

Θ, θ, θῆτα, τό, άκλιτο, το όγδοο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό, **θ'** = *έννέα, ένατος*, αλλά **θ** = 9.000. Το **θ** είναι το δασύπνοο άφωνο που σχετίζεται με το ψιλόπνοο **τ** και το μέσο **δ**. **I.** Το **θ** μερικές φορές τρέπεται σε **φ**, όπως *θλάω, φλάω*· ομοίως στα Λατ. *θήρ* (Αιολ. *φήρ*) *fera*· *θύρα fores*· από το **β**, όπως *έρυ-θρός* *ruber*, *ούθαρ uber*. **II.** μεταβολές του **θ** στις ελλην. διαλέκτους· **1.** Λακών, σε **σ**, όπως *σάλασσα σεΐος Άσάνα Παρσένος* αντί *θάλασσα θεΐος Άθάνα παρθένος*. **2.** Αιολ. και Δωρ. τροπή σε **τ**, όπως *αὔτις έντεῦθεν* αντί *αὔθις έντεῦθεν*. **3.** όταν το **θ** επαναλαμβάνόταν στις δύο επόμενες συλλαβές, το προηγούμενο γινόταν **τ**, όπως στο *Άτθίς*.

θᾶάσσω, Επικ. τύπος του *θάάσσω*, μόνο στον ενεστ. και παρατ., *κάθομαι*, σε Όμηρ.· Επικ. απαρ. *θαασσέμεν*, σε Ομήρ. Οδ.

θάδῶλια, κράση αντί *τὰ έδῶλια*.

θάεο[ᾱ], προστ. του *θάομαι*.

θᾷέομαι, Δωρ. αντί *θηέομαι* (Ιων. τύπος του *θεάομαι*), σε Πίνδ., Θεόκρ.· *αόρ. α'* προστ. *θάῆσαι*, σε Ανθ. Π.

θάημα, -ατος, τό, Δωρ. αντί *θέαμα*, *θαύμα*, *θέαμα*, έκπληξη σε Θεόκρ.

θᾷητός, -ή, -όν, Δωρ. αντί *θηητός*.

θαΐμάτια, θαΐματίδια, κράση αντί *τὰ ίμάτια*, κ.λπ.

θαιρός, ό, ο μεντεσές της πόρτας ή της θύρας, σε Ομήρ. Ιλ.

θᾷκέω, το *επόμ.*, σε Πλούτ.

θᾷκέω (θᾷκος), Ιων. και Δωρ. **θωκέω**, *κάθομαι*, σε Ηρόδ., Τραγ.· με σύστ. αντικ. *θακοῦντι παγκρατεΐς έδρας*, *καθισμένος σε πανίσχυρο θρόνο*, σε Αισχύλ.· λέγεται για *ικέτες*, σε Σοφ. Ευρ.

θάκημα, -ατος, -τό, 1. η καθιστική θέση που παίρνει κάποιος ιδίως ως *ικέτης*, σε Σοφ. **2.** *έδρα*, *θρανίο*, *θέση*, στον *ίδ.*, Ευρ.

θάκησις, -εως, ή, το *κάθισμα* (ως *κίνηση*), το *κάθισμα* (ως *τόπος*), σε Σοφ.

θᾷκος, Ιων. και Επικ. **θῶκος**· Επικ. επίσης **θόωκος, ό (θάάσσω)**, **I. 1.** *κάθισμα*, *καρέκλα*, σε Όμηρ.· *θῶκοιάμπανστήριοι*, *καθίσματα για ανάπαυση*, σε Ηρόδ.· *θᾷκος κραιπνόσυτος*, λέγεται για το *φτερωτό αρμά*, σε Αισχύλ., κ.λπ. **2.** *έδρα αξιώματος*, σε Αριστοφ. **3.** *απόπατος*, *αποχωρητήριο*, σε Θεόφρ. **II.** στον Όμηρ., *συνέδριο*, *συνέλευση*, *συγκέντρωση*, *συμβούλιο*, σε Ομήρ. Οδ.· *θῶκόνδε*, στο *συνέδριο*, στο *ίδ.*· *έν θῶκῳ κατήμενος*, *παρακάθομαι σε συνέδριο*, σε Ηρόδ.

θᾷλάμαξ, -ᾱκος, ό, *ισοδύναμο του θαλάμιτης*, σε Αριστοφ.

θᾷλάμευμα, -ατος, τό, *ισοδύναμο του θαλάμη*, σε Ευρ.

θᾷλάμη[ᾱ], ή, **I.** *τόπος ενέδρας*, *τρύπα*, *φωλιά*, *σπηλιά*, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· λέγεται για τον *τάφο*, στον *ίδ.*· **II.** *θάλαμος* **III**, σε Λουκ.

θᾷλᾷμήιος, -η, -ον, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον *θάλαμον*, σε Ησίοδ.

θᾷλᾷμη-πόλος, ή (πολέομαι), **I.** *καμαριέρα*, *υπηρέτρια υπεύθυνη για την κάμαρα της κυρίας της*, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ. **II.ό**, *ευνούχος της κρεβατοκάμαρας*, σε Πλούτ. **III. 1.** *σπάνια*, *γαμπρός*, σε Σοφ. **2.** ως *επίθ.*, *νυφικός*, *γαμήλιος*, σε Ανθ. Π.

θᾷλᾷμιός, -ᾱ, -όν, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον *θάλαμον*· ως *ουσ.*, **I.** *θαλαμιός, ό* = *θαλαμίτης*, σε Θουκ. **II. 1.** *θαλαμία*, Ιων. **-ή** (λημ. *κόπη*), ή, το *κουπί του θαλαμίτου*, σε Αριστοφ. **2.** (λημ. *όπη*) η *τρύπα στα πλευρά του πλοίου*, από την οποία *έβγαιναν και λειτουργούσαν τα κουπιά*· *διὰ θαλαμῆς διελεῖν τινα*, *τοποθετώ κάποιον έτσι ώστε το πάνω μισό του σώματός του να προεξέχει από αυτή τη τρύπα*, σε Ηρόδ.

θάλαμῖτης[ι], -ον, ὁ (θάλαμος III), ο κωπηλάτης, αυτός που κάθεται στην κατώτατη σειρά εδωλίων μιας τριήρους, ο οποίος είχε τα πιο μικρά κουπιά και το χαμηλότερο μισθό· πρβλ. [ζυγίτης](#), [θρανίτης](#).

θάλαμόνδε, επίρρ., στο θάλαμο, στην κάμαρα, στην κρεβατοκάμαρα, σε Ομήρ. Οδ.

θάλαμος, ὁ, τα εσωτερικά δωμάτια ή η κρεβατοκάμαρα **I. 1.** γενικά, τα γυναικεία διαμερίσματα, το εσωτερικό τμήμα του σπιτιού, σε Ομήρ., Ηρόδ. **2.** κάμαρα σε αυτό το τμήμα του σπιτιού· **α)** η κρεβατοκάμαρα, σε Ομήρ. Ιλ.· η νυφική κάμαρα, στο ιδ., Σοφ., κ.λπ. **β)** αποθήκη, κελάρι, σε Ξεν. **γ)** γενικά, δωμάτιο, κάμαρα, σε Ομήρ. Οδ. **II.** μεταφορ., ὁ παγκοίτας θάλαμος, λέγεται για το ταφικό μνημείο, σε Σοφ.· *τυμβήρης θάλαμος*, λέγεται για την κιβωτό της Δαναΐς, στον ιδ.· *θάλαμοι ὑπὸ γῆς*, τα βασίλεια του Ἄδη, σε Αισχύλ.· *θάλαμος Ἀμφιτρίτης*, λέγεται για τη θάλασσα, σε Σοφ.· *ἀρνῶν θάλαμοι*, οι μάνδρες τους ή οι στάνες τους, σε Ευρ., κ.λπ. **III.** το κατώτερο τμήμα του πλοίου, στο οποίο κάθονταν οι *θαλαμῖται*, το αμπάρι· **IV.** ναός, μυστικό ιερό, άδυτο, σε Ανθ. Π.

θάλασσα[θα], μεταγεν. Αττ. **-ττα, ή, I. 1.** θάλασσα, σε Ομήρ., κ.λπ.· όταν χρησιμοποιεί τη λέξη για μια συγκεκριμένη θάλασσα, εννοεί τη Μεσόγειο, αντίθ. προς το *ᾠκεανός*· ο Ηρόδ. αποκαλεί τη Μεσόγειο *ἥδε ἡ θάλασσα*· ομοίως, *ἡ παρ' ἡμῖν θάλασσα*, σε Πλάτ. *κατὰ θάλασσαν*, μέσω θάλασσας, αντίθ. προς το *πεζῇ*, μέσω στεριάς, σε Ηρόδ.· αντίθ. προς το *κατὰ γῆς*, σε Θουκ.· μεταφορ., *κακῶν θάλασσα*, πέλαγος γεμάτο συμφορές, σε Αισχύλ. **2.** πηγάδι με αλμυρό νερό, το οποίο λέγεται ότι δημιουργήθηκε από χτύπημα της τριάνας του Ποσειδώνα στην Ακρόπολη της Αθήνας, σε Ηρόδ.

θάλασσαῖος, -α, -ον, = *θαλάσσιος*, σε Πίνδ.

θάλασσεύω, βρίσκομαι στη θάλασσα, ταξιδεύω, σε Θουκ.· *τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεῶς μέρη*, τα υποθαλάσσια τμήματα, αυτά που βρίσκονται κάτω από το νερό, σε Πλούτ.

θάλάσσιος, μεταγεν. Αττ. **-τιος, -α, -ον και -ος, ον (θάλασσα), I.** αυτός που αναφέρεται στη θάλασσα, που βρίσκεται μέσα στη θάλασσα ή πάνω της, αυτός που της ανήκει, Λατ. *marinus*, *οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμῆλει*, λέγεται για τους Αρκάδες, σε Ομήρ. Ιλ.· *κορῶναι τῆσίντε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν*, δηλ. αυτοί που ζουν με το ψάρεμα, σε Ομήρ. Οδ.· *θαλάσσια*, τα ζώα της θάλασσας, αντίθ. προς το *χερσαῖα*, σε Ηρόδ.· *πεζοί τε καὶ θαλάσσιοι*, οι στεριανοί και οι ναυτικοί, σε Αισχύλ.· *θαλάσσιον ἐκρῖψαί τινά*, ρίχνω κάποιον στη θάλασσα, σε Σοφ. **II.** ο έμπειρος στη θάλασσα, ναυτικός, σε Ηρόδ., Θουκ.

θάλασσο-κοπέω, μέλ. *-ήσω (κόπτω)*, χτυπώ τη θάλασσα με τα κουπιά· μεταφορ., μιλώ ανώφελα και μάταια, σε Αριστοφ.

θάλασσο-κρᾶτέω, είμαι αφέντης της θάλασσας, σε Ηρόδ., Θουκ.

θάλασσο-κράτωρ, -ορος, ὁ, ή (κρατέω), ο κύριος της θάλασσας, ο αφέντης, ο εξουσιαστής της, σε Ηρόδ., Θουκ. Ξεν.

θάλασσό-πλαγκτος, -ον (πλάζω), αυτός που έχει φτιαχτεί για να περιπλανιέται στη θάλασσα, ο θαλασσοπημένος, σε Αισχύλ., Ευρ.

θάλασσό-πληκτος, -ον (πλήσσω), ο θαλασσοδαρμένος, σε Αισχύλ.

θάλασσο-πόρος, -ον, αυτός που διαπλέει τη θάλασσα, σε Ανθ. Π.

θάλασσ-ουργός, ὁ (*ἔργω), αυτός που εργάζεται στη θάλασσα, ο ψαράς, ο ναυτικός, σε Ξεν.

θάλασσόω, μεταβάλλω σε θάλασσα· Μέσ., είμαι θαλασσοπόρος, ταξιδεύω στη θάλασσα, σε Λουκ.

θάλαττα, -ττεύω, -τιος, κ.λπ., Αττ. αντί *θάλασσα*, κ.λπ.

θάλαα[ᾱ], τὰ (θάλλω), χαρά, ευθυμία, χαρούμενες σκέψεις· *θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ*, σε Ομήρ. Ιλ.

θαλέθω, ποιητ. επιτετ. τύπος αντί *θάλλω*, *ανθίζω*, *ακμάζω*, *μπουμπουκιάζω*, σε Όμηρ., μόνο στη μτχ.· λέγεται για δέντρα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για ανθρώπους, στο ίδ.· όπως επίσης χρησιμοποιείται και για γουρούνια, *θαλέθοντες ἄλοιφῃ*, πρησμένα, πλούσια σε πάχος, σε Ομήρ. Ιλ.

θάλεια, θηλ. επιθ. **I.** ανθισμένη, άφθονη, οργιαστική, πλούσια· λέγεται για συμπόσια, *θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖη*, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· δεν υπάρχει αρσ. *θάλυσ*, αντίθ. συναντάται το *θαλερός*· **II.** ως κύριο όνομα *Θάλεια*, ή, μία από τις Μούσες, η θαλερή, αυτή που ανθίζει, σε Ησίοδ.· επίσης, *Θαλίη*, σε Ανθ. Π. **θαλεῖν**, απαρ. αορ. β' του *θάλλω*.

θαλερός, -ά, -όν (θάλλω), **I.** ανθηρός, ακμαίος, ζωηρός, λέγεται για τους νέους, σε Όμηρ.· *θαλερός γάμος*, γάμος νεαρού ζευγαριού, σε Ομήρ. Οδ. **II.** λέγεται για το σώμα, ρωμαλέος, δραστήριος, ακμαίος, τρυφερός, σε Ομήρ. Ιλ.· *θαλερὰ χαίτη*, πυκνή, άφθονη κόμη, στο ίδ.· *θαλερὰ ἄλοιφή*, πλούσιο, άφθονο λίπος, σε Ομήρ. Οδ.· έπειτα χρησιμ. και για άλλα πράγματα, *θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα*, ρίχνοντας πολλά δάκρυα, σε Ομήρ. Ιλ.· *θαλερόν γόος*, συχνός και βαρύς θρήνος· *θαλερὴ φωνή*, γεμάτη, ισχυρή φωνή, σε Όμηρ.

θαλερ-ῶπις, -ιδος, ή (ῶψ), = *θαλερόμματος*, σε Ανθ. Π.

θαλέω, Δωρ. αντί *θηλέω*.

Θάλης, ό, γεν. *Θάλεω*, δοτ. *Θαλῆ*, αιτ. *Θαλῆν*· Θαλής ο Μιλήσιος, σε Ηρόδ.

θαλία, Ιων. -ίη, ή (θάλλω), αφθονία, πλούτος, ευτυχία, ευθυμία, σε Ομήρ.

Ιλ.· στον πληθ. συμπόσιο, ευωχίες, πανηγυρεις, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.

θαλλός, ό (θάλλω), νέο τρυφερό κλαδί, βλαστάρι, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ., κ.λπ.· λέγεται για το νεαρό κλαδί ελιάς το οποίο κρατούσαν οι ικέτες, σε Ηρόδ., Τραγ.· *ϊκτήρθαλλοῦ*, σε Ευρ.· επίσης, *θαλλοῦ στέφανος*, το στεφάνι από ελιά που φορούσαν στις γιορτές, σε Αισχίν.

θαλλο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατά νεαρά (τρυφερά) κλαδιά ελιάς, σε Αριστοφ.

θάλλω, μέλ. *θαλλήσω*, αόρ. α' *ἔθηλα*· αόρ. β' *ἔθαλον*, παρακ. *τέθηλα*, γ' ενικ. υπερσυντ. *τεθήλει*· **1.** ανθίζω, *μπουμπουκιάζω*, *ακμάζω*, *φυλλοφορώ-καρποφορώ*, **α)** λέγεται για τα οπωροφόρα δέντρα, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ., κ.λπ.· συχνά σε μτχ. παρακ. *τεθηλώς*· Επικ. θηλ. *τεθαλυῖα*, ως επιθ., άφθονη, ανθηρή, σφριγηλή, σε Ομήρ. Οδ.· με συστ. αντικ., *οὐ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος*, τόπος χωρίς κανένα δέντρο· *θαλλούσης βίον ἐλαίας*, σε Αισχύλ.· **β)** λέγεται για άλλα φυσικά αντικείμενα, *τεθαλυῖα ἐέρση*, φρέσκια ή άφθονη δροσιά, σε Ομήρ. Οδ.· *τεθαλυῖα ἄλοιφῃ*, πλούσια, άφθονη σε λίπος, σε Ομήρ. Ιλ.· *εἰλαπίνη τεθαλυῖη*, σε πλούσιο συμπόσιο, στο ίδ. **2.** λέγεται για ανθρώπους, *ακμάζω*, *ευδοκιμώ*, *ευτυχώ*, σε Ησίοδ., Σοφ., κ.λπ. **3.** με αρνητική σημασία, είμαι *ενεργός*, *νόσοςάει τέθηλε*, σε Σοφ.· *πήματα ἀεὶ θάλλοντα*, στον ίδ.

θάλος[ᾱ], -εος, τό, όπως το *θαλλός*, μόνο στην ονομ. και αιτ., με μεταφορική σημασία, λέγεται για νέους, θαλλερούς ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται στην ακμή τους, όπως το *ἔρνος* (βλ. αυτ.)· *φίλον θάλος*, αγαπητό μου τέκνο, σε Ομήρ. Ιλ.· *τοιόνδε θάλος*, τόσο όμορφο «βλαστάρι» του οίκου τους, σε Ομήρ. Οδ.· βλ. **θάλαα**.

θαλπιάω (θάλπω), είμαι ή γίνομαι θερμός· *εὖ θαλπιόων* (Επικ. μτχ.) ο καλά και ως εκ τούτου θερμαινόμενος άνετος, σε Ομήρ. Οδ.

θαλπνός, -ή, -όν (θάλπω), αυτός που θερμαίνει, υποστηρίζει, προστατεύει, σε Πίνδ.

θάλλπος, -εος, τό (θάλλπω), 1. ζεστασιά, θερμότητα, ιδίως η καλοκαιρινή ζέστη, σε Αισχύλ.· *θάλλπος θεοῦ*, η θερμότητα του ήλιου, σε Σοφ.· *μεσημβρινοῖσι θάλλπεσιν*, με τις ακτίνες του μεσημεριού (πρβλ. Λατ. soles), σε Αισχύλ.· **2.** μεταφορ., κεντρί, σουβλιά, που προκαλείται από βέλος, σε Σοφ., Ανθ. Π.

θαλπτήριος, -ον, αυτός που θερμαίνει, σε Ανθ. Π.

θάλλπω, μέλ. -*πω*, **I.** ζεσταίνω, μαλακώνω μέσω της θερμότητας, σε Ομήρ. Οδ.· Παθ., *ἐτήκετο, κασσίτερος ὥς θαλφθείς*, σε Ησίοδ.· μεταφορ. μαλακώνω, απαλύνομαι, καταλαγιάζω, λόγους, σε Αριστοφ. **II. 1.** θερμαίνω, ζεσταίνω, χωρίς να μαλακώνω, *καῦμ' ἔθαλπε* (ενν. *ἡμᾶς*), σε Σοφ.· — Παθ., *θάλλπεσθαι τοῦ θέρους*, ζεσταίνομαι το καλοκαίρι, σε Ξεν.· μεταφορ. είμαι ζωντανός, σε Πίνδ. **2.** ζεσταίνομαι στη φωτιά, στεγνώνω, σε Σοφ., Ευρ. **III. 1.** μεταφορ. λέγεται για το πάθος, ανάβω, φλέγομαι, «φουντώνω», σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** περιθάλλπω, παρηγορώ, περιποιούμαι, σε Θεόκρ.

θαλπωρή, ή, θερμότητα, ζεστασιά· μεταφορ. παρηγοριά, ελπίδα, παραμυθία, περίθαλψη, σε Όμηρ.

θαλύσια[υ], τά (θάλος), οι προσφορές των πρώτων καρπών, σε Ομήρ. Ιλ., Θεόκρ.

θαλῦσις, -άδος, θηλ. επίθ., αυτή που ανήκει ή χαρακτηρίζει τα *θαλύσια*, σε Θεόκρ.

θαμά, επίρρ. (*ἄμα*), συχνά, πολλές φορές, σε Όμηρ., κ.λπ.

θαμάκις[ἄ], επίρρ., = *θαμά*, σε Πίνδ.

θαμβαίνω, = *θαμβέω*, μένω έκπληκτος, είμαι θαμπωμένος με κάτι, σε Όμηρ. Ὑμν.

θαμβέω, μέλ. -*ήσω*, αόρ. α' *ἐθάμβησα*, Επικ. *θάμβησα (θάμβος)*· **I. 1.** είμαι έκθαμβος, σε Όμηρ., Σοφ., Ευρ. **2.** με αιτ. θαυμάζω κάτι, είμαι έκπληκτος με κάτι, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ. **II.** μεταβ., εκπλήσσω, αφήνω κατάπληκτο, εντυπωσιάζω, αιφνιδιάζω· Παθ., *τεθαμβημένος*, έκθαμβος, έκπληκτος, σε Πλούτ.

θάμβος, -εος, τό (από τη $\sqrt{TA\Phi}$, βλ. [τέθηπα](#)) = [τάφος](#) ([τό](#)), έκπληξη, ισχυρός θαυμασμός, σε Όμηρ., Αττ.

θαμέες, οί, δοτ. *θαμέσι*, αιτ. -*έας* (από το *θαμός*)· θηλ. ονομ. και αιτ. *θαμειαί, -άς* (από το *θαμειός*)· ποιητ. επίθ. μόνο στον πληθ. στριμωγμένος, στενά συνδεδεμένος, συμπυκνωμένος, πυκνός, σε Όμηρ.

θαμίζω (θαμά), **1.** έρχομαι συχνά, Λατ. frequentare, σε Όμηρ., Ξεν. **2.** είμαι συνέχεια απασχολημένος με κάτι, ασχολούμαι συχνά με αυτό, σε Ομήρ. Οδ.· *οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν*, δεν συνήθιζε να απολαμβάνει πολλές περιποιήσεις, στο ίδ.· *μινύρεται θαμίζουσα ἀηδών*, θρηνεί συχνά ή συνεχώς, σε Σοφ.

θαμῖνός, -ή, -όν, συχνός, στο ουδ. πληθ. *θαμινά*· ως επίρρ. = *θαμά*, σε Πίνδ., Αττ.· βλ. [θαμέες](#).

θάμνος, ό (θαμινός), θάμνος, χαμόδενδρο, Λατ. arbustum, σε Όμηρ.· στον πληθ., άλσος, σύδενδρο, λόχμη, στον ίδ., Αττ.

θαμός, βλ. [θαμέες](#).

θανάσιμος[νᾱ], -ον (θνήσκω), I. 1. θανατηφόρος, μοιραίος, σε Τραγ., κ.λπ. **2.** αυτός που αναφέρεται ή ανήκει στο θάνατο· *θανάσιμον αἷμα*, το αίμα του πεθαμένου, σε Αισχύλ.· *μέλψασα θανάσιμον γάον*, αφού έψαλε το θρηνώδες άσμα του θανάτου μου, στον ίδ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που βρίσκεται κοντά στο θάνατο, σε Σοφ., Πλάτ.· αυτός που υποτάσσεται στο θάνατο, ο θνητός, σε Πλάτ.· επίσης, νεκρός, πεθαμένος, σε Σοφ.

θᾶνᾱτάω, εφετ. του *θανεῖν*, επιθυμώ να πεθάνω, σε Πλάτ.

θᾶνᾱτη-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που επιφέρει θάνατο, θανάσιμος, μοιραίος, σε Αισχύλ. Σοφ., κ.λπ.

θᾶνᾱτιάω, = *θανατάω*, σε Λουκ.

θᾶνᾱτικός, -ή, -όν, θανατηφόρος· *θανατική δίκη*, ποινή θανάτου, σε Πλούτ.

θᾶνᾱτόεις, -εσσα, -εν, θανάσιμος, σε Σοφ., Ευρ.

θάνατος, ὁ (θνήσκω), I. 1. θάνατος, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θάνατος τινος*, ο θάνατος που επαπειλείται από κάποιον, σε Ομήρ. Οδ.· *θάνατόνδε*, σε θάνατο, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **2.** στην Αττ., *θάνατον καταγιγνώσκειν τινός*, καταδικάζω κάποιον σε θάνατο, σε Θούκ.· *θανάτου κρίνεσθαι*, δικάζομαι για θάνατο, στον ίδ.· ελλειπτ., *τὴν ἐπὶ θανάτῳ κεκοσμημένος*, (ενν. στολήν), σε Ηρόδ.· *δῆσαί τινα τὴν ἐπὶ θανάτου* (ενν. δέσιν), στον ίδ.· *τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου*, για κάθε τιμωρία πλὴν του θανάτου, σε Θουκ. **3.** πληθ. *θάνατοι*, τρόποι θανάτου, σε Ομήρ. Οδ.· ή οι θάνατοι διαφόρων ανθρώπων ή ακόμα και ενός προσώπου, σε Τραγ.· **II.** ως κύρ. όνομα, *Θάνατος*, ο Θάνατος, ο δίδυμος αδελφός του Ύπνου, σε Ομήρ. Ιλ. **III.** = *νεκρός*, σε Ανθ. Π. **θᾶνᾱτούσια** (ενν. *ιέρᾱ*), **τά**, η γιορτή προς τιμή των νεκρών, σε Λουκ.

θᾶνᾱτο-φόρος, -ον, = *θανατηφόρος*, σε Αισχύλ.

θᾶνᾱτόω, μέλ. -ώσω· Παθ. αόρ. α' *έθανατώθην*, Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία *θανατώσοιτο*, σε Ξεν.· **I. 1.** θανατώνω, φονεύω, αποκτείνω, *τινά*, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** μεταφ., νεκρώνω το σώμα, σε Κ.Δ. **II.** θανατώνω με δικαστική απόφαση, σε Πλάτ.· Παθ., Ξεν.

θᾶνάτωσις, -εως, ἡ, θανάτωση, φόνος, σε Θουκ.

θᾶνεῖν, απαρ. αόρ. β' του *θνήσκω*.

θανεῖσθαι, Επικ. -έεσθαι, απαρ. μέλ. του *θνήσκω*.

θανοῖσα, Δωρ. αντί -οῦσα, αόρ. β' του *θνήσκω*.

θάνον, Επικ. αντί *έθᾶνον*, αόρ. β' του *θνήσκω*.

θάομαι, αόρ. α' *έθησάμην*· αποθ.· **1.** θαυμάζω, εκπλήσσομαι, σε Ομήρ. Οδ. **2.** έπειτα, κοιτώ, ατενίζω· β' πληθ. *θᾶσθε*, σε Αριστοφ.· προστ. *θάεο*, σε Ανθ. Π.· Δωρ. μετχ. μέλ. *θασόμενος*, σε Θεόκρ.· προστ. αορ. α' *θᾶσαι*, σε Αριστοφ.· απαρ. *θάσασθαι*, σε Θεόκρ.

θαπτέον, ρημ. επίθ., κάποιος πρέπει να θάψει, σε Σοφ.

θάπτω (από τη $\sqrt{TA\Phi}$, πρβλ. **τάφῆναι, τάφος**)· μέλ. *θάψω*, αόρ. α' *έθαψα*· Παθ. μέλ., *τάφῆσομαι* και *τεθάψομαι*, αόρ. α' *έθάφθην*, αόρ. β' *έτάφην* [ᾶ], παρακ. *τέθαμμαι*, Ιων. γ' πληθ. *τεθάφαται*, γ' ενικ. Παθ. υπερσ. *έτέθαπτο*· αποδίδω τις τελευταίες τιμές, εκτελώ καθήκοντα απέναντι στο νεκρό, τιμώ με επικήδειες τελετές, ενταφιάζω, π.χ. τα προγενέστερα χρόνια μέσω της καύσης του σώματος, σε Όμηρ.· έπειτα απλά, ενταφιάζω, θάβω, κηδεύω, σε Ηρόδ., Αττ.

Θαργήλια (ιέρᾱ), -ων, τά, η γιορτή του Απόλλωνα και της Άρτεμης η οποία διεξαγόταν κατά το μήνα Θαργηλίωνα, Νόμ. παρά Δημ.· *Θαργηλίων, -ῶνος*, ό, ο ενδέκατος μήνας του Αττικού έτους που διαρκούσε από τα μέσα Μαΐου έως τα μέσα Ιουνίου, σε Αττ.

θαρραῖλος, θαρρέω, θάρρος, κ.λπ., Αττ. αντί *θαρσ-*, κ.λπ.

θαρσαῖλος, Αττ. **θαρραῖλος, -α, -ον (θάρσος), I. 1.** τολμηρός, γενναίος, θαρραῖλος, άφοβος, ατρόμητος, σε Ομήρ. Ιλ., Αττ.· *τὸ θαρσαλέον*, αυτοπεποίθηση, θάρρος, πίστη, σε Θουκ.· ομοίως στο επίρρ., *θαρραλέως ἔχειν*, έχω θάρρος, είμαι γεμάτος θάρρος, σε Πλάτ, Ξεν. **2.** με αρνητική σημασία, παράτολμος, θρασύς, αναιδής, προπετής, σε Ομήρ. Οδ.· **II.** αυτό

που μπορεί να τολμήσει κάποιος με θάρρος, αυτό που επιχειρείται χωρίς φόβο, σε Πλάτ.

θαρσᾶλέοτης, Αττ. **θαρραλ-, -ητος, ἦ**, θάρρος, τόλμη, πεποίθηση, σε Πλούτ. **θαρσέω**, Αττ. **θαρρέω**, μέλ. *-ήσω (θάρσος)*, **1.** είμαι γεμάτος θάρρος, παίρνω θάρρος, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· με αρνητική σημασία, είμαι παράτολμος, θρασύς, σε Θουκ., Πλάτ.· *θάρσει θαρσεῖτε, ἔχε θάρρος! χαμογέλα!*, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θαρσήςσας*, με γενναιότητα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *θαρσέοντες*, σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, *τὸ τεθαρρηγός*, αυτοπεποίθηση, θάρρος, σε Πλούτ. **2.** με αιτ., *θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον*, πάρε θάρρος γι' αυτόν τον αγώνα, σε Ομήρ. Οδ.· *θαρσῶ θάνατον*, σε Πλάτ.· *θαρσῶ μάχην*, τολμῶ να πολεμήσω, σε Ξεν.· με αιτ. προσ., ἔχω εμπιστοσύνη σε κάποιον, στον ιδ.· ομοίως επίσης, *θαρσεῖν τινι*, σε Ηρόδ. **3.** με απαρ., πιστεύω ακράδαντα ότι, σε Σοφ.· επίσης, παίρνω θάρρος, τολμῶ να πράξω κάτι, σε Ξεν.

θάρσησις, -εως, ἦ, πίστη σε ένα πράγμα, σε Θουκ.

θάρσος, Αττ. **θάρρος, τό (θρασύς), Ι. 1.** θάρρος, τόλμη, γενναιότητα, σε Όμηρ., Αττ.· *θάρσος τινός*, τόλμη για να κάνω κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ. **2.** αυτό που προσδίδει θάρρος, *θάρση*, αιτία θάρρους, λόγος πίστης, σε Ευρ., Πλάτ. **II.** με αρνητ. σημασία, θρασύτητα, ξεδιαντροπιά, αυθάδεια, σε Ομήρ. Ιλ., πρβλ.

θράσος.

θαρσοῦντως, Αττ. **θαρρ-**, επιρρ. μτχ. ενεστ. του *θαρσέω*, με γενναιότητα, θαρραλέα, σε Ξεν.

θάρσυνος, -ον, = *θαρσαλέος*, σε Ομήρ. Ιλ.· με δοτ., ἔχω πίστη, εμπιστοσύνη σε κάτι, στο ιδ.

θαρσύνω[ῃ], Αττ. **θαρρύνω**, μτβ. του *θαρσέω*, ενθαρρύνω, χαροποιώ, ενθουσιάζω· *θάρσυνον* (αόρ. α' προστ.), σε Ομήρ. Ιλ.· *θαρσύνεσκε* (Ιων. παρατ.), στο ιδ.· ομοίως σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.· **II.** αμτβ. *θάρσυνε*, ἔχε θάρρος, τόλμη, πίστη, σε Σοφ.

θᾶσαι, Δωρ. αντί *θῆσαι*, προστ. αορ. α' του *θάομαι*.

Θάσιος[ᾱ], -α, -ον, αυτός που ανήκει ή προέρχεται από τη Θάσο, *Θάσιος οἶνος*, σε Αριστοφ.· *ἡ Θασία ἄλμη*, παστωμένη αλιεία από τη Θάσο, στον ιδ.

θάσομαι, Δωρ. αντί *θήσομαι*, μέλ. αντί *θάομαι*.

θᾶσσον, Αττ. **θᾶττον**, ουδ. αντί *θάσσων*, ως επίρρ.

θάσσω, Επικ. **θᾶάσσω, 1.** κάθομαι, μένω άπρακτος, αδρανής· με αιτ. που δηλώνει στάση, *θάσσειν, θρόνον*, σε Σοφ., κ.λπ.· με σύστ. αιτ.· **2.** *δυστήνους ἔδρας*, κάθομαι σε στάση δυστυχίας, σε Ευρ.

θάσσων, Αττ. **θάττων**, συγκρ. του *ταχύς*, ταχύτερος, γρηγορότερος· ουδ. *θᾶσσον* ως επίρρ., περισσότερο γρήγορα, πιο γρήγορα.

θάτερον, κράση αντί *τὸ ἕτερον*.

θᾶττον, Αττ. αντί *θᾶσσον*.

θαῦμα, -ατος, τό, Ιων. **θῶῦμα ή θῶμα (θάομαι)· Ι. 1.** λέγεται για αντικείμενα, οτιδήποτε βλέπει κάποιος με θαυμασμό, θαῦμα, αξιοθαύμαστο γεγονός, σε Όμηρ., Ησίοδ.· *θαῦμα*, λέγεται για τον Πολύφημο, σε Ομήρ. Οδ.· *θαῦμα βροτοῖσι*, λέγεται για μια όμορφη γυναίκα, στο ιδ.· με απαρ., *θαῦμα ἰδέσθαι ή ἰδεῖν*, θαυμάσιο πράγμα στη θωριά, στην όψη, στο ιδ., Ευρ.· *καὶ θαῦμα γ' οὐδέν*, και καθόλου περίεργο, σε Αριστοφ., *θῶμα ποιεῖσθαι τι*, σε Ηρόδ.· στον πληθ., *θαύματ' ἐμοὶ κλύειν*, σε Αισχύλ.· *θαυμάτων κρείσσονα ή πέρα*, πράγματα ανώτερα θαυμάτων, σε Ευρ. **2.** στον πληθ. επίσης, τεχνάσματα θαυματοποιού, θαυμάσια γυμναστικά παιχνίδια, σε Ξεν., κ.λπ. **II.** λέγεται για συναίσθημα, θαυμασμός, έκπληξη, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· *ἐν θῶματι*

εἶναι ἢ γήγενεσθαι, εἶμαι ἐκπληκτος, σε Ηρόδ., Θουκ.· τινός, με ένα πράγμα, σε Ηρόδ.

θαυμάζω, Ιων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-**, Αττ. μέλ. *θαυμάσομαι*, Επικ. *θαυμάσσομαι*, αόρ. α' *ἐθαύμασσα*, παρακ. *τεθαύμακα*· — Παθ., μέλλ. *-ασθήσομαι*, αόρ. α' *ἐθαυμάσθην*. **I. 1.** ἀπόλ., θαυμάζω, μένω ἐκθαμβος, εἶμαι ἐκπληκτος, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **2. α)** με αιτ., βλέπω κάτι με θαυμασμό και ἐκπληξη, καταπλήσσομαι, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ. **β)** κοιτάζω κάτι με θαυμασμό και σεβασμό, τιμώ, θαυμάζω, λατρεύω, Λατ. *admirari, abservare*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.· *θαυμάζω τινά τινος*, για ένα πράγμα, σε Θουκ.· *ἐπί τινι*, σε Ξεν. **3.** με γεν., θαυμάζομαι, εκπλήσσομαι με, σε Θουκ., κ.λπ.· *ἐθαύμασά σου λέγοντος*, σε Πλάτ. **4.** με δοτ. πράγμ., θαυμάζω για κάτι, σε Θουκ. **5.** με αιτ. και απαρ., *θαυμάζω σε πενθεῖν*, σε Ευρ. **II. 1.** Παθ., ατενίζομαι με θαυμασμό, σε Ηρόδ.· *θαυμάζεται μὴ παρών*, δηλ. συνεχίζει να μου προκαλεί ἐκπληξη που δεν παρίσταται, σε Σοφ.· **2.** θαυμάζομαι, σε Ηρόδ.· *τὰ εἰκότα θανάζομαι*, λαμβάνω τις προσήκουσες τιμές, σε Θουκ.

θαυμαίνω, Επικ. μέλ. *-ανέω* = *θαυμάζω*, κοιτώ με θαυμασμό, θαυμάζω, ατενίζω, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.

θαυμάσιος, -α, -ον, Ιων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-** (**θαῦμα**), **I. 1.** αξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, εκπληκτικός, σε Ησίοδ., Ηρόδ.· *θαυμάσια*, θαυμαστά πράγματα, θαύματα, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *θαυμάσιόν (ἐστι)*, με απαρ., σε Αριστοφ.· *θαυμάσιος τὸ κάλλος*, θαυμαστός για την ομορφιά του, σε Ξεν.· *θαυμάσιον ὅσον*, εξαιρετικά και αξιοθαύμαστα πολύ, σε Πλάτ.· *θαυμάσια ἡλίκα*, σε Δημ. **2.** Επίρρ. *-ίως*, θαυμάσια, ἔξοχα, δηλ. σφόδρα, υπερβολικά, σε Αριστοφ.· συχνά με την προσθήκη του *ὡς*, *θαυμασίως ὡς ἄθλιος*, υπέρμετρα αξιολύπητος, σε Πλάτ.· **II.** αξιοθαύμαστος, εξαιρετικός, με ελαφριά ειρωνεία, στον ιδ., σε Δημ.· *ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε*, σκωπτικά, σε Ξεν.

θαυμασι-ουργέω, (***ἐργω**), κάνω θαύματα, εκτελώ θαυμαστά πράγματα, σε Ξεν.

θαυμασμός, ὁ (θαυμάζω), θαυμασμός, ἐκπληξη, σε Πλούτ., κ.λπ.

θαυμαστέος, -α, -ον, ρημ. επίθ. του θαυμάζω, **I.** αυτός που αξίζει να θαυμάζεται, σε Πλάτ. **II.** ουδ. *θαυμαστέον*, αυτό που πρέπει να θαυμάζεται, σε Ευρ.

θαυμαστής, -οῦ, ὁ (θαυμάζω), αυτός που θαυμάζει, σε Αριστ.

θαυμαστικός, -ή, -όν (θαυμάζω), αυτός που έχει την τάση να θαυμάζει ἢ να εκπλήσσεται, σε Αριστ.

θαυμαστός, Ιων. **θωῦμ-** ἢ **θωμ-**, **-ή, -όν (θαυμάζω)**· ἔξοχος, υπέροχος, εκπληκτικός, θαυμαστός, σε Ομηρ. Ὑμν., Ηρόδ., Αττ.· με αιτ., *θαυμαστός τὸ κάλλος*, σε Πλάτ.· με γεν., *θαυμαστός τῆς ἐπιεικείας*, σε Πλούτ.· με δοτ., *πλήθει*, στον ιδ.· ακολουθ. από αναφορ., *θαυμαστόν ὅσον*, Λατ. *mirum quantum*, σε Πλάτ., κ.λπ.· *θαυμαστόν ἡλίκον*, σε Δημ.· Επίρρ. *-τῶς*, *θαυμαστῶς ὡς σφόδρα*, σε Πλάτ. **II.** θαυμάσιος, ἔξοχος, σε Πίνδ., Σοφ.

θαυμᾶτοποιέω, κάνω θαύματα, σε Λουκ.

θαυμᾶτοποιία, ἡ, γοητεία, εκτέλεση πλαστών θαυμάτων, ταχυδακτυλουργία, ξεγέλασμα, εξαπάτηση, σε Πλάτ.

θαυμᾶτο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κάνει θαύματα· ως ουσ., μάγος, ταχυδακτυλουργός, απατεώνας, σε Πλάτ., Δημ.

θαυμᾶτός, -ή, -όν, ποιητ. αντί *θαυμαστός*, σε Ησίοδ., Πίνδ.

θάψινος, -η, -ον, κιτρινόχρωμος, ωχρός, κίτρινος, σε Αριστοφ.

θάψος, ἡ, φυτό ἢ ξύλο που χρησιμοποιούνταν για την παρασκευή κίτρινης βαφής, και το οποίο εξαγόταν από τη Θάψο, σε Θεόκρ.

*θάω, Επικ. αντί του πεζ. *θηλάζω*. **I.** μόνο στη Μέσ., *παρέχουσιν γάλα θῆσθαι*, δίνουν γάλα για θηλασμό, σε Ομήρ. Οδ.· *αόρ. α' θήσαντο μαζόν*, θήλασε, βύζαξε, σε Ομήρ. Ιλ. *μτχ. θησάμενος*, βυζαίνοντας, σε Ομηρ. Ύμν. **II.** *μτβ., βυζαίνω παιδί, στον ιδ.*

-θε, αχώριστο μόριο ως παραγωγική κατάληξη, βλ. **-θεν**.

θεά, ή, θηλ. του *θεός*, θεότητα, σε Όμηρ.· *συχνά με άλλο ους., θεὰ μήτηρ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τὰ θεά*, σαν διπλή θεότητα είναι η Δήμητρα και η Περσεφόνη (Ceres και Proserpine), σε Σοφ.· *αί σεμναί θεαί*, οι Μαινάδες, στον ιδ.

θέα, Ιων. **θέη, ή (θάομαι, θεάομαι), I. 1.** όψη, κοίταγμα, *θέα· θέης ἄξιος = ἄξιοθέητος*, σε Ηρόδ.· *θέαν λαβεῖν, έχω θέα ή αποκτώ*, σε Σοφ. **2.** όψη, οπτική, *θέα, άποψη, διαπρεπής τήν θέαν*, σε Ευρ. **II.** αυτό το οποίο βλέπεται, θέαμα, όραμα, σε Τραγ. **III.** το μέρος το οποίο είναι κατάλληλο για να βλέπει κάποιος, *εδώλιο θεάτρου*, σε Αισχίν., Δημ.

θεαίνω, ή, Επικ. αντί *θεά*, θεότητα, *θεά*, σε Όμηρ.

θέαμα, Ιων. **θέημα, -ατος, τό (θεάομαι)**, αυτό το οποίο αντικρύζεται, θέαμα, όραμα, σε Τραγ., Θουκ., κ.λπ.

θεάμων[α], Ιων. **θεήμων, ό, ή**, ο θεατής, σε Ανθ. Π.

θεάομαι, Ιων. **θηέομαι**, προστ. *θεῶ*. Επικ. β' ενικ. ευκτ. *θηοῖο* (αντί *θεῶο*)·

Ιων. *μτχ. θηεύμενος*· Ιων. παρατ. γ' ενικ. και πληθ. *έθηεῖτο, έθηευντο*, Επικ. *θηεῖτο, θηευντο*· μέλ. *θεάσομαι [α]*, Ιων. *-ήσομαι*, *αόρ. α' έθεῶσάμην*, Ιων. *έθηησάμην*, παρακ. *τεθεῶμαι*. **1.** *αποθ., κοιτάζω με θαυμασμό, παρατηρώ, εξετάζω*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· *έθεῶτο τήνθέσιν τῆς πόλεως*, την εξέταζε, την κατασκόπευε, σε Θουκ. **2.** *βλέπω ως θεατής, οί θεώμενοι*, οι θεατές του θεάτρου, σε Αριστοφ.· *μεταφ., θεῶμαι τόν πόλεμον*, είμαι παρατηρητής του πολέμου, σε Ηρόδ. **3.** *θεῶμαι τὸ στράτευμα*, το επιθεωρώ, σε Ξεν.

θεάριον[α], **τό**, Δωρ. αντί *θεώριον*, η τοποθεσία στην οποία συναντιόντουσαν οι *θεωροί*, σε Πίνδ.

θεῶρός, ό, Δωρ. αντί *θεωρός*.

θεῶτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ. του *θεάομαι*, αυτός που βλέπεται, σε Πλάτ. **II.** *θεατέον*, αυτό που πρέπει να θεαθεί, στον ιδ.

θεῶτής, Ιων. **θεητής, ό (θεάομαι)**, αυτός που παρατηρεί, ο θεατής, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ.

θεῶτός, -ή, -όν, αυτό που μπορεί να δει κάποιος, σε Σοφ., Πλάτ.

θεῶτρίζω (θέατρον), μέλ. *-σω*, αναπαριστώ στη σκηνή· Παθ., *γίνομαι περίγελως κάποιου, εκτίθεμαι*, σε Κ.Δ.

θεῶτρικός, Ιων. **θεητρικός, -ή, -όν (θέατρον)**, αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει το θέατρο, *θεατρικός*, σε Αριστ., Πλούτ.

θέατρον, Ιων. **θέητρον, τό (θεάομαι), 1.** τόπος που προσφέρει θέα, ιδίως το θέατρο, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **2.** περιληπτικό ους. αντί *οί θεαταί*, οι άνθρωποι στο θέατρο, οι θεατές, το ακροατήριο, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **3.** = *θέαμα*, θέαμα, εκδήλωση προς θέαση· *θέατρον γεννηθῆναι = θεατρίζεσθαι*, σε Κ.Δ.

θέειον, Επικ. αντί *θειον*.

θειός, -η, -ον, επικ. αντί *θειος*, *-α, -ον*.

θειόω, μέλ. *-ώσω*, Επικ. αντί *θειόω*.

θέη, ή, Ιων. αντί *θέα*.

θειῖος, -η, -ον, Ιων. αντί *θείιος*, *θειος*, θεϊκός, ουράνιος, σε Βίωνα.

θε-ήλᾱτος, -ον (έλαύνω), I. αυτός που κατευθύνεται ή καταδιώκεται από θεό, σε Αισχύλ. **II.** ο σταλμένος ή αυτός που έχει προκληθεί από το θεό, σε Ηρόδ.,

Σοφ.· ἔκ τινος *θηλάτου*, από κάποια μοίρα, σε Ευρ. **III.** ο φτιαγμένος, αυτός που έχει κατασκευαστεί για τους θεούς, όπως το *θεόδμητος*, στον ίδ.

θηη-μάχος, -ον, ποιητ. αντί *θεομ-*, σε Ανθ. Π.

θηημοσύνη, ή, θεώρηση, παρατήρηση, μελέτη, σχέδιο, ενατένιση, πρόβλημα, σε Ανθ. Π.

θειήμων, -ονος, ό, ή, Ιων. αντί *θεάμων*, σε Ανθ. Π.

θηητής, θήτητρον, Ιων. αντί *θεᾷτής, θεᾷτρον*.

θειάζω, μέλ. -σω (*θεῖος*), εξασκώ τη μαντική τέχνη, σε Θουκ.

θειαςμός, -οῦ, ό, θεία έμπνευση, μαντεία, σε Θουκ.

Θειβᾶθεν, επίρρ., Βοιωτ. αντί *Θήβηθεν*, από τη Θήβα, σε Αριστοφ.· ομοίως,

Θειβᾶθι, στη Θήβα, στον ίδ.

θειήν, αόρ. β' ευκτ. του *τίθημι*· **θειέν**, γ' πληθ.

θειλό-πεδον, τό (εἶλη), ευήλιο, ηλιόλουστο μέρος μέσα στο αμπέλι, πάνω στο οποίο τοποθετούνταν τα σταφύλια για να αποξηρανθούν προκειμένου να γίνουν σταφίδα, σε Ομήρ. Οδ.

θειῖμεν, αντί *θειήμεν*, α' πληθ. ευκτ. Ενεργ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειναι, I. απαρ. αορ. β' του *τίθημι* **II.** αόρ. α' απαρεμφ. του *θεινώ*.

θεινώ, Επικ. απαρ. *θεινέμεναι*· παρατ. *ἔθεινον*, μέλ. *θενῶ*, αόρ. α' *ἔθεινα*· οι υπόλοιπες διαθέσεις, συμπληρώνονται από έναν αόρ. β' *ἔθενον* (που δεν συναντάται στην οριστ.), προστ. *θένε*, υποτ. *θένω*, απαρ. *θενεῖν*, μτχ. *θενών*· **1.** χτυπώ, πλήττω, πληγώνω, σε Όμηρ., Ευρ.· Παθ., *θεινομένου πρὸς οὔδεϊ*, χτυπημένου στη γη, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., *θεινείν όνειδίζει*, σε Ανθ. Π. **3.** αμτβ., λέγεται για πλοία, *θεινώ ἐπ' ἀκτᾶς*, προσορμίζομαι, φθάνω στην ακτή, στον ίδ.

θειό-δομος, -ον (δέμω), αυτός που έχει κατασκευαστεί από τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θειόμεν, Επικ. αντί *θέωμεν*, α' πληθ. υποτ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειον, Επικ. **θέειον, θήιον, τό**, θειάφι, Λατ. sulfur, χρησιμοποιείται στο λιβάνισμα, απολύμανση με καπνό που επέφερε εξαγνισμό, σε Όμηρ.· *δεινή δὲ θεείου γίνεται όδμή*, από κεραυνό, σε Ομήρ. Ιλ.

θειον, τό, η θεική υπόσταση, θεότητα, βλ. **θεῖος II.**

θεῖος, -α, -ον, Επικ. **θέειος, θεήιος**, Λακων. **σεῖος**, συγκρ. και υπερθ.

θειότερος, -ότατος, θεώτερος, ως συγκρ. του *θεός (θεός)*· **I. 1.** αυτός που αναφέρεται ή προέρχεται από τους θεούς, θεόσταλτος, αυτός που εκπορεύεται από αυτούς, θεϊκός, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· *θεία νόσος*, λέγεται για το σίφουνα, σε Σοφ.· *θεία τινι μοίρα*, μέσω θεϊκής παρέμβασης, σε Ξεν.· ομοίως, *θείη τύχη*, σε Ηρόδ.· διορισμένος από το θεό, εντεταλμένος του θεού, *βασιλῆες*, σε Ομήρ. Οδ.· **2.** αυτός που ανήκει ή είναι αφιερωμένος στο θεό, που υπάρχει ή προσφέρεται προς τιμήν του, ιερός, σε Όμηρ.· αυτός που βρίσκεται υπό θεική προστασία, *δόμος*, στον ίδ.· λέγεται για κήρυκες και αοιδούς, στον ίδ. **3.** όπως το *θεσπέσιος, ιερός*, Λατ. divinus, χρησιμοποιείται για οτιδήποτε υπεράνθρωπο, εξωπραγματικό, εξωκοσμικό· λέγεται για ήρωες, υπεράνθρωπα δυνατός, μεγάλος, όμορφος, μεγαλοπρεπής, ισχυρός, κ.λπ., σε Όμηρ.· και ως απλή ένδειξη σεβασμού, εξαιρετικός, *θεῖοςύφορβός*, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *θεῖα πρήγματα*, υπέροχα πράγματα, σε Ηρόδ.· *ἐν τοῖσι θειότατον*, ένα από τα πλέον θεσπέσια πράγματα, στον ίδ.· ομοίως, *θεῖος* (ή καλύτερα *σεῖος*) *άνήρ*, στη Σπάρτη, ήταν τίτλος διάκρισης, σε Πλάτ., Αριστ. **II.** ως ουσ., *θειον, τό*, το Υπέρτατο Ον, το θείο πρόσωπο, ο θεός, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2.** *θεῖα, τά*, θεϊκές ενέργειες, πράξεις και ιδιότητες των θεών, η πορεία της θείας πρόνοιας, σε Σοφ., Αριστοφ., κ.λπ.· θρησκευτικό τυπικό, σε Ξεν.· *ἔρρει τὰ*

θεῖα, η θρησκεία έχει χάσει τη δύναμή της, έχει ξεπεραστεί, σε Σοφ. **III**.
επίρρ., *θείως*, μέσω θεϊκής πρόνοιας, σε Ξεν.· *θειοτέρως*, μέσω ειδικής θεϊκής
πρόνοιας, μέσω της θείας Οικονομίας, σε Ηρόδ.

θείος, **ό**, ο αδερφός της μητέρας ή του πατέρα κάποιου, θείος, Λατ. *patruus*
και *avunculus*, σε Ευρ., κ.λπ.

θειότης, **-ητος**, **ή**, θεϊκή φύση, θεϊκή υπόσταση, σε Πλούτ.

θειόω, Επικ. **θειόω**, μέλ. *-ώσω* (θεῖον), καπνίζω με θειάφι, λιβανίζω και
εξαγνίζω μέσω αυτού, σε Ομήρ. Οδ.· Μέσ., *δῶμα θειοῦται*, εξαγνίζει τον
οἶκο του, στο ἰδ.· γενικά, εξαγνίζω, καθαίρω, σε Ευρ.

θεῖς, **θεῖσα**, μτχ. αορ. β' του *τίθημι*.

θεῖτο, γ' ενικ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θειώ, Επικ. αντί *θέω*, τρέχω.

θειώ, Επικ. αντί *θέω*, *θῶ*, υποτ. αοβ. β' του *τίθημι*.

θείως, βλ. **θείος** **III**.

θελγεσί-μῦθος, **ον**, αυτός που μιλά με ήπιο τρόπο, σε Ανθ. Π.

θέλγητρον, **τό** (θέλγω), φυλακτό ή ξόρκι, σε Ευρ., Λουκ.

θέλγω, Ιων. παρατ. *θέλγεσκε*, σε Ομήρ. Οδ.· μέλ. *θέλζω*, Δωρ. *-ζῶ*, αόρ. α'
ἔθελξα· Παθ., αόρ. α' *ἐθέλχθην*, Επικ. γ' πληθ. *-χθεν*. **I. 1**. κυρίως, χτυπώ ή
ακουμπώ με μαγική δύναμη, Λατ. *mulcere*, και επομένως μαγεύω, θέλγω,
σαγηνεύω, «δένω» με μάγια, λέγεται για τον Ερμή, αυτός που με το μαγικό
του ραβδί *ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει*, ρίχνει τους άνδρες σε μαγεμένο ύπνο, σε
Όμηρ.· λέγεται για τη μάγισσα Κίρκη, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. **2**. με αρνητική
σημασία, εξαπατώ, παραπλανώ, ξεγελώ, σε Όμηρ., Σοφ. **II**. δημιουργώ,
προκαλώ με ξόρκια, *ἀοιδαὶ θέλξαν νιν* (ενν. *ἐφροσύναν*), σε Πίνδ.· (*γαλήνη*)
θέλγω ἀνηνεμίην, σε Ανθ. Π.

θέλημα, **-ατος**, **τό** (θέλω), θέληση, βούληση, σε Κ.Δ.

θέλησις, **-εως**, **ή** (θέλω), θέληση, επιθυμία, σε Κ.Δ.

θελκτήρ, **-ήρος**, **ό** (θέλγω), αυτός που μαγεύει, αυτός που σαγηνεύει, σε
Ομηρ. Ύμν.

θελκτήριον, **τό** (θέλγω), ξόρκι, θέλγητρο, φυλακτό, λέγεται για τη ζώνη της
Αφροδίτης, σε Ομήρ. Ιλ.· *θεῶν θελκτήριον*, μέσο κατευνασμού των θεών, σε
Ομήρ. Οδ.· *νεκροῖς θελκτήρια*, προσφορές στα πνεύματα των Νεκρών, σε Ευρ.

θελκτήριον, **ον** (θέλγω), αυτός που γοητεύει, που μαγεύει, που σαγηνεύει, σε
Αισχύλ., Ευρ.

θέλκτρον, **τό**, = *θελκτήριον*, σε Σοφ.

θέλξαι, απαρ. αορ. α' του *θέλγω*.

θελξί-νοος, **ον**, αυτός που μαγεύει το νου, σε Ανθ. Π.

θελξί-πικρος, **ον**, ο γλυκά επώδυνος, σε Ανθ. Π.

θελξί-φρων, **ον** (φρήν) = *θελξίνοος*, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θέλοισα, Δωρ. αντί *θέλουσα*, θηλ. μτχ. του *θέλω*.

θέλω, μέλ. *θελήσω*· σύντομος τύπος του *ἐθέλω*, βλ. αυτ.

θέμεθλα, **τά** (√ΘΕ του *τίθημι*), θεμέλια, βάσεις, το χαμηλότερο τμήμα, πάτος·
ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, κόγχη, η «έδρα» του ματιού, σε Ομήρ. Ιλ.· *Ἄμμωνος*
θέμεθλα, το μέρος στο οποίο στέκεται ο Ἄμμωνας, δηλ. ο ναός του, σε Πίνδ.·
Παργαίου θέμεθλα, οι πρόποδες του ὄρους Παργαίο, στον ἰδ.

θεμεῖλια, **τά**, = *θέμεθλα*, σε Ομήρ. Ιλ.· επίσης, **θέμεϊλα**, σε Ανθ. Π.

θεμέλιος, **-ον** (√ΘΕ του *τίθημι*), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στα θεμέλια,
σε Αριστοφ.· ως ους., *θεμέλιος* (ενν. *λίθος*), θεμελιώδης, ακρογωνιαίος λίθος·
οἱ θεμέλιοι, τα θεμέλια, σε Θουκ.· *ἐκ τῶν θεμελίων*, από τα θεμέλια, στον ἰδ.

Θεμελιόω, μέλ. -ώσω, βάζω τα θεμέλια, στερεώνω, θέτω γερά θεμέλια, σε Ξεν.· Παθ., έχω θέσει τα θεμέλια, τίθενται τα θεμέλια, σε Κ.Δ.· μεταφ., βασιλεία καλῶς θεμελιωθεῖσα, σε Διόδ.· ἡγεμονία κάλλιστα τεθεμελιωμένη, στον ιδ.· ἐν ἀγαπῇ τεθεμελιωμένη, σε Κ.Δ.

θέμεν, θέμεναι, Επικ. αντί *θεῖναι*, απαρ. αορ. β' του *τίθημι*· *θέμενος*, Μέσ. μτχ.

Θεμερός, -όν = *σεμνός*, σε Ανθ. Π. (αμφίβ. προέλ.).

Θεμερ-ῶπις, -ιδος, ἡ (ῶψ), με σεμνή και σοβαρή έκφραση, σε Αισχύλ.

Θεμίζω (θέμις), κρίνω, εκδικάζω· Μέσ., *θεμισσάμενοι ὀργάς*, ρυθμίζοντας, ελέγχοντας τις επιθυμίες μας, σε Πίνδ.

Θεμί-πλεκτος, ον (πλέκω), αυτός που έχει καλή, σωστή πλέξη· *θεμίπλεκτος στέφανος*, ένα στεφάνι που έχει αποκτηθεί δίκαια, με ορθό τρόπο, σε Πίνδ.

θέμις, ἡ, αρχ. Επικ. γεν. *θέμιστος*, αιτ. *θέμιστα*, Αττ. *θέμιν* (√*ΘΕ* του *τί-θημι*) **I.**

1. αυτό που εδραιώνεται ή καθιερώνεται εθιμικά, Λατ. *jus* ή *fas* αντίθ. προς το

lex· *θέμις ἐστί*, είναι ορθό και δίκαιο, Λατ. *fas est*, σε Όμηρ.· *ἡ θέμις ἐστί*, όπως είναι δίκαιο και σωστό, όπως είναι συνηθισμένο, στον ιδ.· *ἡ θέμις ἐστί γυναικός*, όπως συνηθίζουν, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, οι γυναίκες στην Αττ., *ὅτιθέμις αἰνεῖν*, αυτό που είναι σωστό και δίκαιο να επαινείται, σε Αισχύλ.

κ.λπ.· επίσης και άκλ., *θέμις*, που χρησιμ. ως αιτ.· *φασὶ θέμις εἶναι*, σε Πλάτ.

κ.λπ. **2.** *δίκη*, δίκαιο, νόμος, σε Αισχύλ., Σοφ. **II. 1.** πληθ. **θέμιστες**, οι αποφάσεις των θεών, χρησμοί, *Διὸς θέμιστες*, σε Ομήρ. Οδ.· *θέμισσιν*, μέσω χρησμών, σε Πίνδ. **2.** κυριαρχικά δικαιώματα, προνόμια, *σκήπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστες*, σε Ομήρ. Ιλ. **3.** οι υφιστάμενοι νόμοι, οι κείμενες διατάξεις· *οἷτε θέμιστας εἰρύεται*, που διατηρούν, φυλάσσουν τους νόμους, στο ιδ. **4.**

αξιώσεις, απαιτήσεις, για τις οποίες αποφασίζουν οι βασιλεῖς ή οι δικαστές· *οἱ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας*, στο ιδ. **III.** ως κύρ. όνομα, γεν. *Θέμιστος*, *Θέμιδος*, *Θέμιτος*, κλητ. *Θέμι*, η *Θέμιδα*, η θεά του δίκαιου νόμου και της ορθής τάξης, στο ιδ.

Θεμι-σκόπος, -ον, αυτός που επιτηρεί το νόμο και επιβλέπει την τάξη, σε Πίνδ.

Θεμισ-κρέων, -οντος, ό, αυτός που βασιλεύει δικαιωματικά, σε Πίνδ.

θέμιστα, θέμιστας, Επικ. αιτ. ενικ. και πληθ. του *θέμις*.

Θεμιστεῖος, -α, -ον (θέμις), αυτός που ανήκει στη δικαιοσύνη και το νόμο· *θεμιστεῖον σκάπτον*, το σκήπτρο της δίκαιης κρίσης, σε Πίνδ.

Θεμιστεύω, μέλ. -σω (*θέμις*), **I.** απονέμω δικαιοσύνη, διακηρύσσω το δίκαιο, Λατ. *jus dicere*, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν., διεκδικώ το δίκαιο έναντι, είμαι δικαστής, στο ιδ. **II.** χρησιμοδοτώ, σε Ομηρ. Ύμν.· *ἀπόλ., δίνω χρησμούς*, σε Ευρ.

Θεμιστέων, Επικ. γεν. πληθ. του *θέμις*.

Θεμιστο-πόλος, -ον (πολέω), αυτός που απονέμει το δίκαιο, υπηρετεί τη δικαιοσύνη, σε Ομηρ. Ύμν.

Θεμιστός, -ή, -όν, = *θεμιτός*, σε Αισχύλ.· *επίρρ. -τῶς*, στον ιδ.

Θεμιτεύω, = *θεμιστεύω*, σε Ευρ.

Θεμιτός, -ή, -όν (θέμις), όπως το *θεμιστός*, αυτός που επιτρέπεται από τους νόμους των θεών και των ανθρώπων, δίκαιος, σε Ομηρ. Ύμν.· *οὐ θεμιτόν (ἐστί)*, όπως το *οὐ θέμις*, σε Πίνδ., Ηρόδ., Αττ.

Θεμόω, Επικ. αόρ. α' *θέμωσα*, οδηγώ ή φέρνω· *νῆα θέμωσε χέρσον ἰκέσθαι*, ώθησα, έσπρωξε το πλοίο για να βγει στην ξηρά ή απλά, το έφερε στη στεριά, σε Ομήρ. Οδ.

-θεν, I. αρχ. κατάληξη της γεν., όπως στο *έμέθεν, σέθεν, Διόθεν, θεόθεν*. μερικές φορές μετά από πρόθ., *ἀπό Τροίηθεν*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἐξ οὐρανόθεν*, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** ως αχώριστο μόριο, που υποδηλώνει κίνηση από έναν τόπο, αντίθ. ως προς το *-δε*, όπως στο *ἄλλοθεν, οἴκοθεν*, από άλλο τόπο, από το σπίτι.

θένᾱρ, -ᾱρος, τό, 1. η παλάμη του χεριού, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., *θέναρ βωμοῦ*, το πλατύ μέρος της επιφάνειας ενός βωμού, σε Πίνδ.· *άλος θέναρ*, η επιφάνεια της θάλασσας, στον ιδ.

θένω, μεταγεν. τύπος του *θείνω*, σε Θεόκρ.

θέο, Επικ. αντί *θοῦ*, παρατ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θεοβλάβεια, ἥ, μανία, τρέλα, τύφλωση των φρενών, σε Αισχίν.

θεο-βλάβέω, προσβάλλω τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-βλάβῆς, -ές (βλάβπω), αυτός που πλήττεται από το θεό, ξεμυαλισμένος, ξετρελαμένος, συνεπαρμένος, σε Ηρόδ.

θεο-γεννῆς, -ές (γεννάω), αυτός που δημιουργήθηκε από θεό, σε Σοφ.

θεό-γλωσσος, -ον (γλῶσσα), αυτός που μιλάει τη γλώσσα των θεών, σε Ανθ. Π.

θεογονία, Ιων. **-ίη, ἥ (γενέσθαι)**, η γενιά ή γενεαλογία των θεών, σε Ησίοδ., Ηρόδ.

θεό-γονος, -ον (γίγνομαι), ο γεννημένος από θεό, θεϊκός, ουράνιος, σε Ευρ.

θεο-δήλητος, -ον (δηλέομαι), αυτός μέσω του οποίου πλήττονται, τραυματίζονται, φθείρονται οι θεοί, σε Ανθ. Π.

θεο-δίδακτος, -ον, αυτός που έχει διδαχθεί το Θεό, σε Κ.Δ.

θεό-δημτος, -ον, Δωρ. **-δμᾱτος, -ον και -α, -ον (δέμω)**· αυτός που κατασκευάστηκε από θεό, ο φτιαγμένος ή εγκατεστημένος από θεούς, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ., κ.λπ.

θεό-δοτος, -ον (δίδωμι), = *θεόσδοτος*, σε Πίνδ.

θεο-ειδής, -ές (εἶδος), με ουράνια, θεϊκή μορφή, σε Όμηρ., Πλάτ.

θεο-εἶκελος, -ον, όμοιος με θεό, σε Όμηρ.

θεο-εχθρία, ἥ, = *θεοσεχθρία*.

θεόθεν, αρχ. γεν. του *θεός*, που χρησιμ. ως επίρρ. (βλ. **-θεν**) **1.** από τους θεούς, στα χέρια των θεών, Λατ. *divinitus*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** με τη βοήθεια ή την εύνοια των θεών, σε Πίνδ., Αισχύλ., κ.λπ.· μέσω των θεών, σε Σοφ.

θεο-οῖνια, τά (οἶνος), η γιορτή του θεού του κρασιού, δηλ. του Διονύσου, παρά Δημ.

θέοισα, Δωρ. αντί *θέουσα*, θηλ. μτχ. του *θέω*.

θεοισ-εχθρία, ἥ, = *θεοσεχθρία*, σε Αριστοφ.

θεοκλῦτέω, μέλ. *-ήσω*, **1.** επικαλούμαι τους θεούς, σε Αισχύλ.· με αιτ., σε Ευρ. **2.** με αιτ. πραγμ., ανακοινώνω δυνατά, δηλώνω, διακηρύσσω, σε Πλούτ.

θεό-κλῦτος, -ον (κλύω), αυτός που επικαλείται τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-κραντος, -ον (κραίνω), αυτός που έχει φτιαχτεί, έχει δουλευθεί από τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-κρίτος, -ον (θεοκρίτης), κριτής των θεών, σε Ανθ. Π.

θεό-κτίτος, -ον (κτίζω), ο δημιουργημένος από το Θεό, σε Σόλ.

θεο-μᾱνῆς, -ές (μαίνομαι), αυτός τον οποίο ξεμυαλίζουν, τρελαίνουν οι θεοί, σε Αισχύλ., Ευρ.· *λύσσα θεομανῆς*, τρέλα που προκλήθηκε από τους θεούς, σε Ευρ.

θεό-μαντις, -εως, ἥ, αυτός που έχει προφητικό πνεύμα, που έχει το προφητικό χάρισμα, ο φωτισμένος με θείο πνεύμα, θεόπνευστος, σε Πλάτ.

θεομᾱχέω, μέλ. *-ήσω*, παλεύω ενάντια στους θεούς, σε Ευρ.

θεομαχία, ἡ, μάχη των θεών μεταξύ τους, όπως αποκαλούνταν μερικές από τις ραψωδίες της Ιλ., σε Πλάτ.

θεο-μάχος, -ον (μάχομαι), αυτός που παλεύει ενάντια στο Θεό, σε Κ.Δ., Λουκ.

θεο-μήστορ, -ορος, ό, όμοιος στη γνώμη με τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-μίσής, -ές (μῖσος), αυτός τον οποίο αποστρέφονται, απεχθάνονται οι θεοί, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θεομορία, Ιων. **θευμορίη**, ἡ, τύχη, μοίρα, σε Ανθ. Π.

θεό-μορος, -ον, Δωρ. **θεύ-μ-, I.** προορισμένος, προκαθορισμένος από το θεό, παρεχόμενος από αυτούς, σε Πίνδ. **II.** ευλογημένος από τους θεούς, στον ίδ.

θεό-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει θεϊκή μορφή, σε Ανθ. Π.

θεο-μύσής, -ές (μύσος), αυτός που μισείται από θεούς, σε Αισχύλ.

θεό-παις, -παιδος, ό, ή, παιδί, τέκνο θεών, σε Ανθ. Π.

θεό-πεμπτος, -ον (πέμπω), αυτός που έχει σταλθεί από θεό, σε Αριστ.

θεό-πνευστος, -ον (πνέω), εμπνευσμένος από το θεό, φωτισμένος με θείο πνεύμα, σε Κ.Δ.

θεο-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, κάνω κάποιον θεό, θεοποιώ, αποθεώνω, σε Λουκ.

θεο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που δημιουργεί, φτιάχνει θεούς, σε Ανθ. Π.

θεό-πομπος, -ον, = *θεόπεμπτος*, σε Πίνδ.

θεο-πόνητος, -ον (πονέω), ο προετοιμασμένος από τους θεούς, σε Ευρ.

θεο-πρεπής, -ές (πρέπω), κατάλληλος, ταιριαστός σε θεό, σε Πίνδ.· *επίρρ. -πῶς*, σε Λουκ.

θεοπροπέω, προφητεύω, μόνο στην αρσ. μετχ., *θεοπροπέων άγορεύεις*, σε Όμηρ., Πίνδ., κ.λπ.

θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, μαντεία, χρησμός, σε Ομήρ. Ιλ.· *έκθεοπροπίου*, σύμφωνα με το χρησμό, σε Ηρόδ.

θεο-πρόπος, -ον (πρέπω), **I. 1.** αυτός που προλέγει τα μελλούμενα μέσω προφητείας, προφητικός, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ. **2.** ως ουσ., μάντης, προφήτης, σε Όμηρ. **II.** δημόσιος αγγελιαφόρος σταλμένος για να πάρει από μαντείο χρησμό, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αισχύλ.

θεό-πτυστος, -ον (πτύω), αυτός που απεχθάνονται, αποστρέφονται οι θεοί, σε Αισχύλ.

θεό-πῦρος, -ον (πῦρ), ο εξημμένος, διεγερμένος από τους θεούς, σε Ευρ.

θέ-ορτος, -ον (όρνυμαι), αυτός που αναβλύζει, πηγάζει, εκπορεύεται από τους θεούς, θεσπέσιος, ουράνιος, θείος, σε Πίνδ., Αισχύλ.

θεός, ό, Λακων. και Βοιωτ. **-σιός, I.** ο θεός, σε Όμηρ., και τα δύο με γενική σημασία, *Θεός δώσει ο θεός θα δώσει, θα παράσχει, και με ειδική σημασία, θεός τις*, ένας θεός· *πατήρ άνδρῶν τε θεῶν τε*, σε Όμηρ.· τα πράγματα λέγεται ότι συμβαίνουν *σύνθεῳ, σύν γε θεοῖσιν*, σύμφωνα με τη θέληση του θεού, στον ίδ., κ.λπ.· *ούκάνεν θεοῦ*, Λατ. non sine diis, σε Ομήρ. Οδ.· *ούκ άνευθε θεοῦ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ού θεῶν άτερ*, σε Πίνδ.· *έκ θεόφι*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ύπερ θεόν*, ενάντια στη θέληση του, στο ίδ.· *κατά θεόν τινα*, Λατ. divinitus, σε Ευρ.· σαν όρκος, *πρός θεῶν*, για το όνομα των θεών, μα τον θεό, σε Τραγ.· *θεοδῖστω*, σε Σοφ., κ.λπ. **II.** θεός, ως θηλ. αντί *θεά, θέαινα*, θεά, θεότητα, σε Όμηρ.· *θήλεια θεός*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ή νερτέρα θεός*, η Περσεφόνη, σε Σοφ.· συχνά σε όρκους, *νήτῳ θεῳ*, στον ίδ.· *ναί τῳ σιῳ*, με τους Σπαρτιάτες, λέγεται για τον Κάστωρα και τον Πολυδεύκη, σε Ξεν.· με τους Βοιωτούς, λέγεται για τον Αμφίωνα και τον Ζήθο, στον ίδ. **III.** ως επίθ. στο συγκρ., *θεώτερος*, περισσότερο θεϊκός· *θύραι θ.*, πόρτες που χρησιμοποιούνται περισσότερο από τους θεούς, σε Ομήρ. Οδ.

θεός-δοτος, -ον (δίδωμι), ποιητ. αντί *θεόδοτος*, αυτός που παρέχεται από τους θεούς, σε Ησίοδ., Πίνδ.

θεοσέβεια, ἡ, σεβασμός ή δέος απέναντι στο θεό, ευσέβεια, σε Ξεν.

θεο-σεβής, -ές (σέβω), αυτός που σέβεται το θεό, ευσεβής, σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ. επίρρ. -βῶς, σε Ξεν.

θεό-σεπτος, -ον, αυτός που απολαμβάνει σεβασμό σαν θεός, σε Αριστοφ.

θεοσέπτωρ, -ορος, ὁ, = *θεοσεβής*, σε Ευρ.

θεοσ-εχθρία, ἡ (ἐχθρός), μίσος προς τους θεούς, εχθρότητα, ασέβεια, σε Δημ.

θεός-σῦτος, ποιητ. αντί *θεό-συτος*.

θεο-στήρικτος, -ον (στηρίζω), αυτός που υποστηρίζεται, από το θεό, σε Ανθ. Π.

θεο-στῦγής, -ές (στύγος), **I.** μισητός από τους θεούς, σε Ευρ. **II.** ο μισητός από το Θεό, σε Κ.Δ.

θεο-στύγητος[ῦ], -ον (στῦγέω), = το προηγ., σε Αισχύλ.

θεό-σῦτος, -ον (σεύω), σταλμένος από το θεό, θεόπεμπτος, σε Αισχύλ.

θεό-ταυρος, ὁ, ο θεός-ταύρος, προσωνύμιο του Δία, σε Μόσχ.

θεο-τείχης, -ες (τειχος), αυτός που έχει τειχισθεί από τους θεούς, λέγεται για την Τροία, σε Ανθ. Π.

θεο-τερπής, -ές (τέρπω), θεάρεστος, κατάλληλος για τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεό-τευκτος, -ον, ο δημιουργημένος από τους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεότης, ἡ (θεός), θεότητα, θεϊκή φύση, θεϊκή υπόσταση, σε Λουκ.

θεο-τίμητος[ι], -ον, αυτός που τιμάται από τους θεούς, σε Τυρτ.

θεότιμος, -ον, = το προηγ., σε Πίνδ.

θεό-τρεπτος, -ον, αυτός που στρέφεται ή οδηγείται, κατευθύνεται από τους θεούς, σε Αισχύλ.

θεο-τρεφής, -ές (τρέφω), αυτός που παρέχει τροφή στους θεούς, σε Ανθ. Π.

θεου-δής, ἑς, πιθ. = *θεοδεής* (θεός, δέος), αυτός που φοβάται το θεό, σε Ομήρ. Οδ.

θεο-φάνια (ενν. *ιέρα*), **τά** (θεός, φαίνω), γιορτή στους Δελφούς, κατά τη διάρκεια της οποίας τα αγάλματα του Απόλλωνα και των άλλων θεών παρουσιάζονταν στον λαό, σε Ηρόδ.

θεο-φιλής, ἑς (φίλος), αγαπητός στους θεούς, ο εξαιρετικά ευνοημένος, σε Ηρόδ., Πίνδ., Αττ.· επίρρ., *θεοφιλῶς πράττειν*, πράττω σύμφωνα με τη βούληση των θεών, σε Πλάτ.

θεόφιν, Επικ. γεν. και δοτ. ενικ. και πληθ. του *θεός*.

θεοφορέω, μέλ. -ήσω (θεόφορος), φέρω μέσα μου το θεό· Παθ., κατέχομαι από κάποιον θεό, βρίσκομαι υπό την επήρειά του, σε Λουκ.

θεο-φόρητος, -ον, αυτός που έχει καταληφθεί από θείο πνεύμα, ο θεόπνευστος, σε Αισχύλ.

θεοφορία, Επικ. **θευφορία, ή**, έμπνευση, σε Ανθ. Π.

θεό-φορος, ον (φέρω), αυτός που έχει το θεό μέσα του, ο εμπνευσμένος από το θεό· *θεοφόροι δύναι*, οι μόχθοι της θείας έμπνευσης, σε Αισχύλ.

θεό-φρων, -ον, γεν. -ονος (φρήν), αυτός που έχει θείο φρόνημα, ευσεβής, σε Πίνδ.

θεράπαινα, ή, θηλ. της λέξης *θεράπων*, υπηρέτρια, πιστή δούλα, ακόλουθος, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.

θεράπαινιδιον, τό, υποκορ. του επομ., σε Πλούτ., Λουκ.

θεράπαινις, -ίδος, ή, = *θεράπαινα*, σε Πλάτ.

θεράπεία, Ιων. -ητή, ή (θεραπεύω), **I. 1.** υπηρεσία, περιποίηση· *θεραπεία θεῶν*, υπηρεσία προς τους θεούς, θείκη λατρεία, σε Πλάτ. **2.** υπηρεσία προς αποκόμιση ευνοίας, περιποίηση, *θεραπεία τῶν αἰε προσεστώτων*, σε Θουκ.· *ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἔχειν*, περιποιούμαι κάποιον πολύ, στον ίδ. **II.** λέγεται για πράγματα, φροντίδα, περιποίηση, ανατροφή, προστασία, *τοῦ σώματος*, σε Πλάτ. **2.** ιατρική φροντίδα, περίθαλψη απέναντι στους αρρώστους, σε Θουκ., Πλάτ. **III.** λέγεται για ζώα και φυτά, ανατροφή, καλλιέργεια, στον ίδ. **IV.** με περιληπτική σημασία, *θεράποντες*, υπηρέτες, ακόλουθοι, σε Ηρόδ., Ξεν.

θεράπευμα, -ατος, τό, ιατρική περίθαλψη, σε Αριστ.

θεράπευτέον, I. ρημ. επίθ. του *θεραπεύω*, κάποιος πρέπει να υπηρετεί *τοὺς θεούς*, σε Ξεν. **II. 1.** κάτι που πρέπει να καλλιεργηθεί, *τὴν γῆν*, σε Πλάτ. **2.** κάτι που πρέπει να θεραπευθεί, στον ίδ.

θεράπευτήρ, -ήρος, ό, = το επόμ., *ό περί τὸ σῶμα θεραπευτήρ*, σε Ξεν.

θεραπευτής, -οῦ, ό, I. 1. αυτός που υπηρετεί τους θεούς, πιστός, λάτρης, σε Πλάτ. **2.** κάποιος που υπηρετεί άνδρα υψηλής περιωπής, αυλικός, σε Ξεν. **II.** αυτός που περιποιείται κάποιο πράγμα, με γεν., σε Πλάτ.

θεράπευτικός, -ή, -όν, 1. επιρρητής σε προσφορά υπηρεσίας, με γεν. σε Ξεν.· επιρρητής σε κολακεία, σε Πλούτ. **2.** απολ., φιλόφρων, υπηρετικός, κολακευτικός, περιποιητικός, θωπευτικός, σε Ξεν., Πλούτ.

θεράπευτός, -όν, αυτός που μπορεί κάποιος να περιποιηθεί, να περιθάλψει, σε Πλάτ.

θεράπεύω (θεράπων), μέλ. -εύσω, **I. 1.** είμαι υπηρέτης, προσφέρω υπηρεσία, σε Ομήρ. Οδ. **2.** προσφέρω υπηρεσία στους θεούς, Λατ. *colere deos*, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αττ.· υπηρετώ ή αποδίδω τιμές στους γονείς ή στους κυρίους μου, σε Ευρ., Πλάτ. **3.** υπηρετώ, περιποιούμαι, κολακεύω, *τινά*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ.· με αρνητική σημασία, κολακεύω, θωπεύω, καλοπιάνω, σε Θουκ.· κατευνάζω, καταπραύνω, ηρεμώ, ανακουφίζω, στον ίδ.· *τὸ θεραπεῦον* = *οἱ θεραπεύοντες*, στον ίδ. **4.** λέγεται για πράγματα, σκέφτομαι, επιμελούμαι, Λατ. *inservire*, στον ίδ.· *ἡδονὴν θερ.*, παραδίδομαι στην ορμή των ηδονών, σε Ξεν.· *τὰς θύρας τινὸς θεραπεύω*, περιμένω στην πόρτα κάποιου επιφανή άνδρα, στον ίδ. **II. 1.** φροντίζω, προνοώ για τους ανθρώπους, λέγεται για τους θεούς, στον ίδ. **2.** λέγεται για πράγματα, φροντίζω, συντηρώ, εξασφαλίζω, σε Σοφ., Θουκ., κ.λπ. **3.** *θεραπεύω τὸ σῶμα*, φροντίζω το σώμα μου, Λατ. *cutem curare*, σε Πλάτ. **4.** φροντίζω ιατρικά, περιθάλπτω, θεραπεύω, περιποιούμαι, σε Θουκ., Ξεν. **5.** *θεραπεύω ἡμέρην*, τηρώ την ημέρα, τη φυλάω σαν γιορτή, σε Ηρόδ.· *θεραπεύω τὰ ιερά*, Λατ. *sacra procurare*, σε Θουκ.· λέγεται για τη γη,

καλλιεργώ, σε Ξεν. *δένδρον θεραπεύω*, καλλιεργώ, περιποιούμαι δένδρο, σε Ηρόδ.

θεράπηή, ή, Ιων. αντί θεραπεία.

θεράπηϊος, -α, -ον, Ιων. αντί θεραπευτικός, σε Ανθ. Π.

θεραπίδιον, τό (θεραπεύω), μέσα, τρόποι ίασης, σε Λουκ.

θεράπνη, ή, Ι. ποιητ. συνηρ. από το *θεράπαινα*, υπηρέτρια, σε Ομηρ. Ύμν., Ευρ. Π. κατοικία, διαμονή, κατάλυμα, στον ιδ.

θεραπνίς, -ίδος, ή, ποιητ. συνηρ. από το *θεραπαινίς*, σε Ανθ. Π.

θεράπων[α], -οντος, ό, ποιητ. δοτ. πληθ. *θεραπόντεσσι*. Ι. υπηρέτης, ακόλουθος, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· διαφέρει προς το *δοῦλος*, καθώς υποδηλώνει ελεύθερη υπηρεσία· στον Όμηρ., ο σύντροφος στα όπλα, ωστόσο κατώτερος σε τάξη· όπως ήταν ο Πάτροκλος σύντροφος του Αχιλλέα, ο Μηριόνης του Ιδομενέα, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως ο αρματηλάτης είναι ο *ήνίοχος θεράπων*· οι βασιλιάδες ήταν οι *Διός θεράποντες*· οι πολεμιστές ήταν οι *θεράποντες Άρης* κ.λπ.· με δοτ., *οἶκος ξένοισι θεράπων*, αφιερωμένος, προσηλωμένος στην υπηρεσία των φιλοξενουμένων του, σε Πίνδ. Π. έπειτα, απλά, υπηρέτης, σε Ηρόδ.· στη Χίο, οι *θεράποντες* ήταν όνομα που χρησιμοποιούσαν για τους δούλους τους, σε Θουκ.

θέραψ, -άπος, ό, σπάνιος ποιητ. τύπος αντί *θεράποντος*· ονομ. πληθ. *θέραπες*, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θερεία, ή, βλ. θέρειος.

θέρειος, -α, -ον (θέρος), αυτός που αναφέρεται ή βρίσκεται μέσα στο καλοκαίρι· *θερεία*, Ιων. -είη, (ενν. *ώρα*), ή = *θέρος*, η εποχή του καλοκαιριού, το καλοκαίρι, σε Ηρόδ., *ταῖςθερείαις*, σε Πίνδ.

θερέω, Επικ. αντί *θερῶ*, υποτ. Παθ. αορ. β' του *θέρω*.

θερίζω, Βοιωτ. απαρ. *θερίδδεν*, Αττ. μέλ. *θεριῶ*, αόρ. α' *έθέρισα*, συγκοπτ. *έθρισα*· Μέσ., αόρ. α' *έθερισάμην*· Παθ., αόρ. α' *έθερίσθην*, παρακ. *τεθέρισμαι* (*θέρος*) Ι. 1. κάνω καλοκαιρινή εργασία, *θερίζω, σίτον, κριθάς, καρπόν*, σε Ηρόδ., Αριστοφ., κ.λπ. Μέσ., *καρπὸν Διοῦς θερίσασθαι*, στον ιδ. 2. μεταφ., αποκόπτω, σε Σοφ., Ευρ. 3. μεταφ., *θερίζω καλούς καρπούς, δρέπω καλή σοδειά*, σε Αριστοφ. 4. *ό θερίζων* (με ή χωρίς το *λόγος*), είδος συλλογισμού, σε Λουκ. Π. αμτβ., *διέρχομαι το καλοκαίρι*, σε Ξεν.· πρβλ. εαρίζω, χειμάζω.

θερίνεος, -α, -ον, = το επόμ.· *θερίνειο τροπαί*, το θερινό ηλιοστάσιο, δηλ. η 21η Ιουνίου, σε Ηρόδ.

θερίνός, -ή, -όν, = *θέρειος*, σε Πίνδ., Ξεν., κ.λπ.

θερισμός, ό (θερίζω), 1. η εποχή του θερισμού, θερισμός, δρεπάνισμα, σε Κ.Δ. 2. σοδειά, στο ιδ.

θεριστής, -οῦ, ό (θερίζω), αυτός που θερίζει, ο θεριστής, δρεπανιστής, σε Ευρ., Ξεν.

θερίστριον, τό (θερίζω), ελαφρύ καλοκαιρινό ένδυμα, αντίθ. προς το *χειμάστριον*, σε Θεόκρ.· ομοίως *θέριστρον, τό*, σε Ανθ. Π.

θερμαίνω, μέλ. -ανῶ, αόρ. α' *έθέρμηνα*, έπειτα *έθέρμᾶνα*, Παθ. παρακ. *τεθέρμασμαι* (θερμός)· 1. ζεσταίνω, θερμαίνω, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ., κ.λπ. Παθ., *θερμαίνομαι, αναπτύσσω θερμότητα, γίνομαι ζεστός*, σε Ομήρ. Οδ. 2. μεταφ., *θερμαίνω, έως έθέρμην' αυτόν φλόξ οἴνου*, σε Ευρ.· *σπλάγχνα θερμαίνω*, σε Αριστοφ.· *πολλά θερμαίνω φρενί*, τρέφω ισχυρά αισθήματα, σε Αισχύλ. Παθ., *θερμαίνεσθαι έλπίσι*, ακτινοβολώ με ελπίδα, σε Σοφ.· *χαρᾶ θερμαίνω καρδίαν*, ζεσταίνω την καρδιά κάποιου με χαρά, σε Ευρ.

θερμᾶσία, ή, = *θερμότης*, σε Ξεν.

θέρμη, ή (θερμός), θερμότητα, ζέστη, η ζέστη του πυρετού, σε Θουκ., κ.λπ.

θέρμῑνος, -η, -ον, αυτός που έχει φτιαχτεί από λούπινα (*θέρμος*), σε Λουκ.

θερμο-βάφης, -ές, αυτός που βάφτηκε με θερμότητα, αντίθ. προς το *ψυχροβαφής*, σε Θεοφρ.

θερμό-βλυστος, -ον, αυτός που αναβλύζει, κοχλάζει, ζέστη, Παυλ. Σιλ. Θερμ.

θερμό-βουλος, -ον (βουλή), αυτός που έχει ορμητικό χαρακτήρα, βαμμένος, μαλακωμένος, σε Ευρ. παρά Αριστοφ.

θερμο-δότης, -ου, ό, αυτός που φέρνει το ζεστό νερό στα λουτρά, Λατ. *caldarius*· θηλ. **θερμοδοτίς, -ιδος**, σε Ανθ. Π.

θερμό-νους, -ουν, αυτός που έχει ορμητικό μυαλό, παθιασμένος, βίαιος, σε Αισχύλ.

θερμο-πύλαι[ϋ], -ών, αί, κυριολεκτικά οι Θερμές Πύλες, δηλ. ένα στενό πέραςμα όμοιο με θύρα, στο οποίο υπήρχαν θερμές πηγές, όνομα του περίφημου στενού, περάσματος από τη Θεσσαλία στη Λοκρίδα, το «κλειδί» της Ελλάδας, που απλά ονομαζόταν επίσης *Πύλαι*, σε Ηρόδ.

θερμός, -ή, -όν και -ος, -ον (θέρω), **I. 1.** ζεστός, θερμός, *θερμά λουτρά*, σε Όμηρ.· λέγεται για δάκρυα, στον ίδ., κ.λπ. **II. 1.** μεταφ., θερμός, ζωηρός, ορμητικός, διαχυτικός, όπως το Λατ. *calidus*, σε Αισχύλ., Αριστοφ., κ.λπ. **2.** αυτός που είναι ακόμα ζεστός, φρέσκος, *ἔχνη*, σε Ανθ. Π. **III. 1.** *τὸ θερμόν = θερμότης*, ζέστη, θερμότητα, Λατ. *calor*, σε Ηρόδ., Πλάτ., κ.λπ. **2.** *θερμόν* (ενν. *ὑδωρ*), *τό, ζεστό νερό, θερμῷ λουῖσθαι*, σε Αριστοφ. **3.** *τὰ θερμά* (ενν. *χωρία*), σε Ηρόδ., αλλά (ενν. *λουτρά*), *τα θερμά λουτρά*, σε Ξεν. **IV.** *ἐπίρρ. -μῶς*, σε Πλάτ.

θέρμος, ό, είδος οσπρίου, λούπινο, σε Ανθ. Π.

θερμότης, -ητος, ή (θερμός), ζεστασιά, θερμότητα, Λατ. *calor*, σε Πλάτ.

θερμ-ουργός, -όν (*ἔργον), αυτός που ενεργεί βιαστικά και απερίσκεπτα, θερμοκέφαλος, σε Ξεν., Λουκ.

θέρμω (θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. Παθ., ζεσταίνομαι, θερμαίνομαι, αναπτύσσω θερμότητα, σε Όμηρ.

θέρως, τό, Ιων. γεν. *θέρεως (θέρω)*, **I.** καλοκαίρι, η χρονική περίοδος του καλοκαιριού· *χείματος οὐδὲ θέρεως*, το χειμώνα και όχι το καλοκαίρι, σε Ομήρ. Οδ.· *οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ*, στο ίδ.· *τὸ θέρως*, κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, σε Ηρόδ.· *θέρους μεσοῦντος*, γύρω στα μέσα του καλοκαιριού, σε Λουκ. **II.** οι καρποί του καλοκαιριού, σοδειά, θερισμός, σε Αισχύλ., Αριστοφ., κ.λπ.· μεταφ., *δράκοντος θ.*, σε Ευρ.

Θερσίτης, -ου, ό, Θερσίτης, δηλ. ο Αυθάδης (από το *θέρσος*, Αιολ. αντί *θάρσος*), σε Όμηρ.

θέρω, 1. θερμαίνω, ζεσταίνω· Παθ., *θέρομαι*, με Μέσ. μέλ. *θέρσομαι*, αόρ. β' *έθήρην*, Επικ. υποτ. *θερέω* (αντί *θερῶ*)· **1.** γίνομαι ζεστός ή θερμός, ζεσταίνομαι, σε Ομήρ. Οδ.· *πυρός, στη φωτιά, στο ίδ.· θέρου*, ζέστανε τον εαυτό σου, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για πράγματα, *μη ἄστν πυρός θέρηται*, μήπως η πόλη καεί με φωτιά, σε Ομήρ. Ιλ.

θές, προστ. αορ. β' του τίθημι.

θέσαν, Επικ. αντί *ἔθεσαν*, γ' πληθ. αορ. β' του τίθημι.

θέσθαι, απαρ. Μέσ. αορ. β' του τίθημι.

θέσθε, β' πληθ. προστ. Μέσ. αορ. β' του τίθημι· *θέσθω*, γ' ενικ.

θέσις, -εως, ή (τίθημι), **I.** τοποθέτηση, τακτοποίηση, διευθέτηση, σε Πίνδ., Πλάτ.· *θέσις νόμων*, νομοθεσία, σε Δημ. **II.** κατάθεση χρημάτων που γίνεται, προκαταβολικά της δίκης, σε Αριστοφ.· *προπληρωμένα χρήματα, «αρραβώνας»*, *καπάρο*, σε Δημ. **III.** τοποθεσία, θέση, Λατ. *situs*, λέγεται για πόλη, σε Θουκ., κ.λπ.

θέσκελος, -ον, = *θεοείκελος*, υπερφυσικός, θαυμαστός, θεσπέσιος· *θέσκελα ἔργα*, πράξεις θαυμαστές, σε Όμηρ.· ως επίρρ., *ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ*, ήταν υπερβολικά όμοια με εκείνον, σε Ομήρ. Ιλ.

θέσμιος, Δωρ. **τέθμιος, -ον (θεσμός)**, **I.** ο σύμφωνος με το νόμο, νόμιμος, σε Πίνδ., Αισχύλ. **II.** *θέσμια τά*, ως ουσ., νόμοι, έθιμα, τελετές, σε Ηρόδ., κ.λπ.· επίσης στον ενικ., σε Ευρ.

θεσμοθετέω, είμαι *θεσμοθέτης*, σε Δημ.

θεσμο-θέτης, -ου, ό (τίθημι), ο νομοθέτης· στην Αθήνα, οι *θεσμοθέται* ήταν οι έξι νεότεροι άρχοντες, που εκδίκαζαν υποθέσεις, οι οποίες δεν υπάγονταν στην αρμοδιότητα κάποιου ειδικού δικαστηρίου, σε Αισχίν., κ.λπ.

θεσμο-ποιέω, μέλ. *-ήσω*, νομοθετώ, σε Ευρ.

θεσμός, Δωρ. **τεθμός, ό**, πληθ. *θεσμοί*, ποιητ. *θεσμά*, σε Σοφ., (τίθημι)· **I. 1.** όπως το *θέμις*, αυτό το οποίο τίθεται και εγκαθίσταται, ο νόμος, η έννομη τάξη, Λατ. *institutum*· *λέκτροιο θεσμόν ἴκοντο*, δηλ. εκπλήρωσαν τον καθιερωμένο νόμο του γάμου, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως στον Ηρόδ., Αττ. **2.** στην Αθήνα, οι νόμοι του Δράκοντα ονομάζονταν *θεσμοί*, επειδή καθένas από αυτούς ξεκινούσε με τη λέξη *θεσμός* (πρβλ. [θεσμοθέτης](#)), ενώ η νομοθεσία του Σόλωνα ονομαζόταν *νόμοι*· **II.** ίδρυμα, θεσμός, όπως το δικαστήριο του Αρείου Πάγου, σε Αισχύλ.· λέγεται για τους μεγάλους αγώνες, σε Πίνδ.

θεσμοσύνη, ή, δικαιοσύνη, δίκαιο, όπως *δικαιοσύνη*, σε Ανθ. Π.

θεσμοφóρια, -ων, τά, τα Θερσοφóρια, αρχαία γιορτή που τελούνταν από τις Αθηναίες γυναίκες, προς τιμή της θεσμοφóρου Δήμητρας, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θεσμοφοριάζω, διεξάγω, τελώ τα Θεσμοφóρια, σε Αριστοφ., Ξεν.

θεσμοφóριον, τό, ο ναός της θεσμοφóρου Δήμητρας, σε Αριστοφ.

θεσμο-φóρος, -ον (φέρω), αυτός που νομοθετεί, αρχαίο όνομα της Δήμητρας (Ceres), σε Ηρόδ.· *τῶ θεσμοφóρω*, Δήμητρα και Περσεφóνη, σε Αριστοφ.

θεσμο-φύλακες, οι φρουροί του νόμου, σε Θουκ.

θεσ-πέσιος, -α, -ον ή -ος, -ον (θεός, έσπον=εΐπον βλ. [θέσις](#))· **I.** λέγεται κυρίως για τη φωνή, αυτή που ακούγεται σαν θεϊκή, αυτή που είναι θεϊκά απαλή και γλυκιά, σε Όμηρ., Πίνδ. **II.** αυτό το οποίο μπορεί να πει μόνο ο θεός, δηλ. ακατανόμαστος, άφατος, άρρητος, απ' όπου, **1.** όπως το *θεΐος*, θεϊκός, σε Όμηρ.· δοτ. θηλ. *θεσπεσίη* (ενν. *βουλή*) με τη θέληση του θεού, στον ίδ.· *θεσπεσία όδός*, η οδός του μαντικού χαρίσματος, της πρόρρησης, λέγεται για την Κασσάνδρα, σε Αισχύλ. **2.** έξοχος, θαυμάσιος, φοβερός, θαυμαστός, απαίσιος, φριχτός, δυσοίωνος, λέγεται για πράγματα, σε Όμηρ.· *θεσπέσιος χαλκός*, έξοχος, εξαίρετος χαλκός, σε Ομήρ. Οδ., Ομήρ. Ιλ.· *θεσπεσία όδμή*, μυρωδιά εξαιρετικά γλυκειά, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως στον Ηρόδ., *θεσπέσιον ώς ήδύ*, λέγεται για ανθρώπινες σχέσεις, *θεσπέσιος φόβος*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **III.** επίρρ. *-ίως*, *θεσπεσίως έφóβηθεν*, φοβήθηκαν υπερβολικά, στο ίδ.· ομοίως στο ουδ. ως επίρρ., σε Θεόκρ.

θεσπϊ-δαής, -ές (δαίω), αναμμένος από κάποιον θεό· *θεσπιδαές πῦρ*, φοβερή, μανιώδης φωτιά, τέτοια που να φαίνεται υπερφυσική, σε Όμηρ.

θεσπι-έπεια, θηλ. επίθ. (*έπος*), προφητική, χρησμοδοτούσα, μαντική, γριφώδης, σε Σοφ.

θεσπιζω, μέλ. Αττ. **-ϊώ**, Ιων. απαρ. *θεσπιέειν*, σε Ηρόδ.· Δωρ. αόρ. α' *έθέσπιζα*, (*θέσις*)· δηλώνω με χρησμό ή προφητεία, προλέγω, χρησμοδοτώ, σε Ηρόδ., Τραγ.· Παθ., *τί δὲ τεθέσπισται*; σε Σοφ.

θέσπιος, -ον, = *θεσπέσιος*, Χρησμ. παρά Αριστοφ.

θέσ-πισ, -ιος, ό, ή, (θεός, ἔσπον=εἶπον, πρβλ. [Θεσπέσιος](#)), **1.** γεμάτος θεϊκά λόγια, θεόπνευστος, φωτισμένος με θείο πνεύμα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **2.** γενικά, θεϊκός, ουράνιος, θαυμαστός, φοβερός· *θέσπις ἄλλα*, σε Ομηρ. Ὑμν. **θέσπισμα, -ατος, τό** (θεσπίζω), στον πληθ., χρησιμοδοτήσεις, προφητείες, μαντικοί λόγοι, σε Ηρόδ., Σοφ.

θεσπῖωδός (θεσπιωδός), προφητεύω, ψέλνω προφητικό τραγούδι, σε Αισχύλ., Ευρ., Αριστοφ.

θεσπι-ωδός, -όν, I. αυτός που ψέλνει προφητικό άσμα, προφητικός, σε Ευρ.

II. αυτός που προκαλείται από προφητεία, *φόβος*, σε Αισχύλ.

Θεσσαλός, Αττ. Θεττ-, ό, I. ο Θεσσαλός, αυτός που κατάγεται από τη Θεσσαλία, σε Ηρόδ., κ.λπ.· παροιμ., *Θεσσαλὸν σόφισμα*, θεσσαλικό τέχνασμα, από το δύσπιστο και άστατο χαρακτήρα των ανθρώπων, σε Ευρ. **II.** θηλ., *Θεσσαλὶς κυνῆ*, θεσσαλικό καπέλο, σε Σοφ.

θέσσασθαι, ελλειπτ. αόρ. α΄, προσεύχομαι, ζητώ με προσευχή, σε Πίνδ. (αμφίβ. προέλ.).

θεσφᾶτη-λόγος, -ον, προφητικός, σε Αισχύλ.

θέσ-φᾶτος, -ον (θεός, φημί), **I. 1.** αυτός που έχει ειπωθεί από το θεό, προαποφασισμένος, ορισμένος, τελεσιδικός, Λατ. *fatalis*, σε Αισχύλ., Σοφ.· *θέσφατόν ἐστι*, είναι ορισμένο, «γραφτό», σε Ομήρ. Ιλ.· *σοῖδ' οὐ θέσφατόν ἐστι θανέειν*, δεν είναι το πεπρωμένο σου να πεθάνεις, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ως ουσ., *θέσφατα, τά*, θείες αποφάσεις, χρησμοί, στο ίδ., Τραγ., κ.λπ. **II.** γενικά, όπως το *θεῖος*, θεϊκός, ουράνιος, σε Ομήρ. Οδ.

θετέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ., αυτός που τοποθετείται, σε Αριστ. **II.** *θετέον*, αυτό που πρέπει να τεθεί, σε Ξεν.

Θετίδειον[ι], τό, ναός της Θέτιδας, σε Ευρ.

θετικός, -ή, -όν (τίθημι), αυτός που είναι κατάλληλος στο να τοποθετηθεί, σε Αριστ.

Θέτις, -ιδος, Δωρ. -ιος, ή, η Θέτιδα, μια από τις Νηρηίδες, γυναίκα του Πηλέα, μητέρα του Αχιλλέα· ο Όμηρ. χρησιμ. το *Θέτι*, αντί της δοτ. και κλητ.· *Θέτιν*, αντί της αιτ.

θετός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *τίθημι*, υιοθετημένος, αυτός που θεωρείται σαν γνήσιο παιδί κάποιου, σε Πίνδ., Ηρόδ., κ.λπ.

Θεττάλος, Θετταλικός κ.λπ., μεταγεν. Αττ. αντί *Θεσσ-*.

θεῦ, Δωρ. και Ιων. αντί *θεό*, *θοῦ*, προστ. Μέσ. αορ. β΄ του *τίθημι*.

θευμορία, θεύμορος, Δωρ. αντί *θεομορία, θεόμορος*.

θευφορία, ή, Δωρ. αντί *θεοφορία*, σε Ανθ. Π.

θέω, Επικ. επίσης **θειώ**· Επικ. γ΄ ενικ. υποτ. *θέησι*, γ΄ ενικ. παρατ. *ἔθει*, Ιων. παρατ. *θέεσκον*, μέλ. *θεύσομαι*· **I. 1.** οι υπόλοιποι χρόνοι συμπληρώνονται από το *τρέχω* και το **δρέμω*· οι συλλαβές *εο, εου* παραμένουν ασυναίρετες ακόμα και στην Αττ.· *τρέχω*, σε Όμηρ., κ.λπ.· *θέειν πεδίοιο*, τρέχω κατά μήκος της πεδιάδας, σε Ομήρ. Ιλ.· στη μτχ. με άλλο ρήμα, *ἤλθεθέων, ἤλθε θέουσα*, ήρθε τρέχοντας, στο ίδ.· *θέων Αἴαντα κάλεσσον*, τρέξε να τον φωνάξεις, στον ίδ. **2.** *περὶ τρίποδος θεύσεσθαι*, να τρέξει για τον τρίποδα, στο ίδ.· *περὶ ψυχῆς θεόν Ἔκτορος*, έτρεχαν για τη ζωή του Έκτορα, στο ίδ. **II.** χρησιμοποιείται για άλλου είδους κίνηση, όπως **1.** των πουλιών, *θεύσονται δρόμω*, σε Αριστοφ. **2.** των πλοίων, *ἔθεε κατὰ κῦμα*, σε Ομήρ. Ιλ.· του κεραμεικού τροχού, στο ίδ.· του δίσκου, *ρίμφα θέων ἀπὸ χειρός*, πετώντας ανάλαφρα, σε Ομήρ. Οδ.· **III.** λέγεται για πράγματα τα οποία (όπως λέμε) τρέχουν σε συνεχή γραμμή, αν και στην πραγματικότητα είναι ακίνητα, *φλέψ ἀνὰ νῶτα θέουσα*, σε Ομήρ. Ιλ.· ιδίως λέγεται για οτιδήποτε κυκλικό, το οποίο περιστρέφεται και γυρνά πάλι

πίσω, ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, στο ιδ. **IV.** με αιτ. τόπου, διατρέχω, ξεχύνομαι, τὰ ὄρη, σε Ξεν.

θεῶ, αντί θεάου, προστ. του θεάομαι, κοίτα! δες!

θεωρέω, μέλ. -ήσω (θεωρός), **I. 1.** κοιτάζω, εξετάζω, ατενίζω, επιθεωρώ, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.· επιθεωρώ στράτευμα, σε Ξεν. **2.** λέγεται για το πνεύμα, σκέφτομαι, εξετάζω φιλοσοφικώς, στοχάζομαι, σε Πλάτ., κ.λπ. **II.**

παρακολουθώ τους δημόσιους αγώνες, λέγεται για τους θεατές, *θεωρέω τὰ Ὀλύμπια*, σε Ηρόδ., κ.λπ.· *θεωρέω τινά*, τον βλέπω να ενεργεί, σε Δημ.· *απολ.,* πηγαίνω σαν θεατής, *ἐς τὰ Ἐφέσια*, σε Θουκ. **III.** είμαι θεωρός ή πρεσβευτής της πόλης σε μαντείο ή αγώνες, σε Αριστοφ., Θουκ. **IV.** στο *θεωρήσασα τοῦμόν ὄμμα*, σε Σοφ.· η αιτ. ὄμμα μπορεί να θεωρηθεί όπως στο *βαίνειν πόδα*, έχοντας δει με τα δικά μου μάτια.

θεώρημα, -ατος, τό, 1. αυτό το οποίο παρατηρείται, κοιτάζεται, το θέαμα, σε Δημ., κ.λπ. **2.** αρχή που παράγεται ύστερα από σκέψη, κανόνας, Λατ. *praecceptum*· στα Μαθηματικά, το θεώρημα, σε Ευκλ.

θεωρητήριο, τό (θεωρέω), εδώλιο στο θέατρο, σε Πλούτ.

θεωρητικός, -ή, -όν, αυτός που αρέσκεται στο να αναλύει κάτι, με γεν., σε Αριστ.· *απόλ.,* θεωρητικός, συλλογιστικός, στον ιδ., Πλούτ., κ.λπ.

θεωρία, Ιων. -ίη, ή (θεωρέω), I. 1. παρατήρηση, θέαση, εξέταση, κοίταγμα· *θεωρίας εἵνεκεν ἐκδημεῖν*, βγαίνω έξω για να δω τον κόσμο, σε Ηρόδ.· ομοίως σε Θουκ., κ.λπ.· λέγεται για το πνεύμα, σκέψη, εξέταση, φιλοσοφικός στοχασμός, συλλογισμός, σε Πλάτ., κ.λπ. **2.** Παθ., θεώρημα, θέαμα, θέα, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ.· ιδίως στο θέατρο, σε Αριστοφ., Ξεν. **II.** το να είναι κάποιος θεατής σε θέατρο ή σε δημόσιους αγώνες, σε Σοφ., Πλάτ. **III. 1.** *οἱ θεωροί* ή οι πρεσβευτές της πόλης, οι οποίοι στέλνονταν στα μαντεία ή στους αγώνες, αποστολή, στον ιδ., Ξεν. **2.** το αξίωμα του *θεωροῦ*, η εκπλήρωση αυτού του αξιώματος, σε Θουκ., κ.λπ.

θεωρικός, -ή, -όν, I. ο σχετικός με τη *θεωρία* (σημασίες I και II)· *πεπλώματ' οὐ θεωρικά*, όχι εορταστικά ενδύματα, σε Ευρ. **II.** *θεωρικά* (ενν. *χρήματα*), *τά, τα χρήματα*, τα οποία από την εποχή του Περικλή, παρέχονταν στους φτωχούς πολίτες προκειμένου να εξασφαλίσουν θέση στο θέατρο (δύο οβολοί η θέση), αλλά και για άλλους σκοπούς, σε Δημ.· στον ενικ., *τὸ θεωρικόν*, το θεατρικό ταμείο, στον ιδ.

θεωρίς, -ίδος, ή, 1. (με ή χωρίς το *ναῦς*), ιερό πλοίο, το οποίο μετέφερε τους *θεωρούς* στον προορισμό τους, (πρβλ. [θεωρός](#) I), χρησιμοποιείται ωστόσο και για άλλους σκοπούς της πόλης, σε Ηρόδ., Πλάτ.· μεταφ., λέγεται για τη βάρκα του Χάροντα, σε Αισχύλ. **2.** (ενν. *ὁδός*), ο δρόμος από τον οποίο προχωρούσαν οι *θεωροί*.

θεωρός, Δωρ. θεᾱρός, I. θεατής, σε Θέογν., Αισχύλ., κ.λπ.· *θεωρός εἰκάδων*, με το να παρακολουθεί τις γιορτές ή να παρίσταται σε αυτές, σε Ευρ. **II.** πρεσβευτής τον οποίο έστελναν για να συμβουλευθεί μαντείο ή να παρασταθεί σε θυσία, σε Σοφ., παρα Δημ. Οι Αθηναίοι έστελναν τους *θεωρούς* στους Δελφούς, στη Δήλο και στους τέσσερις μεγαλύτερους αγώνες, τους Ολυμπιακούς, τους Πυθικούς, της Νεμέας και τα Ισθμια (με την πρώτη σημασία, προέρχεται από το *θεάομαι*· με τη δεύτερη πιθ. από το *θεός, ὥρα, cura*).

θεώτερος, -α, -ον, συγκρ. του *θεός*, περισσότερο θεϊκός· βλ. [θεός](#).

Θηβᾱ-γενής, -ές, ο γεννημένος στη Θήβα, ο Θηβαίος, σε Ησίοδ.

Θήβαι, -ῶν, αἱ, η Θήβα (οι Θήβες), όνομα αρκετών πόλεων, από τις οποίες οι πιο γνωστές ήταν οι Αιγυπτιακές (έκατόμυλοι) και οι Βοιωτικές (επτάμυλοι), σε Όμηρ.

Θηβαι-γενής, -ές, = *Θηβα-γενής*, σε Ευρ.

Θηβαιεύς, -έως, Ιων. -έος, ό, επίθ. του Δία, ο Θηβαίος, σε Ηρόδ.

Θηβαῖος, -α, -ον, Θηβαῖος, σε Όμηρ., κ.λπ. · **Θηβαϊκός, -ή, -όν**, σε Ηρόδ.

Θηβαῖς, -ίδος, ἡ, η Θηβαίδα, δηλ. η περιοχή της Θήβας (στην Αίγυπτο), σε Ηρόδ. · (στη Βοιωτία), σε Θουκ.

Θήβασδε, επίρρ., στη Θήβα, σε Ομήρ. Ιλ.

Θήβη, ἡ, ποιητ. τύπος του **Θήβαι**, σε Όμηρ. · απ' όπου *Θήβηθεν* ή *-θε*, επίρρ., από τη Θήβα, σε Ανθ. Π. · Αιολ. *Θείβᾱθεν*, σε Αριστοφ. · *Θήβησιν* ή *-σι*, στη Θήβα, σε Όμηρ. · Αιολ. *θείβᾱθι*, σε Αριστοφ.

θηγάλεος, -α, -ον (θήγω), I. ακονισμένος, κοφτερός, σε Ανθ. Π. **II.** Ενεργ., αυτός που ακονίζει, που κάνει κάτι αιχμηρό, με γεν., στον ίδ.

θηγάνη[ᾱ], ἡ, ακονόπετρα, σε Αισχύλ., Σοφ. · μεταφ., *αἵματηράς θηγάνας*, παροτρύνσεις, κίνητρα, εναύσματα προς αιματοχυσία, σε Αισχύλ.

θηγάνω, = *θήγω*, σε Αισχύλ.

θήγω, μέλ. *θήζω*, αόρ. *ἀ΄ ἔθηξα*· Παθ., παρακ. *τέθηγμαι* · **1.** κάνω κάτι κοφτερό, ακονίζω, σε Ομήρ. Ιλ. · *θήγων λευκὸν ὀδόντα*, στο ίδ. · *θήγω φάσγανον*, *ξίφος*, σε Αισχύλ., Ευρ. · στη Μέσ., *δόρυ θηξάσθω*, τον αφήνει να ακονίσει, να τροχίσει το δόρυ του, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** μεταφ., προκαλώ, οξύνω, εγείρω, όπως το Λατ. *acutere*, *τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά*, σε Ξεν. · Παθ., *λόγοι τεθηγμένοι*, κοφτεροί, δηκτικοί λόγοι, σε Αισχύλ. · *γλῶσσα τεθηγμένη*, σε Σοφ.

θηέομαι, Ιων. τύπος του *θεάομαι* · *θηεῖτο*, γ' ενικ.

θήης, Επικ. αντί *θῆς*, β' ενικ. υποτ. αορ. β' του *τίθημι*.

θηητήρ, -ῆρος, ό, Ιων. αντί *θεατής*, αυτός που παρατηρεῖ προσεκτικά, αυτός που ατενίζει, θαυμαστής, σε Ομήρ. Οδ.

θηητός, -ή, -όν, Ιων. αντί *θεατός*, Δωρ. **θᾱητός**, αυτός που παρατηρεῖται, θαυμαστός, αξιοθαύμαστος, Λατ. *spectandus*, σε Ησιόδ., Πίνδ.

θήϊον, τό, Επικ. αντί *θεῖον*, θειάφι, σε Ομήρ. Οδ.

θήϊος, Επικ. αντί *θεῖος*, θεϊκός, ουράνιος.

θηκαῖος, -α, -ον, όμοιος με μπαούλο ή κάσα *οἶκημα θηκαῖον*, ταφική κατοικία, τύμβος, σε Ηρόδ.

θήκη, ἡ (τίθημι), I. θήκη για να μπει οτιδήποτε μέσα της, κουτί, κιβώτιο, μπαούλο, σε Ηρόδ., Ευρ. **II. 1.** τόπος για νεκρούς, τάφος, μνημείο, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **2.** τρόπος ταφής, σε Θουκ.

θηκτός, -ή, -όν, ρημ. επίθ. του *θήγω*, ακονισμένος, κοφτερός, τροχισμένος, σε Αισχύλ., Ευρ.

θηλάζω, μέλ. -άσω, Δωρ. -άζω (*θηλή*) · **I.** λέγεται για τη μητέρα, θηλάζω, Λατ. *lactare*, Λυσίας, σε Κ.Δ. **II.** λέγεται για τα νέα ζώα, βυζαίνω, Λατ. *lactere* · *θηλάζων χοῖρος*, το γουρούνι που θηλάζει, σε Θεόκρ. · με αιτ., *μασδὸν ἐθήλαξεν*, στον ίδ.

θηλασμός, ό, βύζαγμα, θηλασμός, σε Πλούτ.

θήλεα, Ιων. αντί *θήλεια*, θηλ. του *θήλυς*.

θηλέω, Δωρ. **θᾱλέω**, Επικ. παρατ. *θήλεον*, μέλ. *θηλήσω*, Δωρ. ποιητ. αόρ. *θάλησα*· (*θάλλω*) · **1.** είμαι γεμάτος από, με γεν., *λειμῶνες ἴον ἡδὲ σελίνου θήλεον*, τα λιβάδια ήταν γεμάτα από βιολέτες και μαϊντανό, σε Ομήρ. Οδ. · ομοίως με δοτ., *θάλησε σελίνοις*, σε Πίνδ. **2.** απόλ., ευδοκιμώ, ακμάζω, ανθίζω, σε Ανθ. Π.

θηλή, ἡ (*θάω), το τμήμα του στήθους που προσφέρεται για θηλασμό, θηλή, ρώγα, σε Ευρ., Πλάτ.

θηλυ-γενής, -ές (γίγνομαι), θηλυκός στο γένος, γυναικείος, σε Ευρ.

θηλύ-γλωσσος, -ον, αυτός που έχει γυναικεία γλώσσα, σε Ανθ. Π.

θηλυδρίας, -ου, Ιων. **-ίης, -έωςό (θῆλυς)**, θηλυπρεπής, γυναικωτός, εκθηλυσμένος άνθρωπος, σε Ηρόδ., Λουκ.

θηλυ-κράτης, -ές (κρατέω), αυτός που κυβερνά τις γυναίκες, σε Αισχύλ.

θηλυ-κτόνος, -ον (ἐκτονα, παρακ. του κτείνω), αυτός που φονεύεται από γυναικείο χέρι, σε Αισχύλ.

θηλυ-μελής, -ές (μέλος), αυτός που τραγουδά με γλυκειά και μελωδική φωνή, σε Ανθ. Π.

θηλυ-μίτρης, -ου, ὁ (μίτρα), αυτός που φορά γυναικεία μίτρα, γυναικείο κεφαλόδεσμο, σε Λουκ.· θηλ. **-μιτρις, -ιδος, ὁ, ἡ**, στον ιδ.

θηλύ-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει γυναικεία μορφή, σε Ευρ.

θηλύ-νοος, σπηνηρ. **-νους, -ουν**, αυτός που έχει γυναικείο μυαλό, σε Αισχύλ.

θηλύνω[ῶ], αόρ. **ἀ' ἐθήλυνα**· Παθ., αόρ. **ἀ' ἐθηλύνθην**, παρακ. **τεθήλυμαι**· (θῆλυς)· κάνω κάποιον θηλυπρεπή, εκθηλύνω, σε Ευρ., Ξεν.· μεταφ., πραῦνω, ησυχάζω, μαλακώνω, *Ζέφυρος κύμα θηλύνει*, σε Ανθ. Π. Παθ., γίνομαι αδύναμος και μάλακος, σε Σοφ.· κάνω την κοκέτα, σε Βίωνα.

θηλυ-πρεπής, -ές (πρέπω), αυτός που αρμόζει σε γυναίκα, σε Ανθ. Π.

θῆλυς, θήλεια, θῆλυ, σε Όμηρ.· *θῆλυς* επίσης ως θηλ.· στην Ιων. οι θηλ. τύποι είναι *θήλεα, θήλεαν, θηλέης, θηλέη*, πληθ. *θήλεαι, θήλεας, θηλέων*· (*θάω, θηλάζω)· **I. 1.** αυτός που ανήκει στο γυναικείο φύλο, θηλυκός, *θήλεια* θεός, θεότητα, σε Ομήρ. Ιλ.· *θήλειαι ἵπποι*, φοράδες, σε Οδ.· *σῦες θήλειαι*, γουρούνες, στο ιδ.· *οἷς θῆλυς*, προβατίνα, σε Ιλ.· *ἄπαις θήλειος γόνου*, στερούμενος θηλυκού απογόνου, σε Ηρόδ.· *ἡ θήλεα*, σε Αττ. **-εια**, η γυναίκα, στον ιδ., Αισχύλ.· *χρήμα θηλειῶν*, το γένος των θηλυκών, σε Ευρ.· *τὸ θῆλυ γένος* ή *τὸ θῆλυ*, το γυναικείο φύλο, θηλυπρεπής, στον ιδ. **2.** αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τις γυναίκες, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· *θῆλυς φόνος*, φόνος από γυναίκες, σε Ευρ. **3.** στη γραμματική, θηλυκό γένος· **Π.** δόκιμη χρήση για πρόσωπα και πράγματα **1.** φρέσκος, αναζωογονητικός, λέγεται για τη δροσιά, σε Ησίοδ. **2.** τρυφερός, λεπτειλίεπτος, ευγενικός, κομψός, *θηλύτεραι γυναῖκες, θηλύτεραι θεαί* (όπου ο συγκρ. χρησιμ. περίπου όπως ο θετικός), σε Όμηρ.· *θῆλυς ἀπὸ χροιάς*, με λεπτή επιδερμίδα, σε Θεόκρ.· λέγεται για το χαρακτήρα, μαλακός, τρυφερός, ήπιος, ασθενής, αδύνατος· *γυνὴ θῆλυς οὔσα*, σε Σοφ. **θηλύ-σπορος, -ον (σπείρω)**, αυτός που ανήκει στο θηλυκό γένος, σε Αισχύλ. **θηλύτης, -ητος, ἡ (θῆλυς)**, γυναικεία φύση, θηλυπρέπεια, λεπτότητα, ευγένεια, κομψότητα, σε Πλούτ.

θηλυ-τόκος, -ον (τίκτω), αυτός που γεννά κορίτσια, σε Θεόκρ.

θηλυ-φάνης, -ές (φαίνομαι), όμοιος με γυναίκα, σε Πλούτ., Ανθ. Π.

θηλῶ-χίτων[ι], ὁ, ἡ, αυτός που φορά γυναικείο χιτώνα, σε Ανθ. Π., Λουκ.

θήμερα, κράση αντί *τῇ ἡμέρᾳ*.

θήμετέρου, κράση αντί *τοῦ ἡμετέρου*.

θῆμισυ, κράση αντί *τὸ ἥμισυ*.

θημο-λογέω (θημών, λέγω), μέλ. **-ήσω**, συναθροίζω σε σωρό ή θημωνιά, συσσωρεύω, συντ. από το *θημωνολογέω*, σε Ανθ. Π.

θημών, -ῶνος, ὁ (τίθημι), σωρός, σε Ομήρ. Οδ.

θήν, εγκλιτικό μόριο, κυρίως Επικ. = *δή*, εκφράζει ισχυρή πεποίθηση, βέβαιη αντίληψη, βεβαίως τώρα, σε Όμηρ., Θεόκρ.· *ειρωνικά, λείψετε θην νέας*, ώστε

έπειτα θα αφήσετε τα πλοία, σε Ομήρ. Ιλ.· επιτετ., ἥ θην, με μεγάλη αλήθεια, στον ίδ.· οὐ θην, βεβαίως όχι, σε Όμηρ.

θηξάσθω, γ' ενικ. προστ. Μέσ. αορ. α' του θήγω.

θηοῖο, Επικ. αντί θεῶο, β' ενικ. ευκτ. ενεστ. του θηέομαι.

θήρ, θηρός, Επικ. δοτ. πληθ. *θήρεσσι*, ό· **1.** άγριο κτήνος, θηρίο σαρκοβόρο, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· ενωμένο με το *λέων*, σε Ευρ.· μαζί με το *λέαινα*, σε Ανθ. Π.· επίσης, λέγεται για τον Κέρβερο, σε Σοφ.· στον πληθ., ζώα, θηρία, αντίθ. προς τα πουλιά και τα ψάρια, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. **2.** λέγεται για κάθε ζώο, όπως για τα πουλιά, σε Αριστοφ., κ.λπ. **3.** λέγεται για κάθε μυθικό τέρας, όπως η Σφίγγα, σε Αισχύλ.· ιδίως ο κένταυρος, σε Σοφ. (πρβλ. [Φήρ](#))· ο σάτυρος, σε Ευρ.

θήρα, Ιων. **θήρη, ή, I. 1.** κυνήγι άγριων ζώων, θήρευση, σε Όμηρ., Ηρόδ., κ.λπ. **2.** μεταφ., επισταμένη επιδίωξη κάποιου πράγματος, σε Σοφ.· **II.** τα ζώα που θηρεύονται, λεία, θήραμα, κυνήγι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., κ.λπ.· στον πληθ., *ὧ πταναι θήραι*, λέγεται για τα πουλιά, σε Σοφ.

θηρ-αγρέτης, -ου, ό (άγρέω), ο κυνηγός, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θήρᾱμα, -ατος, τό (θηράω), αυτό το οποίο θηρεύεται ή πιάνεται, λεία, κυνήγι, θήραμα, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θηράσιμος[ᾱ], ον (θηράω), αυτός που θηρεύεται, σε Αισχύλ.

θηρᾱτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ., αυτός που πρέπει να κυνηγηθεί, να επιδιωχθεί με ζήλο, σε Σοφ., Ξεν. **II.** *θηρατέον*, αυτό που πρέπει κάποιος να καταδιώξει, σε Ξεν.

θηρᾱτήρ, Ιων. **-ητήρ, -ῆρος, ό (θηράω)**, κυνηγός, θηρευτής, σε Ομήρ. Ιλ.

θηρᾱτής, -οῦ, ό, = θηρευτικός· μεταφ., *τὰ θηρατὰ τῶν φίλων*, τεχνάσματα μέσω των οποίων κάποιος κερδίζει φίλους, σε Ξεν.

θήρᾱτρον, τό, όργανο κυνηγιού, δίχτυ, παγίδα, σε Ξεν.

θηράτωρ, Ιων. **-ήτωρ, -ορος, ό, = θηρατήρ**, σε Ομήρ. Ιλ.

θηράω, μέλ. -άσω [*ᾱ*], αόρ. α' *έθήρᾱσα*, παρακ. *τεθήρᾱκα*· Μέσ., μέλ.

θηράσομαι, αόρ. α' *έθηρᾱσάμην*· Παθ., αόρ. α' *έθηράθην* [*ᾱ*] (*θήρα*)· **I. 1.**

κυνηγώ ή καταδιώκω άγρια ζώα, σε Σοφ., Ξεν.· λέγεται για ανθρώπους, αιχμαλωτίζω, φυλακίζω, σε Ξεν.· μεταφ., δελεάζω, σαγηνεύω, θέλω, στον ίδ.· *θηράω πόλιν*, επιδιώκω να την καταστρέψω, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., όπως το Λατ. *venari*, επιδιώκω κάποιο πράγμα, το επιζητώ με ζήλο, σε Τραγ.· με απαρ., ζητώ ή προσπαθώ να κάνω κάτι, σε Ευρ.· και στη Μέσ., σε Σοφ., Ευρ.

II. 1. Μέσ. περίπου όμοια με την Ενεργ., θηρεύω, αλιεύω, *έγχέλεις*, σε Αριστοφ.· απόλ., *οί θηρώμενοι*, οι κυνηγοί, σε Ξεν. **2.** μεταφ., κυνηγώ, καταδιώκω, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **III.** Παθ., καταδιώκομαι, επιδιώκομαι, σε Αισχύλ., κ.λπ.

θήρε, δυικ. αντί θήρ.

θήρειος, -ον, και -α, -ον (θήρ), λέγεται για τα άγρια ζώα, Λατ. *ferinus*· *θήρειον γραφήν*, εικόνες ζώων που είναι επεξεργασμένες πάνω σε ύφασμα, σε Αισχύλ.· *θήρειος δάκος* = *θήρ*, σε Ευρ.· *θηρεία βία*, περιφρ. αντί *ό θήρ*, ο κένταυρος, σε Σοφ.· *θήρεια κρέα*, κυνήγι, λεία, σε Ξεν.

θήρευμα, -ατος, τό (θηρεύω), = *θήραμα*, κυνήγι, λεία, θήραμα, σε Ευρ.

θήρευσις, εως, ή (θηρεύω), κυνήγι, θήρα, σε Πλάτ.

θηρευτής, -οῦ, ό (θηρεύω) = *θηρατής*, κυνηγός, σε Ομήρ. Ιλ.· *κυσί θηρευτήσι*, στο ίδ.· επίσης λέγεται για τον ψαρά, σε Ηρόδ.

θηρευτικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή προορίζεται για κυνήγι· *κύνες θηρευτικοί*, κυνηγόσκυλα, σε Αριστοφ., Ξεν.· *βίος θηρευτικός*, η ζωή των κυνηγών, σε Αριστ.

θηρευτός, -ή, -όν, = *θηρατός*, σε Αριστ.

θηρεύω, μέλ. -*σω*, Παθ., αόρ. α' *έθηρεύθην*. **I.** όπως το *θηράω*, κυνηγώ, βγαίνω σε κυνήγι, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **II. 1.** με αιτ., συλλαμβάνω, καταδιώκω, κυνηγώ, στον ιδ., Ξεν., κ.λπ.· λέγεται για ανθρώπους, καταδιώκω, σε Ηρόδ.· συλλαμβάνω με ενέδρα, ενεδρεύω, παραμονεύω, σε Ξεν.· Παθ., κυνηγούμαι, καταδιώκομαι, σε Ηρόδ.· αιχμαλωτίζομαι, σε Αισχύλ. **2.** μεταφ., επιδιώκω, επιζητώ, στον ιδ., Ευρ., κ.λπ.

θηρητήρ, -ήτωρ, Ιων. αντί *θηρᾶτήρ*, -*άτωρ*.

θηρέω, Ιων. αντί *θηράω*.

θηρίον, τό, ως υποκορ. του *θήρ*, αλλά στη χρήση ισότιμο με αυτό, **I. 1.** άγριο ζώο, θηρίο, λέγεται για αρσενικό ελάφι, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για άγρια θηρία, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.· αλλά, λέγεται για το γουρούνι, σε Πλάτ.· λέγεται για το σκύλο, σε Θεόκρ.· στον πληθ., θηρία, αντίθ. προς το άνθρωποι, πουλιά και ψάρια, άγρια ζώα, θηράματα, κυνήγια, σε Ηρόδ., Πλάτ.· παροιμ., *ή θηρίον ή θεός*, δηλ. είτε πιο κάτω είτε πιο πάνω από την ανθρώπινη φύση, σε Αριστ. **2.** το ζώο, σε Ηρόδ., Πλάτ. **3.** δηλητηριώδες ζώο, ερπετό, φίδι, σε Κ.Δ. **II.** επίσης ως γνήσιο υποκορ., μικρό ζώο, έντομο, ζώυφιο, λέγεται για μέλισσες, σε Θεόκρ. **III.** ως όρος επίπληξης, κτήνος! όπως το Λατ. *bellua*, Γαλ., *bête*, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θηριότης, -ητος, ή, ζωώδης φύση, αγριότητα, κτηνωδία, θηρωδία, βανανυσότητα, σε Αριστ.

θηριώω (θήριον), μέλ. -*ώσω*, μετατρέπω σε άγριο θηρίο.

θηριῷ-ώδης, -ες (εἶδος), I. γεμάτος με άγρια θηρία, κατάμεστος με αυτά, Λατ. *belluosus*, λέγεται για περιοχές, σε Ηρόδ. **II.** λέγεται για ανθρώπους με συμπεριφορά όμοια με άγριου θηρίου, άγριος, κτηνώδης, Λατ. *belluīnus*, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.· *τὸ θηριῷδες*, η ζωώδης φύση, σε Ευρ.

θηριῷδία, ή, = *θηριότης*, σε Αριστ.

θηριώσις, -εως, ή (θηριώω), η μετατροπή σε θηρίο, σε Λουκ.

θηρο-βολέω (βάλλω), μέλ. -*ήσω*, φονεύω άγρια ζώα, σε Σοφ.

θηρό-βοτος, -ον (βόσκω), εκεί όπου τρέφονται τα άγρια ζώα, σε Ανθ. Π.

θηρό-θῦμος, -ον, αυτός που έχει άγριο πνεύμα, θηριώδης, σε Ανθ. Π.

θηρο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει άγρια ζώα· *έν φοναῖς θηροκτόνοις*, δηλ. στο κυνήγι, σε Ευρ.

θηρ-ολέτης, -ου, ό (όλλυμι), αυτός που σκοτώνει άγρια ζώα, σε Ανθ. Π.

θηρ-όλετος, -ον (όλλυμι), αυτός που έχει σφαγιαστεί από άγρια θηρία, σε Ανθ. Π.

θηρο-μῖγής, -ές (μίγνυμι), αυτός που είναι κατά το ήμισυ ζώο· *θηρομιγής τις ώρυγή*, κραυγή όμοια με αυτή των ζώων, σε Πλούτ.

θηρο-νόμος, -ον (νέμω), αυτός που εκτρέφει άγρια θηρία, σε Ανθ. Π.

θηρο-σκόπος, -ον, αυτός που αναζητά άγρια ζώα, σε Ομηρ. Ύμν.

θηροσύνη, ή (θήρ), κυνήγι, θήρα, σε Ανθ. Π.

θηρο-τόκος, -ον (τίκτω), αυτός που παράγει, γεννά, μεγαλώνει άγρια ζώα, *άλση*, σε Ανθ. Π.

θηρο-τρόφος, -ον (τρέφω), **I. 1.** αυτός που εκτρέφει άγρια ζώα, σε Ευρ. **2.** προπαροξ., *θηρότροφος*, αυτός που έχει σαν τροφή άγρια ζώα, στον ιδ.

θηρο-φόνος, -ον και -η, -ον, αυτός που φονεύει άγρια ζώα, σε Ευρ.

θηρσί, δοτ. πληθ. του *θήρ*.

θήρῳον, κράση αντί *τὸ ήρῳον*.

θής, θητός, ό, I. 1. χωρικός, εργάτης ή δουλοπάροικος, επιφορτισμένος με την καλλιέργεια των αγρών του κυρίου του, Λατ. *ascriptus glebae*, αντίθ. προς

τον απλό δούλο, *θητές τε δμῶές τε*, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, μισθωμένος υπηρέτης, εργάτης της γης ή διαχειριστής κτήματος, Λατ. *villicus*, σε Ησίοδ., Πλάτ. **2.** στην Αθήνα, σύμφωνα με τη νομοθεσία του Σόλωνα, οι *θητές* ήταν η τέταρτη τάξη (οι άλλες τρεις ήταν οι *πεντακοσιομέδιμνοι*, *ίππεις*, *ζευγίται*), που περιελάμβανε όλους όσους είχαν κτηματική περιουσία που δεν ξεπερνούσε τους 150 μεδίμνους, σε Πλούτ.· όσοι ανήκαν σ' αυτήν την τάξη προσλαμβάνονταν ως ελαφρά οπλισμένοι και ναύτες. **Π. 1.** θηλ. *θήσσα*, νεοτ. Αττ. *θήττα*, ή, φτωχή κοπέλα, αναγκασμένη να εργάζεται επί μισθώ, σε Πλούτ. **2.** ως επιθ., *θήσσα τράπεζα*, δουλίκος, λιτός ναύλος, σε Ευρ. (από $\sqrt{\theta\epsilon}$ του *τίθημι*, άποικος, μετανάστης).

θήσαι, απαρ. αορ. α' του **θάω*, ρουφώ, θηλάζω· **θήσατο**, γ' ενικ. Μέσ. αορ. α'.

θησαυρίζω (θησαυρός), μέλ. -σω, αποθηκεύω ή θησαυρίζω, σε Ηρόδ., Ξεν., κ.λπ.

θησαύρισμα, -ατος, τό, αυτό που έχει αποταμιευθεί, θησαυρός, σε Σοφ., Ευρ.

θησαυρισμός, ό, θησαύρισμα, αποταμίευση, σε Αριστ.

θησαυρο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που θησαυρίζει, σε Πλάτ.

θησαυρός, ό (από $\sqrt{\theta\epsilon}$ του *τίθημι*), **I.** αυτό που έχει αποθηκευθεί, θησαυρός, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· μεταφ., *θησαυρός ύμνων*, σε Πίνδ.· *Διός θησαυρός*, λέγεται για τη φωτιά, σε Ευρ.· *οίωνοϊς γλυκὺς θησαυρός*, λέγεται για νεκρό σώμα, σε Σοφ. **Π.** αποθήκη, θησαυροφυλάκιο, σε Ηρόδ.· το θησαυροφυλάκιο ναού, στον ίδ., Ξεν. **2.** δοχείο πολύτιμων αντικειμένων, κασετίνα, μπαούλο, σε Ηρόδ.· *θησαυρός βελέεσσιν*, λέγεται για φαρέτρα, σε Αισχύλ.

Θησεΐδαι, οί, οι γιοι του Θησέα, δηλ. οι Αθηναίοι, σε Σοφ.

Θησεΐον, τό, I. το ιερό του Θησέα, καταφύγιο εγκληματιών και δραπετών δούλων σε Αριστοφ. **Π.** *τὰ Θησεΐα* (ενν. *ιέρα*), η γιορτή προς τιμήν του Θησέα, στον ίδ.

θησεΐς, Δωρ. β' ενικ. μέλ. του *τίθημι*.

θησέμεναι, Δωρ. αντί *θήσειν*, απαρ. μέλ. του *τίθημι*.

θησεύμεθα, Δωρ. αντί *θησόμεθα*, α' πληθ. Μέσ. μέλ. του *τίθημι*.

Θησεύς, ό, γεν. -έως, ο Θησέας, περίφημος μυθικός ήρωας της Αθήνας, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. (από $\sqrt{\theta\epsilon}$ του *τίθημι*, ο Άποικος, ο Μετανάστης· πρβλ. **Θής**).

Θησηΐς, -ΐδος, I. συνηρ. *Θησης, -ήδος*, θηλ. του *Θήσειος*, για το Θησέα, σε Αισχύλ. **Π.** ως ουσ., η «Θησηίδα», ποίημα που αναφέρεται στο Θησέα, σε Αριστ. **2.** ονομασία τρόπου κουρέματος των μαλλιών, που πρωτοεφαρμόστηκε από τον Θησέα, σε Πλούτ.

θήσθαι, απαρ. Παθ. ενεστ. του **θάω*, βυζαίνω, θηλάζω.

θήσσα, I. θηλ. του *θής*, βλ. αυτ. **Π.** Ελλην. τύπος του Λατ. *thensa*, ιερό αμάξι, σε Πλούτ.

θήσω, μέλ. του *τίθημι*, Δωρ. *θησῶ*.

θητεία, ή (θητεύω), μισθωμένη υπηρεσία, θητεία, σε Σοφ.

θητεύω, Επικ. απαρ. *θητευέμεν*, μέλ. -σω· (*θής*), είμαι υπηρέτης ή δούλος, υπηρετώ έναντι μίσθωσης, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.

θητικός, -ή, -όν (θής), 1. αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει την εργασία των υπηρετών, μισθωτός, σε Αριστ. **2.** *τὸ θητικόν*, η τάξη όσων χαρακτηρίζονταν «*θητές*», στον ίδ.

θήττα, ή, Αττ. αντί *θήσσα*.

-θι, I. αρχικά κατάληξη της γεν., όπως στο *Ιλιόθι, πρό, ήῶθι πρό*, σε Ομήρ. Ιλ. **Π.** αχώριστο πρόσφημα αρκετών ουσ., επιθ. και αντωνυμιών, στα οποία δίνει επίρρ. σημασία, υποδηλώνοντας το μέρος στο οποίο, *οἴκοθι, ἄλλοθι*, κ.λπ.

θιάσ-άρχης, -ου, ὁ, ο αρχηγός ενός θιάσου, σε Λουκ.

θιάσέω, φέρνω στη Βακχική συνοδεία, σε Ευρ.· Παθ., ανήκω στη Βακχική συνοδεία, καθαγιαζώ μέσω Βακχικών τελετών, στον ιδ.

θιάσος, ὁ, 1. εὐθυμη ομάδα ή κομπανία που περιδιαβαίνει τους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας, ιδίως προς τιμή του θεού Βακχού, συντροφιά γλεντζέδων, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ. **2.** γενικά, κάθε ομάδα ανθρώπων, συντροφιά, πλήθος, σε Ευρ., Ξεν.

θιάσως, Δωρ. αντί θιάσους, αιτ. πληθ. του θιάσος.

θιάσώτης, -ου, ὁ, 1. το μέλος ενός θιάσου, σε Αριστοφ., κ.λπ.· με γεν., θιασῶται τοῦ Ἑρωτος, οπαδοί, ακόλουθοι του Έρωτα, σε Ξεν.· ὁ ἐμός θιασώτης, σε Ευρ. **2.** λέγεται για τον Βάκχο, ο αρχηγός των θιάσων, σε Ανθ. Π.

θιγγάνω[ᾱ], μέλ. *θίζομαι*, αόρ. β' ἔθιγον (επιτετ. από τη √ΘΙΓ, πρβλ. **θυγεῖν**, Λατ. *te-tig-i*)· **I. 1.** ακουμπώ, χειρίζομαι, αγγίζω, σε γεν., Τραγ. **2.** πιάνω με το χέρι, κρατώ, τινός, σε Σοφ., κ.λπ.· *θιγγάνω ὠλέναισιν τέκνου*, αγκαλιάζω, σε Ευρ. **3.** αγγίζω, επιχειρώ, λόγου γλώσση *θιγγάνω*, σε Σοφ.· με εχθρική σημασία, επιτίθεμαι, *θηρός*, σε Ευρ. **II. 1.** μεταφ., λέγεται για τα συναισθήματα, ακουμπώ, συγκινώ, στον ιδ.· *ψυχῆς, φρενῶν θιγγάνω*, στον ιδ.· *πολλά θιγγάνει πρὸς ἦπαρ*, αγγίζουν την καρδιά, σε Αισχύλ. **2.** κερδίζω, καταφθάνω, επιτυγχάνω, τινός, σε Πίνδ., κ.λπ.· ο Πίνδ. τη χρησιμοποιεί με αυτή τη σημασία, όπως κάνει με το *ψαύω*, με δοτ.

θῑγεῖν, απαρ. αορ. β' του *θιγγάνω*.

θίζομαι, μέλ. του *θιγγάνω*.

θίς[τῑ], θινός, ὁ και ἡ, 1. σωρός, στοίβα, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· στον πληθ., λέγεται για αμμόδεις σωρούς, αμμόδεις ακτές, σε Ηρόδ., κ.λπ. **2.** παραλία, ακτή, όχθη, *παρὰ θῖνα θαλάσσης*, σε Ομήρ. Ιλ.· *παρὰ θῖν' ἄλός*, στο ιδ.· ομοίως, *ἐπὶ θινί*, σε Ομήρ. Οδ. **3.** ἄμμος ή λάσπη στον πυθμένα της θάλασσας, *οἶδμα κυλινδὲι βυσσόθεν θῖνα*, σε Σοφ.· μεταφ., *τὸν θῖνά μου ταραττεῖς*, ταραξείς τα μύχια της καρδιάς μου, σε Αριστοφ.

θλάσσε, Επικ. αντί ἔθλασσε, γ' ενικ. αορ. α' του *θλάω*.

θλάω, απαρ. *θλᾶν*, μέλ. *θλάσω*, αόρ. α' ἔθλασα, Επικ. *θλάσσα*· Παθ., παρακ. *τέθλασμαι*· σπάζω, συντρίβω, τσακίζω, σε Όμηρ.

θλίβω[τῑ], μέλ. *θλίψω*, αόρ. α' ἔθλιψα· Παθ., παρακ. *τέθλιμμαι*· **I.** συμπιέζω, συνθλίβω, τσιμπώ, σε Αριστοφ., Δημ.· Παθ., λέγεται για άνθρωπο βαριά φορτωμένο, *ὥς θλίβομαι!*, σε Αριστοφ.· Μέσ., *πολλῆς φλιῆσι παραστάς θλίψεται ὤμους*, θα τρίψει τους ώμους του σε πολλές παραστάδες πορτών, λέγεται για το ζητιάνο, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1.** πιέζω, στεναχωρώ, ενοχλώ, σε Πλάτ.· Παθ., συμπιέζομαι, *θλιβομένα καλύβα*, μικρή, στενή καλύβα, σε Θεόκρ.· *ὁδὸς τεθλιμμένη*, στενή οδός, σε Κ.Δ. **2.** μεταφ., καταπιέζω, θλίβω, προκαλώ λύπη, σε Αριστ.

θνήσκω, Δωρ. αντί *θνήσκω*· -θνατός αντί *θνητός*.

θνήσκω, Δωρ. **θνήσκω**, μέλ. *θᾶνοῦμαι*, Επικ. απαρ. -έεσθαι, αόρ. β' ἔθᾶνον, Επικ. και Ιων. *θανέειν*, απαρ. επίσης *θανέμεν*· παρακ. *τέθνηκα*, με συγκοπτ. τύπους γ' δυϊκ. *τέθνᾱτον*, α' πληθ. *τέθνᾱμεν*, γ' πληθ. *τεθνᾱσι*· γ' πληθ. υπερσ. *ἐτέθνᾱσαν*, προστ. *τέθνᾱθι*, *τεθνάτω*, ευκτ. *τεθναίην*, απαρ. *τεθνάναί [ᾱ]*, Επικ. *τεθνάμεναι*, -άμεν, μτχ. *τεθνεώς*, *τεθνεῶσα*, *τεθνεός*, Επικ. *τεθνηώς* ή -ειώς, -υῖα, γεν. *τεθνηῶτος* και *τεθνηότος*· από το *τέθνηκα* προέκυψαν οι Αττ. τύποι μέλ. *τεθνήξω*, *τεθνήξομαι* (η √ΘΑΝ βρίσκεται στον αόρ. β' *θανεῖν*, κ.λπ.)· **I. 1.** στον ενεστ. και παρατ., πεθαίνω, αποθνήσκω, στον αόρ. β' και παρακ., έχω πεθάνει, είμαι πεθαμένος, σε Όμηρ., κ.λπ.· ο ενεστ. μερικές φορές εκλαμβάνει

σημασία παρακ., *θνήσκουσι γάρ, αντί τεθνήκασι*, σε Σοφ., Ευρ. **2.** συχνά χρησιμ. ως Παθ. ρήμα, *χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν*, πεθαίνει από το χέρι του, σφάζεται από αυτόν, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. · σημαντική η φράση του Δημ., *τεθνάναι τῷ δέει, τεθνάναι τῷ φόβῳ*, όπου το *τεθνάναι τῷ δέει* πρέπει να θεωρηθεί ως μεμονωμένο ρήμα, βρίσκονται σε φόβο θανάτου. **II.** μεταφ., λέγεται για πράγματα, καταστρέφομαι, χάνομαι, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.

θνητο-γενής, Δωρ. **-θναῖτ-, -ές (γίγνομαι)**, αυτός που κατάγεται από θνητή γενιά, που ανήκει στους ανθρώπους, σε Σοφ., Ευρ.

θνητο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που έχει ανθρώπινη, θνητή φύση, σε Πλάτ.

θνητός, -ή, -όν και -ός, -όν, Δωρ. **θνατός (θνήσκω)** · επιρρεπής στο θάνατο, θνητός άνθρωπος, σε Όμηρ., κ.λπ. · **1.** ως ουσ., *θνητοί*, οι άνθρωποι, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. **2.** λέγεται για πράγματα, αυτό που ταιριάζει, προσιδιάζει στους ανθρώπους, ανθρώπινος, σε Πίνδ., Ευρ., κ.λπ.

θοάζω (θοός), μόνο στον ενεστ., μτβ., **I. 1.** κινούμαι γρήγορα, τσακίζω αστραπιαία, *πτέρυγας*, σε Ευρ. · *τίς ὁδ' ἀγὼν θοάζων σε;* ποιο καθήκον είναι αυτό που σε παρακινεί; στον ιδ. · *θοάζω πόνον*, τον επισπεύδω, στον ιδ. · *θοάζω σῖτα*, κατάπινε το φαγητό γρήγορα, στον ιδ. **2.** αμτβ., κινούμαι γρήγορα, βιάζομαι, επισπεύδω, επιταχύνω, στον ιδ. **II.** = *θάσσω*, κάθομαι, *τίνας ποθ' ἔδρας θοάζετε;* για ποιο λόγο κάθεστε σε ικετευτική στάση; σε Σοφ.

θοϊμάτιον, θοϊματίδιον, κράση αντί *τὸ ἱμάτ-*.

θοίνα, ἡ, Δωρ. αντί *θοίνη*.

θοινάζω, = *θοινάω*, σε Ξεν.

θοινᾶμα, -ατος, τό (θοινάω), γεύμα, συμπόσιο, σε Ευρ.

θοινᾶτήρ, -ήρος, ὁ (θοινάω), ο άρχοντας του συμποσίου, σε Αισχύλ.

θοινᾶτήριον, τό, = *θοίνη*, σε Ευρ.

θοινᾶτικός, -ή, -όν, αυτός που χαρακτηρίζει ή αναφέρεται σε συμπόσιο, σε Ξεν.

θοινάτωρ[ᾱ], -ορος, ὁ, = *θοινατήρ*, σε Ευρ.

θοινάω, μέλ. *-ήσω (θοίνη)*, **I.** τρώω, καταναλώνω, *ἰχθῆς*, σε Ηρόδ. **II. 1.** παρευρίσκομαι σε συμπόσιο, συνδιασκεδάζω, *φίλους*, σε Ευρ. · *τὸ δεῖπνον, τό μιν ἐκεῖνος ἐθοίνησε* το συμπόσιο, το οποίο του έδωσε, σε Ηρόδ. **2.** Μέσ. και Παθ., μέλ. *-ήσομαι*, και *-άσομαι [ᾱ]* · αόρ. *ἀ' ἐθοινήθην* και *-ησάμην*, παρακ. *τεθοίνᾶμαι* · απόλ., ευωχούμαι, συμμετέχω σε συμπόσιο, γλεντώ, σε Όμηρ., Ομήρ. Οδ., Ευρ. · με αιτ., γλεντώ με, σε Ευρ. · ομοίως με γεν. σε Ανθ. Π.

θοίνη, Δωρ. **θοίνα, ἡ**, φαγητό, δείπνο, ευωχία, συμπόσιο, σε Ησίοδ., Ηρόδ., Αττ. (αμφίβ. προέλ.).

θοινήτωρ, ὁ, = *θοινάτωρ, θοινατήρ*, σε Ανθ. Π.

θοῖτο, αντί *θεῖτο*, γ' ενικ. ευκτ. Μέσ. αορ. β' του *τίθημι*.

θολερός, -ά, -όν (θολός), **I.** λασπώδης, θαμπός, μουντζουρωμένος, ταραγμένος, θολός, Λατ. *turbidus*, κυρίως λέγεται για το νερό, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **II.** μεταφ., θολωμένος εξαιτίας του πάθους ή της τρέλας, *θολεροὶ λόγοι*, σε Αισχύλ. · *θολερῶ χειμῶνι*, με θολωμένη θύελλα από μανία, σε Σοφ. **θολία, ἡ (θόλος)**, κωνικό καπέλο με πλατύ γείσο για να προστατεύει από τον ήλιο, σε Θεόκρ.

θόλος, ἡ, 1. στρογγυλό κτίσμα με κωνική οροφή, θολωτή κάμαρα, σε Ομήρ. Οδ. **2.** στην Αθήνα, κυκλικό οικοδόμημα, στο οποίο δειπνούσαν οι Πρυτάνεις, η Ροτόντα, σε Πλάτ., κ.λπ.

θολός, ὁ, λάσπη, βρωμιά, ιδίως το σκουρόχρωμο, μελανό υγρό της σουπιάς (*sepia*), το οποίο εκκρίνει για να θολώνει τα νερά και να κρύβεται, Λατ. *loligo*, σε Αριστ.

θολόω, μέλ. -ώσω, θολώνω, κυρίως λέγεται για το νερό· μεταφ., *θ. καρδίαν*, σε Ευρ.

θοός, ή, -όν (θέω, **τρέχω**), **I.** ταχύς, οξύς, ευκίνητος, δραστήριος, ευεργητικός, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *θοή νύξ*, γρήγορα, αιφνίδια νύχτα, επειδή οδηγούσε άρμα ή ερχόταν ξαφνικά, σε Όμηρ.· *θοήν άλεγύνετε δαΐτα*, ετοιμάστε γρήγορο, πρόχειρο γεύμα, σε Ομήρ. *Οδ.*, κ.λπ.· *επίρρ. θοῶς*, γρήγορα, βιαστικά, σε Όμηρ.· *σύντομα*, σε Ομήρ. *Οδ.* **II.** λέγεται για τις Εχινάδες, νησιά που έχουν κοφτερό σχήμα, στο ίδιο.

θοόω (θοός I), μέλ. -ώσω, κάνω κάτι κοφτερό ή αιχμηρό, σε Ομήρ. *Οδ.*

θορεῖν, απαρ. αορ. β' του *θρόσσω*· -θόρε, Επικ. αντί *ἔθορε*, γ' ενικ.

θορή, ή, = *θορός*, σε Ηρόδ.

Θορίκόνδε, επίρρ., στον Θορικό, σε Ομηρ. *Ύμν.*

θόρνυμαι ή -ύομαι, I. αποθ. = *θρόσσω* **II.** γ' πληθ. υποτ. *θορνύωνται*, σε Ηρόδ.

θορός, ό, το σπέρμα του άρρενος, σε Ηρόδ.

θοροῦμαι, μέλ. του *θρόσσω*.

θορυβάζομαι, Παθ., θορυβούμαι, ενοχλούμαι, βασανίζομαι, σε Κ.Δ.

θορυβέω, μέλ. -ήσω (*θόρυβος*), **I. 1.** προκαλώ θόρυβο ή ταραχή, λέγεται για το πλήθος, σε Αριστοφ. **2.** όπως το Λατ. *acclamare*, κραυγάζω, αλαλάζω, φωνάζω είτε επιδοκιμαστικά είτε το αντίθετο· **α)** επιδοκιμάζω, επικροτώ, ενθαρρύνω, σε Πλάτ. **β)** εγείρω θόρυβο εναντίον, με δότ., σε Θούκ. Πλάτ., κ.λπ.· Παθ., ξεσηκώνω εναντίον κάποιου, σε Σοφ. **II.** *μτβ.*, προκαλώ σύγχυση μέσω θορύβου ή ταραχής, μπλέκω, επιφέρω σύγχυση, σε Θούκ.· Παθ., πέφτω σε σύγχυση, ταραζομαι, σε Ηρόδ., κ.λπ.

θορυβητικός, -ή, -όν, ταραχώδης, θορυβώδης, σε Αριστοφ.

θορυβο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που προκαλεί, δημιουργεί θόρυβο ή ταραχή, σε Πλούτ.

θόρυβος, ό (*θρόος*), **I. 1.** θόρυβος, ταραχή, σύγχυση, σε Πίνδ., Ευρ., Θουκ., κ.λπ.· *θόρυβος βοής*, συγκεχυμένη, μπερδεμένη κραυγή, σε Σοφ. **2.**

χρησιμοποιείται ως ένδειξη επιδοκιμασίας ή το αντίθετο· **α)** επικρότηση, επευφημία, σε Αριστοφ., Πλάτ., κ.λπ. **β)** παράπονο, γογγυσμός, σε Σοφ. **II.** θόρυβος, ταραχή, σύγχυση, σε Ηρόδ., Θουκ.

θορυβώδης, -ες (*εἶδος*), **I.** ταραχώδης, αυτός που επιφέρει ταραχή, επισύρει σύγχυση, σε Πλάτ. **II.** αυτός που προκαλεί ανησυχία, σε Ξεν.

θορών, -οῦσα, *μτχ.* αορ. β' του *θρόσσω*.

θοῦ, προστ. αορ. β' του *τίθημι*.

θοῦδωρ, θοῦδατος, κράση αντί *τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος*.

Θουριό-μαντις, -εως, ό, προφήτης του Θουρίου, λέγεται για τον Λάμπωνα, ο οποίος ηγείτο της αποικίας στο Θούριο, σε Αριστοφ.

θούριος, -α, -ον, στους Αττ. Ποιητές αντί *θοῦρος*, σε Αισχύλ., κ.λπ.

θοῦρις, -ιδος, ή, θηλ. του επομ., σε Όμηρ.· *θοῦρις άσπίς*, η ασπίδα με την οποία ορμά κάποιος στη μάχη, σε Ομήρ. *Ιλ.*

θοῦρος, ό (πρβλ. [θρώσσω](#)), ορμητικός, βίαιος, παράφορος, άγριος, μαινόμενος, πολεμικός, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Αισχύλ.

θόωκος, ό, Επικ. επιτετ. τύπος του *θῶκος*· βλ. [θῶκος](#).

Θώσα, ή (θοός), η Ταχύτητα, σαν κύριο όνομα, σε Ομήρ. *Οδ.*

Θράκη, ή, η Θράκη, σε Αριστοφ., Θουκ., κ.λπ.· *Ιων. Θρηῖκη*, σε Ηρόδ.· Επικ. *συνηρ. Θρήκη*, σε Ομήρ. *Ιλ.*, Τραγ.· *Θράκη*, στον Αριστοφ.· *Θρήκηθεν*, από τη Θράκη, σε Ομήρ. *Ιλ.*· *Θρήκηνδε*, στη Θράκη, σε Ομήρ. *Οδ.*

Θράκιος, -α, -ον, αυτός που κατάγεται από τη Θράκη, σε Θουκ., κ.λπ.· *Ιων. Θρηϊκῖος [ῖ]*, -η, -ον, σε Ομήρ. *Ιλ.*, *Ηρόδ.*· *συνηρ. Θρήκιος, -α, -ον*, σε *Τραγ.*· *Σάμος Θρηϊκίη = Σαμοθράκη*, σε *Ιλ.*

Θρακιστί (Θράκη), επίρρ., με το θρακικό τρόπο, σε Θεόκρ.

θρᾶνεύομαι, Παθ. με Μέσ. μέλ. -εύσομαι· (*θρᾶνος*)· εκτείνομαι, τεντώνομαι πάνω στη σανίδα του βυρσοδεψείου, είμαι κατειργασμένος, σε *Αριστοφ.*

θρᾶνίον, τό, υποκορ. του *θρᾶνος*, σε *Αριστοφ.*

θρᾶνίτης[ῖ], -ου, ὁ (*θρᾶνος*), κωπηλάτης της ανώτατης σειράς από τα τρία επίπεδα κουπιών σε μια τριήρη, ο οποίος είχε τα μακρύτερα κουπιά και την περισσότερη δουλειά, σε *Αριστοφ.*, *Θουκ.*· πρβλ. [ζυγίτης](#), [θαλαμίτης](#).

θρᾶνος, ὁ ή τό (*θράω), θρανίο, κάθισμα, πάγκος, σε *Αριστοφ.*

Θραῖξ, Θρακός, ὁ, αυτός που κατάγεται από τη Θράκη· Ιων. *Θρηῖξ, -ῖκος*, πληθ. *Θρηῖκες [ῖ]*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., κ.λπ.· Επικ. συνηρ. *Θρηῖξ, Θρηκός*, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ., κλπ.

θράξαι, απαρ. αορ. α΄ του *θράσσω* — *θράξον*, προστ.

θράσος[ᾱ], -εος, τό (θρασύς)· I. = *θάρσος*, κουράγιο, τόλμη, σθένος, θάρρος, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· *θράσος ἰσχύος*, πεποίθηση, πίστη στη δύναμη, σε Σοφ. **II.** με αρνητική σημασία, υπερβολικό θάρρος, αυθάδεια, θρασύτητα, ορμητικότητα, απερίσκεπτη τόλμη, αναίδεια, σε Αττ., Ηρόδ.

Θραῖσσα, ἡ, Αττ. Θραῖττα, Τραγ. Θραῖσσα, Δωρ. Θρεῖσσα (Θραῖξ), γυναίκα από τη Θράκη, σε Σοφ., κλπ.

θράσσω, Αττ. θράττω, μέλ. -ζω, απαρ. αορ. α΄ *θράξαι*· **1.** συνηρ. αντί *ταράσσω*, ενοχλώ, ταραζώ, ανησυχώ, σε Αισχύλ., Ευρ., Πλάτ., κ.λπ. **2.** καταστρέφω, αφανίζω, σε Ανθ. Π.

θρασύ-βουλος, -ον (βουλή), αυτός που έχει τολμηρή σκέψη, σε Αριστ.

θρασύ-γυιος, -ον (γυῖον), αυτός που έχει ισχυρά μέλη σώματος, σε Πίνδ.

θρασύ-δειλος, ὁ, ἡ, ξεδιάντροπος δειλός, σε Αριστ.

θρασυ-κάρδιος, -ον (καρδία), αυτός που έχει γενναία καρδιά, σε Ομήρ. Ιλ.

θρασύ-μάχος, -ον (μάχομαι), ο γενναίος στο πεδίο της μάχης, σε Αριστ.

θρασυ-μμένων, -ον, ο ακλόνητα γενναίος, αυτός που χαρακτηρίζεται από άκαμπτη γενναιότητα (πρβλ. [Μέμνων](#)), σε Όμηρ.

θρασυ-μήδης, -ες (μήδος), τολμηρός στη σκέψη ή αυτός που κάνει τολμηρά σχέδια, γενναίος, αποφασιστικός, σε Πίνδ.

θρασύ-μητις, -ιδος, ὁ, ἡ, = το προηγ. σε Ανθ. Π.

θρασυ-μήχανος, Δωρ. -μάχανος, -ον (μηχανή)· τολμηρός στις επινοήσεις, στο να μηχανεύεται, εφευρίσκει, αυτός που σχεδιάζει με τολμηρό τρόπο, σε Πίνδ.

θρασύ-μῦθος, -ον, τολμηρός στη γλώσσα, αυτός που έχει θάρρος στα λόγια, «πικάντικος» δριμύς, τσουχτερός, σε Πίνδ.

θρασύνω[ῶ], μέλ. -ῶνῶ (θρασύς), = θαρσύνω· I. δίνω θάρρος, ενθαρρύνω, εμπνέω τόλμη, σε Αισχύλ., Θουκ.· Παθ. και Μέσ., είμαι γενναίος ή παίρνω θάρρος, σε Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ. **II.** Παθ. με αρνητική σημασία, είμαι παράτολμος, ρισοκίνδυνος, απερίσκεπτος, αυθάδης, μεταχειρίζομαι αναίδη ή ξεδιάντροπα λόγια, σε Σοφ., Αριστοφ.

θρασύ-πονος, -ον, τολμηρός ή πρόθυμος στην εργασία, σε Πίνδ.

θρασυ-πτόλεμος, -ον, γενναίος στον πόλεμο, σε Ανθ. Π.

θρασύς, -εῖα, -ύ, I. 1. γενναίος, τολμηρός, θαρραλέος, αυτός που έχει πίστη και πεποίθηση, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αττ.· *θρασεῖα τοῦ μέλλοντος*, γεμάτη ελπίδα για το μέλλον, σε Θουκ. **2.** με αρνητική σημασία, παράτολμος, ορμητικός, ρισοκίνδυνος, αδιάντροπος, θρασύς, Λατ. *audax*, σε Ομήρ. Οδ., Αττ. **II.** λέγεται για πράγματα, αυτά που επιχειρούνται, με απαρ., *θρασύ μοι τόδ' εἶπεῖν*, τολμώ να πω αυτό, σε Πίνδ.· *οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσμῖζαι θρασύ;* σε Σοφ. **III.** επίρρ. -έως· συγκρ. *θρασύτερον*, παράτολμα, με θάρρος περισσότερο από όσο πρέπει, σε Θουκ.

θρασύ-σπλαγχνος, -ον (σπλάγγον), αυτός που έχει γενναία καρδιά, σε Ευρ.· επίρρ. -ως, σε Αισχύλ.

θρασυστομέω, είμαι αυθάδης στη γλώσσα, μιλά με αναίδεια, σε Τραγ.

θρασυστομία, ἡ, αναίδεια, ξεδιαντροπία, αμετροέπεια, σε Ανθ. Π.

θρασύ-στομος, -ον (στόμα), αυτός που μιλά με θρασύτητα, αυθάδης, σε Αισχύλ.

θρασύτης, -ητος, ἡ, υπερβολική τόλμη, αυθάδεια, ξεδιαντροπία, σε Θουκ.

θρᾶσύ-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ, ο τολμηρός στο χέρι, σε Ανθ. Π.

Θρᾶττα, -ης, ἡ, Αττ. αντί *Θρᾶσσα*.

θράττω, Αττ. αντί *θράσσω*.

θραῦμα, -ατος, τό (θραύω), = θραῦσμα.

θραυσ-άντυξ, -ῦγος, ὁ, ἡ (θραύω), αυτός που συντρίβει τους τροχούς του άρματος, σε Αριστοφ.

θραῦσμα ἢ θραῦμα, -ατος, τό, αυτό που σπάζεται, συντρίμμι, τεμάχιο, κομμάτι, ναυάγιο, σε Αισχύλ.

θραύω, μέλ. -σω, αόρ. α' ἔθραυσα· Παθ. αόρ. α' ἔθραύσθην, παρακ.

τέθραυσμαι· **I.** σπάζω σε κομμάτια, συντρίβω, συνθλίβω, σε Ηρόδ., Αισχύλ.,

Ευρ.· Παθ., τσακίζομαι σε κομμάτια, σε Ηρόδ. **II.** μεταφ., όπως το Λατ.

frangere = θρύπτω, αδυνατίζω, εξασθενώ, καταβάλλω, κάμπτω,

αποδυναμώνω, σε Πίνδ., Ευρ., κ.λπ.

*θράω, καθορίζω, θέτω.

Θρεῖσσα, ἡ, Δωρ. αντί *Θρηῖσσα, Θρᾶσσα*.

θρέμμα, -ατος, τό (τρέφω), 1. ανάθρεμμα, δημιούργημα, γέννημα, λέγεται για πρόβατα και κατσίκια, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** λέγεται για ανθρώπους, σε Σοφ., κ.λπ. **3.** λέγεται για άγρια ζώα, στον ίδ. **4.** χρησιμοποιείται ως μομφή,

επίπληξη, κατασκευάσμα, *θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,* σε Αισχύλ.· *ὦ θρέμμι'*

ἀναιδές, σε Σοφ. **5.** *ῥδρας θρέμμα,* περιφρ. αντί *ῥδρα,* στον ίδ.

θρέξασκον, Ιων. αόρ. του *τρέχω·* θρέξομαι, μέλ.

θρέομαι, αποθ. μόνο στον ενεστ., φωνάζω μεγαλόφωνα, ξεφωνίζω, σε Αισχύλ., Ευρ.

θρέπτειρα, ἡ, θηλ. του *θρεπτήρ,* σε Ευρ., Ανθ. Π.

θρεπτέος, -α, -ον, I. ρημ. επίθ. του *τρέφω,* αυτός που προορίζεται να τραφεί, σε Πλάτ. **II. 1.** *θρεπτέον,* αυτό που πρέπει να τραφεί, σε Ξεν. **2.** από την Παθ., αυτός που πρέπει να θρέφεται, να ζει, στον ίδ.

θρεπτήρ, -ῆρος, ὁ (τρέφω), I. αυτός που ανατρέφει, σε Ανθ. Π

θρεπτήριος, -ον (τρέφω), I. αυτός που είναι σε θέση να θρέψει ἢ να μεγαλώσει κάποιον, θρεπτικός, σε Αισχύλ. **II.** *πλόκαμος θρεπτήριος,* μακριά κόμη που προσφέρεται σαν αφιέρωμα σε θεό, στον ίδ. **III. 1.** *θρεπτήρια, τά,* αμοιβές για ανατροφή, σε Ομηρ. Ὑμν.· επίσης, οι αντιπροσφορές που γίνονται από τα παιδιά προς τους γονεῖς για την ανατροφή τους, σε Ησίοδ. **2.** = *τροφή,* θρέψη, διατροφή, συντήρηση, σε Σοφ.

θρεπτικός, -ῆ, -όν (τρέφω), αυτός που προάγει την ανάπτυξη, σε Αριστ.· *τὸθρεπτικόν,* η αρχή, δύναμη της ανάπτυξης, στον ίδ.

θρέπτρα, τά (τρέφω), οι ανταμοιβές που γίνονται από τα παιδιά προς στους γονεῖς για τη ανατροφή τους, σε Ομήρ. Ιλ.

θρεττάνελό, ἦχος που μιμείται εκείνον της κιθάρας (όπως η "tralira" εκείνου του βούκινου), σε Αριστοφ.

θρέττε, τό, στον Αριστοφ., *οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε,* δεν έχω θάρρος· βαρβαρισμός αντί *τὸ θράσος*.

θρέψα, Επικ. αντί *ἔθρεψα,* αόρ. α' του *τρέφω·* — *θρέψω,* μέλ.

θρέω, βλ. [θρέομαι](#).

Θρηϊκίη, Θρηϊκίος, -η, -ον, Ιων. αντί *Θρακία, Θράκιος*.

Θρηῖξ, -ῖκος, ὁ, Επικ. και Ιων. αντί *Θρᾶξ*.

Θρηῖσσα, ἡ, Επικ. και Ιων. αντί *Θρᾶσσα*.

Θρήκη, ἡ, Θρήκηθεν, Θρήκηνδε, βλ. [Θράκη](#).

Θρήκιος, Ιων. και αρχ. Αττ. αντί *Θράκιος*.

θρηνέω (θρῆνος), μέλ. -ήσω, **1.** ψέλνω θρήνο, θρηνώ, κλαίω, οδύρομαι, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.· με σύστ. αντικ. *ἀοιδὴν ἐθρήνεον*, έψαλαν άσμα θλιβερό, πένθιμο, σε Ομήρ. Ιλ.· *ῥῳδάς, έπωδάς θρηνῶ*, σε Σοφ.· Παθ., *ἄλλις μοι τεθρήνηται*, απρόσ., στον ιδ. **2.** με αιτ. του αντικ., θρηνώ για κάτι, κλαίω, οδύρομαι, σε Αισχύλ., κ.λπ.· ομοίως επίσης στη Μέσ., στον ιδ.· Παθ. θρηνούμαι, σε Σοφ.

θρήνημα, -ατος, τό, θρήνος, κλάμα, οδυρμός, σε Ευρ.

θρηνητήρ, -ῆρος, ό, αυτός που θρηνολογεί, η μοιρολογίστρα, σε Αισχύλ.

θρηνητής, -οῦ, ό, = *θρηνητήρ*, σε Αισχύλ.

θρηνητικός, -ή, -όν (θρηνέω), παραπονιάρης, κλαψιάρης, θρηνητικός, σε Αριστ.

θρῆνος, ό (θρέομαι), 1. επικήδειο άσμα, θρήνος, οδυρμός, Λατ. *naenia*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Τραγ.· *θρῆνος οῦμός*, για μένα, σε Αισχύλ. **2.** παράπονο, θλιμμένη μελωδία, σε Πίνδ., κ.λπ.

θρῆνυς, -υος, ό (*θράω), Ι. σκαμνάκι σε Όμηρ. **ΙΙ.** *θρῆνυς έπταπόδης*, το σκαμνί με τα εφτά πόδια, το κάθισμα του πηδαλιούχου ή των κωπηλατών, σε Ομήρ. Ιλ.

θρηνωδέω, μέλ. -ήσω, τραγουδώ θρηνητικό άσμα για κάποιον, *τινά*, σε Ευρ.

θρην-ώδης, -ες (είδος), αυτός που είναι ομοίος με θρήνο, αυτός που ταιριάζει σε θρήνο, σε Πλάτ.

θρηνωδία, ή, θρήνος, οδυρμός, μοιρολόι, σε Πλάτ.

θρην-ωδός, ό, ή (αοιδός), αυτός που ψέλνει θρήνο, σε Αριστ.

Θρηξ, -ηκός, ό, Ιων. αντί *Θρηξ*· θηλ. *Θρησσα*.

θρησκεία, Ιων. -είη ή -ίη, ή, θρησκευτική λατρεία ή εθιμοτυπία, σε Ηρόδ.· θρησκεία, σε Κ.Δ.· *θρησκεία τῶν άγγέλων*, λατρεία των αγγέλων, στο ιδ.

θρησκεύω, μέλ. -σω (*θρησκος*), **Ι.** τηρώ και εκτελώ θρησκευτικά χρέη, προσκυνώ, σε Ηρόδ. **ΙΙ.** είμαι πιστός, θρήσκος, σε Πλούτ.

θρησκος, -ον, ευλαβικός, λατρευτικός, σε Κ.Δ. (αμφιβ. προέλ.).

Θρησσα, ή, Ιων. αντί *Θρησσα*.

θριαμβευτικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει σε οικογένεια που έχει να επιδείξει θριάμβους στο παρελθόν, που έχει θριαμβευτική καταγωγή, σε Πλούτ.

θριαμβεύω, μέλ. -σω, παρακ. *τεθριάμβευκα (θρίαμβος)*· **Ι.** κατακτώ, επικρατώ, σε Πλούτ., κ.λπ.· *θριαμβεύω από τινος ή κατά τινος*, Λατ. *triumphare de aliquo*, στον ιδ.· επίσης, *θριαμβεύω τινά*, σε Κ.Δ. **ΙΙ.** οδηγώ σε θρίαμβο, *τινά*, σε Πλούτ.

θριαμβικός, -ή, -όν, θριαμβευτικός, *άνηρ θριαμβικός*, Λατ. *vir triumphalis*, σε Πλούτ.

θρίαμβος, ό, Ι. ύμνος προς τιμήν του Βάκχου, σε Κρατίν.· επίσης, όνομα του Βάκχου, σε Πλούτ., κ.λπ. **ΙΙ.** χρησιμοποιείται για να εκφράσει τον Ρωμαϊκό θρίαμβο, στον ιδ. (άγν. προέλ.).

θριγκίον, τό, υποκορ. του επομ., σε Λουκ.

θριγκός, ό, Ι. 1. η ανώτατη σειρά λίθων σε πέτρινο τείχος, η οποία προεξείχε από τις υπόλοιπες, γείσο, προεξοχή, μαρκίζα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.· *θριγκός κυάνοιο*, γείσο με γαλάζιου χρώματος μέταλλο, σε Ομήρ. Οδ. **2.** μεταφ., επιστέγασμα, αποκορύφωμα, *θριγκός κακῶν*, σε Ευρ. **ΙΙ.** τοίχος, φράχτης παντός είδους, στον ιδ.

θριγκόω, μέλ. -ώσω, **Ι.** περιτριγυρίζω με γείσο, (*αύλην*) *έθρίγκωσεν άχέρδω*, περιέφραζε το πάνω μέρος με αγκαθωτούς θάμνους, σε Ομήρ. Οδ. **ΙΙ.** κτίζω μέχρι την ανώτατη σειρά· μεταφ., συμπληρώνω, τελειώνω, «βάζω τη

τελευταία πινελιά» σε κάτι, σε Αισχύλ. · *δῶμα κακοῖς θριγοῦν*, φέρνω το σπίτι μου στο ανώτατο σημείο μιζέριας, δυστυχίας, σε Ευρ.

θρίγκωμα, -ατος, τό, γέισο, μαρκίζα, σε Ευρ.

θριῶνάκιος, -η, -ον, ο φτιαγμένος από μαρούλι, σε Λουκ.

θριῶναξ[ι], -ἄκος, ἦ, μαρούλι, σε Ηρόδ., κ.λπ.

θρίζω, συγκοπτ. αντί *θερίζω*, σε Αισχύλ.

Θρινᾶκή, ἡ (θρινᾶξ), παλιό όνομα της Σικελίας, το οποίο προήλθε από τα τρία της ακρωτήρια, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ. · σε μεταγεν. εποχή, ο παλαιός τύπος *Θρινακή* μετετράπη σε *Τρινακρία*, Λατ. Trinacria, όπως αν είχε συντεθεί από το *τρεῖς ἄκρα*.

θρινᾶξ, -ἄκος, ό (τρεῖς, ἄκή), τρίαίνα, σε Αριστοφ.

θρίξ, ἡ, γεν. *τριχός*, δότ. πληθ. *θριζί*, **1.** το τριχωτό του κεφαλιού, χρησιμ. από τον Όμηρ. μόνο στον πληθ. · στην Αττ. μόνο στον ενικ., σε Όμηρ., κ.λπ. · επίσης, το μαλλί των προβάτων, σε Ομήρ. Ιλ. · τρίχες γουρουνιού, σε Όμηρ. · *οὔραιαι τρίχες*, οι τρίχες της ουράς αλόγου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** η τρίχα μόνη της, παροιμ., *θριζ' ἀνὰ μέσσον*, παρά μία τρίχα, σε Θεόκρ. · *ἄξιον τριχός*, δηλ. καθόλου σημαντικό, σε Αριστοφ.

θρίων, τό, I. φύλλο συκής, σε Αριστοφ. **II.** μείγμα από αυγά, γάλα, λαρδί, αλεύρι, μέλι και τυρί, είδος ομελέτας, η οποία ονομαζόταν έτσι, γιατί τυλιγόταν σε φύλλα συκιάς, στον ίδ. (πιθ. από το *τρίς*, από τις τρεις εγκολπώσεις του φύλλου της συκιάς).

θρίψ, γεν. *θριπός*, ό (*τρίβω*), τερμίτης, ζωύφιο που τρώει το ξύλο, σε Ανθ. Π.

θροέω, μέλ. -ήσω, άόρ. *ἀ' ἐθρόησα (θρόος)* · **I. 1.** φωνάζω δυνατά, σε Σοφ. · μιλώ, λέω, εκφέρω, ξεστομίζω, σε Τραγ. · και στη Μέσ., σε Αισχύλ. **2.** διακηρύσσω, ανακοινώνω, στον ίδ., Σοφ. **II.** Πάθ., ταράζομαι, φοβάμαι, σε Κ.Δ.

θρόμβος, ό (τρέφω), όγκος, τεμάχιο, Λατ. grumus, όπως για την ασφαλτο, σε Ηρόδ. · σβώλος ή όγκος πηγμένου αίματος, σε Αισχύλ.

θρομβ-ώδης, -ες (είδος), ο γεμάτος θρόμβους, πηγμένος, σε Σοφ.

θρόνα, τά, I. μόνο στον πληθ., λουλούδια κεντημένα πάνω σε ύφασμα, διακοσμητικά σχέδια, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λουλούδια ή βότανα που χρησιμοποιούνται σαν φάρμακα και φυλακτά, σε Θεόκρ. (αμφίβ. προέλ.).

θρόνος, ό (*θράω), **1.** κάθισμα, καρέκλα, σε Όμηρ. · θρόνος, κάθισμα εξουσίας, σε Ηρόδ., Αττ. · στον πληθ. επίσης, ο θρόνος, δηλ. το αξίωμα του βασιλιά, η βασιλεία, σε Σοφ. **2.** το μαντικό αξίωμα του Απόλλωνα και της Πυθίας, σε Αισχύλ., κ.λπ. **3.** η έδρα του δασκάλου, Λατ. cathedra, σε Πλάτ.

θρόνωσις, -εως, ἡ, ο ενθρονισμός των μελών που μυήθηκαν πρόσφατα στα μυστήρια, σε Πλάτ.

θρόος, Αττ. **θροῦς, ό (θρέομαι)**, **I. 1.** θόρυβος σαν από πολλές φωνές, σε Ομήρ. Ιλ. · λέγεται για μουσικούς ήχους, σε Πίνδ. **2.** ο θόρυβος του πλήθους, σε Θουκ. **II.** δήλωση, φήμη, όπως το Λατ. rumor, σε Ξεν.

θρυαλλίδιον, τό, υποκορ. του *θρυαλλίς*, σε Λουκ.

θρυαλλίς, -ίδος, ἡ, φυτό το οποίο, όπως το βούρλο, χρησιμοποιούνταν για την παρασκευή φυτιλιών, το φυτίλι, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

θρυλέω (λαϊκιστί *θρυλλέω*), μέλ. -ήσω, **I.** δημιουργώ συγκεχυμένο θόρυβο, φλυαρώ, τραυλίζω, σε Αριστοφ., Θεόκρ. **II.** με αιτ. πράγμ., μιλώ συνεχώς για κάτι, επαναλαμβάνω ξανά και ξανά, Λατ. decantare, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ. · Παθ., *τὸ θρυλούμενον*, κοινή ομιλία, το κοινώς λεγόμενο, αυτό που βρίσκεται στο στόμα όλων, για το οποίο μιλάνε όλοι, στον Δημ.

θρυλίζω (λαϊκιστί *θρυλλ-*), κάνω παραφωνία, σε Όμηρ. Ύμν.

θρῦλίσσω (λαϊκιστή *θρυλλ-*), θραύω, σπάζω, συντρίβω, κομματιάζω· Παθ., *θρυλίχθη δέμετωπον* (Επικ. αντί *έθρυλίχθη*), σε Ομήρ. Ιλ.

θρῦλος (λαϊκιστί *θρύλλος*), ὁ (*θρέομαι*), θόρυβος που προκαλείται από πολλές φωνές κραυγή, βοή, γογγυσμός, σε Βατραχομ.

θρύμμα, -ατος, τό (θρύπτω), αυτό το οποίο σπάζει, συντρίμμα, κομμάτι, σε Αριστοφ., Ανθ. Π.

θρύον, τό, βούρλο, Λατ. *juncus*, σε Ομήρ. Ιλ.

θρυπτικός, -ή, -όν, αυτός που σπάζει εύκολα, εύθραστος· μεταφ., λεπτός, κομψός, εκλεπτυσμένος, εκθηλυσμένος, σε Ξεν.

θρύπτω, μέλ. *θρύψω*, αόρ. α' *έθρυψα*· Παθ. και Μέσ. μέλ. *θρύψομαι*, αόρ. β' *έτρύφην* [*ϋ*] (συγγενές προς το *θραύω*)· **I.** σπάζω σε κομμάτια, συντρίβω, συνθλίβω, σε Πλάτ., Θεόκρ. **II. 1.** μεταφ., όπως το Λατ. *frangere*, θραύω, συντρίβω, εξασθενώ, αποδυναμώνω· Παθ. με Μέσ. μέλ., είμαι εξασθενημένος, εκνευρίζομαι, εκθηλύνομαι, σε Ξεν· *τεθρυμμένος*, σε Λουκ. **2.** στην Παθ. επίσης, είμαι σεμνοτυφής, έχω υπεροπτικό ύφος, κάνω την κοκέτα, υπερηφανεύομαι, σε Αριστοφ., Ξεν· *θρύπτεσθαι πρός τινα*, σε Πλούτ.

θρύψις, -εως, ή, θραύση, σπάσιμο σε πολλά μικρά κομμάτια· μεταφ., μαλθακότητα, αδυναμία, διαφθορά, ακολασία, σε Ξεν., Πλάτ., κ.λπ.

θρώσκω, Επικ. παρατ. *θρῶσκον*, μέλ. *θοροῦμαι*, αόρ. β' *έθορον*, Επικ. *θόρον*, Ιων. απαρ., *θορέειν* (από τη $\sqrt{\theta OP}$, η οποία εμφανίζεται στο μέλ. και στον αόρ. β') **I. 1.** πηδῶ, αναπηδῶ, αναβρύζω, *έκ δίφροιο, από λέκτροιο*, σε Όμηρ· λέγεται για βέλη, *άπό νευρῆφι θρῶσκον*, σε Ομήρ. Ιλ· λέγεται για το κουπί, σε Σοφ. **2.** ακολουθ. από πρόθ., πηδῶ πάνω σε, δηλ. επιτίθεμαι, εφορμῶ, *έπι Τρώεσσι θόρον*, σε Ομήρ. Ιλ· λέγεται για επανερχόμενη ανά διαστήματα αρρώστια, προσβάλλω, πλήττω, σε Σοφ. **3.** γενικά, ορμῶ, εφορμῶ, σε Πίνδ., Σοφ· μεταφ., *πεδάρσιοι θρώσκουσι*, αναπηδούν στον αέρα, εξαφανίζομαι, σε Αισχύλ. **II.** μτβ., ανέρχομαι, ανεβαίνω, ιππεύω, *ό θρώσκων*, ο επιβήτορας, στον ίδ.

θρωσμός, ήθρωσμός, ό, ύψωμα, λέγεται για έδαφος που ανυψώνεται πάνω από την πεδιάδα, σε Ομήρ. Ιλ.

θυγάτηρ, ή, γεν. *θυγατέρος*, συνηρ. *θυγατρός*, δοτ. *θυγατέρι, θυγατρί*, αιτ. *θυγατέρα* αλλά Επικ. *θύγατρα*, κλητ. *θύγατερ*· κόρη, σε Όμηρ., κ.λπ.

θυγατρίδῃ, ή, η κόρη της κόρης, η εγγονή, σε Αττ.

θυγατρίδοϋς, -οϋ, ό, ο γιος της κόρης, εγγονός, σε Αττ· Ιων. *-ιδέος*, σε Ηρόδ.

θυεία, Ιων. -είη, ή (θύω), γουδί, κονίαμα, σε Αριστοφ.

θυείδιον, τό, υποκορ. του *θυεία*, σε Αριστοφ.

θύελλα, ή, (θύω, όπως το *άελλα* από το *άημι*) δυνατή, σφοδρή καταιγίδα, θύελλα, σε Όμηρ· *πυρός θύελλαι*, κεραυνοθύελλες, σε Ομήρ. Οδ· *ποντία θύελλα*, σε Σοφ· μεταφ., *άτης θύελλαι*, σε Αισχύλ.

Θυέστειος, -α, -ον, σχετικά με τον Θυέστη, σε Αριστοφ.

θυη-δόχος, -ον (θύος, δέχομαι), αυτός που δέχεται λιβάνι, θυμίαμα σε Ανθ. Π.

θυήεις, -εσσα, -εν (θύος), αυτός που καπνίζει, καίει ή μυρίζει λιβάνι, αυτός που ευωδιάζει λιβάνι, σε Όμηρ., Ησίοδ.

θυηλή, ή (θύω), το κομμάτι του θύματος που αποτεφρώθηκε, η πρωταρχική προσφορά, κυρίως στον πληθ., σε Αριστοφ., Ομήρ. Ιλ· μεταφ., *θυηλή Άρεος*, προσφορά στον Άρη, δηλ. το αίμα της σφαγής, σε Σοφ.

θυηπολέω, μέλ. *-ήσω*, **1.** απασχολῶ τον εαυτό μου με θυσίες, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** μτβ., θυσιάζω· Παθ., *θυηπολεῖται δ' άστν*, είναι γεμάτο με θυσίες, στον ίδ.

θυη-πόλος, -ου (θύος, πολέω), ο απασχολημένος με θυσίες, θυσιαστικός, σε Αισχύλ.· ως ους., μάντης, προφήτης, σε Ευρ., Αριστοφ.

θυη-φάγος[ᾱ], -ον (θύος, φαγεῖν), αυτός που καταβροχθίζει θυσίες, σε Αισχύλ.

θυία ή καλύτερα **θύεια**, **ή**, Αφρικανικό δέντρο με ευώδες ξύλο, είδος κέδρου ή juniper, σε Θεόφρ.

θυιάς, -άδος, ή (θύω), γυναίκα σε ιερή μανία ή έμπνευση, Βάκχα, σε Αισχύλ.

θύϊνος, -η, -ον, λέγεται για το δέντρο *θυία*, δηλ. για τον κέδρο, σε Κ.Δ.

θυῖω ή **θυίω**, = *θύω*, εμπνέομαι, σε Ομηρ. Ύμν.

θυλάκιον, τό, υποκορ. του *θύλακος*, μικρή τσάντα, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θύλακος[υ], ό, I. τσάντα, ταγάρι, πορτοφόλι, πουγκί, σε Ηρόδ., Αριστοφ.· *δερω σε θύλακον*, θα φτιάξω πουγκί από το δέρμα σου, στον ίδ. **II.** στον πληθ., τα ενδύματα των Περσών, σε Ευρ., Αριστοφ.

θυλαξ, -ᾱκος, ό, = *θύλακος*, σε Αίσωπ.· **θυλάς, -άδος, ή**, σε Ανθ. Π.

θυλέομαι (θύος), προσφέρω.

θύλημα, -ατος, τό, αυτό το οποίο προσφέρεται· κυρίως στον πληθ., *θυλήματα*, κρούστα ή λιβάνι, κ.λπ., σε Αριστοφ.

θύμα, -ατος, τό (θύω A), **I.** αυτό το οποίο σφάζεται ή προσφέρεται, αυτό που θυσιάζεται, θύμα, θυσία, προσφορά, σε Τραγ., Θουκ., κ.λπ.· *πάγκαρπα θύματα*, προσφορές, από όλα τα φρούτα, σε Σοφ. **II.** η πράξη της θυσίας, τελετή, στον ίδ.· μεταφ., *θύμα λεύσιμον*, θυσία που πραγματοποιείται μέσω λιθοβολισμού (των δολοφόνων), σε Αισχύλ.

θυμαίνω, μέλ. -ᾶνω (*θυμός*), είμαι οργισμένος, θυμωμένος, σε Ησίοδ., Αριστοφ.

θυμ-αλγής, -ές (άλγέω), **I.** αυτός που θρηνεί εκ βάθους καρδιάς, σε Όμηρ., Ηρόδ. **II.** Παθ., είμαι ενδόμυχα θλιμμένος, *καρδία*, σε Αισχύλ.

θυμάλωψ[ᾱ], -ωπος, ό (τύφω), κομμάτι καμμένου ξύλου ή ξυλάνθρακα, καυτό κάρβουνο, σε Αριστοφ.

θυμᾶρέω, είμαι αρκετά ικανοποιημένος, πολύ ευχαριστημένος, σε Θεόκρ.

θυμ-ᾱρής, -ές, (βλ. [-ήρης](#)), αυτός που ταιριάζει στην καρδιά, δηλ. ο ευχαριστημένος, προσφιλής, αγαπημένος, σε Όμηρ.· ουδ. ως επίρρ., στον τύπο *θυμῆρες*, σε Ομήρ. Οδ.

θύμβρα, ή, πικρό βότανο, *savory*, σε Εύπολ.

θυμβρ-επίδειπνος, -ον, αυτός που το δείπνο του αποτελείται από πικρά βότανα, δηλ. αυτός που ζει φτωχικά, σε Αριστοφ.

Θύμβρις, -ιδος, ή, ο Τίβερης, σε Ανθ. Π.

θυμβρο-φάγος, -ον (φᾱγεῖν), αυτός που τρώει πικρά χόρτα· *θυμβροφάγον βλέπειν*, μοιάζω να έχω φάει κάτι πικρό, κάνω γκριμάτσα ή παίρνω πικρόχολη έκφραση, στραβομουτσουνιάζω, σε Αριστοφ.

θυμέλη, ή (θύω), **I. 1.** μέρος για θυσία, βωμός, σε Αισχύλ., Ευρ. **2.** *θυμέλαι Κυκλώπων*, υποτίθεται πως είναι τα Κυκλώπεια τείχη των Μυκηνών, σε Ευρ. **II.** στο αθηναϊκό θέατρο, εξέδρα στην ορχήστρα στα σκαλιά της οποίας καθόταν ο κορυφαίος του Χορού, σε Πλούτ.· γενικά, τόπος ανυψωμένος, βήμα ή σκηνή, στον ίδ.

θυμελικός, -ή, -όν, αυτός που αναφέρεται ή χαρακτηρίζει τη θυμέλη, σκηνικός, θεατρικός, σε Πλούτ.· *οί θυμελικοί*, δηλ. ο χορός ή οι μουσικοί, στον ίδ.

θυμ-ηγερέων (ἀγείρω), μτχ. με ενεστ. σε αχρηστία, αυτός που ανακτά την ψυχή του, συγκεντρώνει τον εαυτό του, σε Ομήρ. Οδ.

θυμ-ηδής, -ές (ἥδως), ευάρεστος, αγαπητός, προσφιλής, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ.

θυμ-ήρης, βλ. [θυμάρης](#).

θυμιάμα, Ιων. **-ημα, ατος, τό, 1.** αυτό που καίγεται σαν θυμιάμα· στον πληθ., ευώδεις ύλες, αρώματα προς καύση ή κάπνισμα, σε Ηρόδ., Σοφ., κ.λπ. **2.** το άρωμα που χρησιμεύει σαν άρωμα, σε Ηρόδ.

θυμιᾱτήριον, Ιων. **θυμητ-, τό**, αγγείο στο οποίο καίγεται λιβάνι, θυμιάμα, λιβανιστήρι, θυμιατήρι, θυμιατό, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ.

θυμιάω, μέλ. **-σω**, Ιων. αόρ. α' *έθυμήσα· (θῶμα)·* καίω ώστε να δημιουργείται καπνός, σε Ηρόδ.· Παθ., καίγομαι, γ' ενικ. *θυμιῖται* (Ιων. αντί *-ᾶται*), στον ίδ.

θυμίδιον, τό, υποκορ. του *θυμός*, σε Αριστοφ.

θυμίημα, Ιων. αντί *θυμιάμα*.

θυμητήριον, Ιων. αντί *θυμιατήριον*.

θυμιῖται, Ιων. αντί *-ᾶται*, γ' ενικ. Παθ. ενεστ. του *θυμιάω*.

θυμικός, -ή, -όν (θυμός), γενναιόψυχος, τολμηρός, θαρραλέος, ορμητικός, σε Αριστ.

θυμίτης[ι], -ου, ό (θύμον), ανακατεμένος με θυμάρι, σε Αριστοφ.

θυμο-βάρης, -ές (βαρύς), αυτός που έχει βαριά καρδιά, έχει βαρύθυμη διάθεση, σε Ανθ. Π.

θυμοβορέω, τρώω ή ενοχλώ την καρδιά, σε Ησίοδ.

θυμο-βόρος, -ον, (βι-βρώσκω), αυτός που τρώει την καρδιά, σε Ομήρ. Ιλ.

θυμο-δάκης, -ές (δάκνω), αυτός που «δαγκώνει», αγγίζει την καρδιά, σε Ομήρ. Οδ., Ανθ. Π.

θυμο-ειδής, -ές (εἶδος), **1.** εύθυμος, θαρραλέος, ζωηρός, Λατ. *animosus*, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** ορμητικός, οξύθυμος, στο ίδ.

θυμο-λέον, -οντος, ό, λεοντόκαρδος, *Coeur-de-lion*, σε Ομήρ. Ιλ.

θυμο-μάντις, -εως, ό, ή, αυτός που προφητεύει μέσα από την δική του ψυχή (χωρίς θεϊκή έμπνευση όπως ο *θεόμαντις*), σε Αισχύλ.

θυμο-μάχέω, μάχομαι με πείσμα, σε Κ.Δ., Πλούτ.

θύμον[υ] , τό ή θύμος, -εος, ό, 1. θυμός, σε Αριστοφ., κ.λπ. **2.** μείγμα θυμαριού με μέλι και ξίδι, στον ίδ. (αμφίβ. προέλ.).

θυμο-πληθής, -ές (πλήθος), γεμάτος οργή, σε Αισχύλ.

θυμο-ραΐστις, -οϋ, ό (ράίω), αυτός που καταστρέφει τη ζωή, σε Ομήρ. Ιλ.

θύμος, ό, βλ. [θύμων](#).

θύμός, ό (θύω Β), ψυχή· **Ι.** όπως το Λατ. *anima*, ψυχή, πνοή, ανάσα, ζωή· *θυμόν άπαυρᾶν, άφελέσθαι, έξελέσθαι, έξαιίνυσθαι, όλέσαι*, αφαιρώ την ζωή, σε Όμηρ.· *θυμόν άποπνείειν*, εκπνέω, σε Ομήρ. Ιλ.· *θυμόν άγείρειν*, συγκρατώ τον εαυτό μου, στο ίδ., κ.λπ.· *θυμός τείρετο καμάτω*, το πνεύμα του είχε καταπονηθεί, φθαρεί από την κούραση, στο ίδ. **ΙΙ.** όπως το Λατ. *animus*, ψυχή, καρδιά· και ομοίως **1.** χρησιμοποιείται για την επιθυμία για φαγητό και ποτό, *πέειν ότε θυμόν άνώγει*, στο ίδ.· με απαρ., *βαλέειν δέ έ ιέτο θυμός*, η καρδιά του τον πρόσταζε να ρίξει, στο ίδ.· *ήθελεθυμῶ*, ευχόταν μέσα στην καρδιά του ή με όλη του την καρδιά, στο ίδ.· *θυμῶ βουλόμενος*, ευχόμενος με όλη του την ψυχή, σε Ηρόδ.· επίσης, *έκ θυμοϋ φιλέειν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *θυμός έστί μοι, θυμός γίγνεται μοι*, με απαρ., διάθεση να..., στον ίδ., Ξεν., κ.λπ.· επίσης όπως η έδρα της λύπης ή της χαράς, *χαΐρε δέ θυμῶ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *άχυντο θυμός*, στο ίδ., κ.λπ. **2.** νόηση, διάθεση, βούληση, επιθυμία, *θυμός πρόφρων, νηλεής, σιδήρεος*, σε Όμηρ.· *ένα θυμόν έχειν*, έχοντας κοινή σκέψη, σε Ομήρ. Ιλ.· *δόκησε δ' άρα σφίσι θυμός ως έμεν*, τους ευχαρίστησε να έχουν τέτοια γνώμη, σε Ομήρ. Οδ.· *έδαΐζετο θωμός*, οι γνώμες τους διχάστηκαν, σε

Ομήρ. Ιλ. **3.** κουράγιο, θάρρος, τόλμη, μένος καὶ θυμός, στο ιδ.: *θυμὸν λαμβάνειν*, παίρνω θάρρος, σε Ομήρ. Οδ.: *παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **4.** όπως η έδρα του θυμού, *νεμεσίζεσθαι ἐνὶ θυμῷ*, στο ιδ.: *ἀπ' ὅπου, θυμός, οργή, δάμασον θυμὸν*, στο ιδ.: *θυμός μέγας ἐστὶ βασιλῆος*, στο ιδ. **5.** η ψυχή όπως η έδρα της σκέψης, *ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν*, στο ιδ.: *φράζετο θυμῷ*, στο ιδ.

θυμοσοφικός, -ή, -όν, ευφυής, πνευματώδης, σε Αριστοφ.

θυμό-σοφος, -ον, ευφυής, σοφός από τη φύση του, δηλ. εγγενώς έξυπνος, άνθρωπος του πνεύματος, σε Αριστοφ., Πλάτ.

θυμοφθορέω, μέλ. -ήσω, φθείρω, βασανίζω την ψυχή, σε Σοφ.

θυμο-φθόρος, -ον (φθείρω), αυτός που φθείρει την ψυχή, αυτός που καταστρέφει την ζωή, σε Ομήρ. Οδ.: *αυτός που σπάζει την καρδιά*, στο ιδ.: *λέγεται για πρόσωπα, ενοχλητικός, ταραχώδης*, στο ιδ.: *θυμοφθόρα πολλά (ενν. σήματα)*, σημάδια που δηλητηριάζουν την καρδιά του βασιλιά (έναντι του Βελλερεφόντη), σε Ομήρ. Ιλ.

θυμόω, μέλ. -ώσω (θυμός), θυμώνω· Μέσ. και Παθ., μέλ. -ώσομαι, αόρ. α' *έθυμωσάμην* και *έθυμώθην*, απαρ. παρακ. *τεθυμῶσθαι*: είμαι οργισμένος ή θυμωμένος, απολ., σε Ηρόδ., Τραγ.: *λέγεται για ζώα, είμαι άγριος, ατίθασος*, σε Σοφ.: *θυμοῦσθαι εἰς κέρας*, εξωτερικεύοντας την οργή μέσα από τα βούκινα, του Βιργιλίου *iracci in cornua*, σε Ευρ.: *τὸ θυμούμενον*, το πάθος, σε Θουκ.: *θυμοῦσθαι τινι*, είμαι θυμωμένος με κάποιον, σε Αισχύλ., κ.λπ.: *εἰς τινα*, σε Ηρόδ.: *με δοτ. πράγμ.*, είμαι θυμωμένος με κάτι, σε Αριστοφ.

θυμ-ώδης, -ες, = *θυμο-ειδής*, σε Αριστ.

θύμωμα[ῖ], -ατος, τό (θυμόω), οργή, πάθος, σε Αισχύλ.

θύνεω, = *θύνω*, μόνο στον παρατ., ορμώ, σπεύδω, σε Ησίοδ.

θυννάζω (θύννος), μέλ. -σω, χτυπώ με καμάκι, καμακώνω, σε Αριστοφ.

θύννειος, -α, -ον (θύννος), λέγεται για τον τόνο, το ψάρι: *τὰ θύννεια* (ενν. *κρέα*), η σάρκα του, σε Αριστοφ.

θυννευτικός, -ή, -όν (θυννός), κατάλληλος για το ψάρεμα τόνων, σε Λουκ.

θυννο-κέφαλος, ὁ (κεφαλή), αυτός που έχει κεφάλι τόνου, σε Λουκ.

θύννος, ὁ, τόνος, μεγάλο ψάρι, που τρώγεται στη Μεσόγειο, Χρησμ. παρά Ηροδ., σε Αισχύλ., κ.λπ. (από το *θύνω*, εξαιτίας της γρήγορης και ορμητικής του κίνησης).

θυννοσκοπέω, μέλ. -ήσω, παραμονεύω για τόνους, σε Αριστοφ.

θυννο-σκόπος, ὁ, αυτός που παραφυλάει για τόνους, δηλ. κάποιος που κάθεται σε υπερυψωμένο μέρος, από το οποίο μπορεί να δει τις ατέλεις των τόνων να έρχονται, ώστε να κάνει σήμα στον ψαρά να απλώσει τα δίχτυα του την κατάλληλη στιγμή, σε Θεόκρ.

θύννω, Δωρ. αντί *θύννους*, αιτ. πληθ. του *θύννος*.

θύνω[ῖ], μόνο στον ενεστ. και παρατ. = *θύω* B, σπεύδω ή εφορμώ εναντίον, κυρίως λέγεται για τους πολεμιστές στη μάχη, σε Ομηρ., Πίνδ.

θυο-δόνος, -ον (θύος, δέχομαι), αυτός που δέχεται θυμίαμα, ευώδης, γεμάτος λιβάνι, σε Ευρ.

θυόεις, -εσσα, -εν (θύος), γεμάτος λιβάνι, ευόσμος, ευώδης, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

θύον, τό (θύω A), ένα δέντρο του οποίου το ξύλο όταν καιγόταν ευωδιάζε, σε Ομήρ. Οδ.

θύον, 1. Επικ. αντί *έθυον*, παρατ. του *θύω*

A. 2. του *θύω* B.

θύος, -εος, τό (θύω Α), δοτ. πληθ. *θύεσσι*, Επικ. *θυέεσσι*, σε Ησίοδ.· Επικ. γεν. *θυέων*, αιτ. *θύη*· θυσία, προσφορά, σε Όμηρ., κ.λπ.

θυοσκέω, προσφέρω ολοκαυτώματα, κάνω προσφορές στους θεούς μέσω θυσίας με φωτιά, σε Αισχύλ.

θυοσ-κόος, -ου, ό (κέω=καίω), ο ιερέας που προσφέρει θυσίες, σε Όμηρ., Ευρ.

θυόω, μέλ. -ώσω (*θύος*), γεμίζω με γλυκιές ευωδίες, μτχ. Παθ. παρακ., *έλαιον τεθυωμένον*, εύοσμο, λάδι, σε Ομήρ. Ιλ.

θύρα[ϋ], Ιων. θύρη, ή, Ιων. γεν. πληθ. θυρέων· Ι. 1. πόρτα, σε Όμηρ., κυρίως στον πληθ. διπλές ή αναδιπλούμενες (δίφυλλες) πόρτες, ολοκληρωμένη έκφραση, *δικλίδες θύραι*, σε Ομήρ. Οδ.· *θύρην επίτιθέναι*, βάζω στην πόρτα, αντίθ. προς το *ἀνακλίνειν*, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, *τήν θύραν προστιθέναι*, σε Ηρόδ.· *έπισπάσαι*, σε Ξεν.· *θύραν κόπτειν, πατάσσειν, κρούειν*, Λατ. *januam pulsare*, χτυπώ, κρούω την πόρτα, σε Αριστοφ., Πλάτ.· μεταφ., *έπὶ ταῖς θύραις*, στην πόρτα, δηλ. κοντά, εδώ δίπλα, σε Ξεν. **2.** από το Ανατολικό έθιμο της παραλαβής αιτήσεων στην πύλη, το *αἴτοϋ βασιλέως θύραι* έγινε έκφραση, *βασιλέως θύραις παιδεύονται*, εκπαιδεύονται στα ανάκτορα, στον ίδ. *αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεις*, σύχναζαν στα ανάκτορα, στο ίδ. **3.** παροιμ., *γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται* (πρβλ. [ἄθυρότομος](#)), σε Θεόγν.· *ἐπὶ θύραις τὴν ὕδρίαν*, σπάζω το λαγήνι στην πόρτα = τον κουβαλώ ως την πόρτα αλλά δεν κατορθώνω να τον φέρω σώο μέσα στο σπίτι, «έφτασε στην πηγή αλλά δεν ήπие νερό», σε Αριστ. **4.** θύρα άμαξας, σε Ξεν. **5. α)** *θύρη καταπακτή*, πόρτα καταπακτής, σε Ηρόδ. **β)** κατασκευάσμα από σανίδες, *φραζάμενοι τὴν ἀκρόπολιν θύρησί τε καὶ ξύλοις*, με σανίδες και ξύλα, στον ίδ. **II.** γενικά, είσοδος, όπως σε σπήλαιο, σε Ομήρ. Οδ.

θύραζε, επίρρ. κυρίως, *θύρας-δε*, **1.** έξω από την πόρτα, έξω στην πόρτα, Λατ. *foras*, σε Όμηρ. **2.** γενικά, έξω, στον ίδ.· *θύραζε ἐξίέναι*, εξέρχομαι από το πλοίο, αποβιβάζομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως στην Αττ., *ἐκφέρειν θύραζε*, *ἐξέλκειν τινὰ θύραζε*, σε Αριστοφ.· *οἱ θύραζε*, αυτοί που κάθονται, βρίσκονται έξω, στον ίδ. **3.** με γεν., *ἄλδς θύραζε*, έξω από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *θύραζε τῶν νόμων*, όπως το *ἔξω*, σε Ευρ.

θύρᾱθεν, Επικ. **θύρηθε** (*θύρα*), επίρρ. **1.** από το εξωτερικό μέρος της πόρτας, από έξω, σε Ευρ. **2.** έξω από την πόρτα, έξω, *θύρηθ' ἔα*, ήταν έξω από τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *οἰθ.*, οι εχθροί, οι ξένοι, σε Αισχύλ.

θύραῖος, -α, -ον και -ος, -ον (θύρα), **1.** στην πόρτα ή ακριβώς έξω από την πόρτα, σε Αισχύλ., Σοφ.· *θυραῖος οἶχνεῖν*, πηγαίνω στην πόρτα, βγαίνω έξω, στον ίδ.· *θυραῖος πολέμιος*, αντιθ. προς τον εμφύλιο πόλεμο, σε Αισχύλ. **2.** εκτός, απών, στον ίδ., από έξω, σε Ευρ.· *ἄνδρες θυραῖοι ξένοι*, από ξένη γη άνδρες, στον ίδ.· *θυραῖα φρονήματ'*, οι σκέψεις των ξένων, στον ίδ. **3.** = *ἀλλότριος*, Λατ. *alienus*, *ὄλβος θυραῖος*, η τύχη των ξένων ανδρών, σε Αισχύλ.· *πῆμα*, σε Ευρ.

θύρᾱσι, -σιν, επίρρ. (*θύρα*), **1.** στην πόρτα έξω, εκτός, Λατ. *foris*, σε Αριστοφ. **2.** έξω από το σπίτι, εκτός χώρας, σε Ευρ.

θύραυλέω, μέλ. -ήσω, ζω στο ύπαιθρο, διαμένω σε ανοιχτό χώρο, κατασκηнівώ, κ.λπ.· στον πόλεμο, ζω σε στρατόπεδο, σε Αριστ.

θύραυλία, ή, η ζωή στο ύπαιθρο, κατασκήνωση, σε Λουκ.

θύρ-αυλος, -ον (αυλή), αυτός που διαμένει στο ύπαιθρο, σε Ησύχ.

θύρέ-ασπις, -ιδος, ή, πολύ μεγάλη ασπίδα, σε Ανθ. Π.· πρβλ. [θυρέος](#) II.

θύρεός, ό (θύρα), **I.** πέτρα που τοποθετείται έναντι της πόρτας για να την κρατά κλειστή, σε Ομήρ. Οδ. **II.** τεράστια μακριά ασπίδα (όπως το μέγεθος

της πόρτας), αντίθ. προς το *ἀσπίς* (η κυκλική, στρογγυλή ασπίδα), όπως το Λατ. *scutum* προς το *clipeus*, παρά Πλούτ.

θῦρεο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κρατά ασπίδα, σε Πλούτ.

θύρετρα, τά, = *θύρα*, η πόρτα, σε Όμηρ., κ.λπ.

θύρη, θύρηθε, Ιων. και Επικ. αντί *θύρα*, *θύραθεν*.

θύρηφι, Επικ. δοτ. της *θύρας*, που χρησιμ. ως επίρρ.· έξω, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

θύριον, τό, υποκορ. της *θύρας*, η μικρή πόρτα, σε Αριστοφ.

θύρίς, -ίδος, ἡ, υποκορ. της *θύρας*, σε Πλάτ.· παράθυρο, στον ίδ.

θύροκοπέω, μέλ. -*ήσω*, χτυπώ την πόρτα για να ανοίξει, κρούω τη θύρα, σε Αριστοφ.

θύρο-κόπος, -ον (κόπτω), αυτός που κρούει τη θύρα, ο ζητιάνος, αυτός που επαιτεί, σε Αισχύλ.

θύρώω (θύρα), μέλ. -*ώσω*, επιπλώνω, εξοπλίζω το σπίτι με πόρτες, στεγανώνω, ασφαλίζω, σε Αριστοφ.· μεταφ., κλείνω όπως κάνω με πόρτα, *βλεφάροις θυρῶσαι τὴν ὄψιν*, σε Ξεν.

θυρσο-μᾶνής, -ές (μαίνομαι), αυτός που τρελαίνεται με τον *θυρσύν*, σε Ευρ.

θύρσος, ὁ, ετερογ. πληθ. *θύρσα*, θύρσος, δηλ. η Βακχική ράβδος που ήταν στεφανωμένη με κισσό και φύλλα αμπελιού και είχε έναν κώνο πεύκου στην κορυφή, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θυρσοφορέω, μέλ. -*ήσω*, συγκεντρώνω ή κανονίζω τα σχετικά με τον θύρσο, σε Ευρ.

θυρσο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που κουβαλά, μεταφέρει θύρσο, σε Ευρ., Ανθ. Π.

θυρσο-χαρής, -ές (χαίρω), αυτός που βρίσκει ευχαρίστηση, απόλαυση με το θυρσό, σε Ανθ. Π.

θυρώματα, τά (θυρώ), **Ι.** δωμάτιο με πόρτες που οδηγούν προς το ίδιο, κάμαρα, σε Ηρόδ. **Π.** πόρτα με παραστάδες, σε Θουκ., Δημ.

θύρών, -ῶνος, ὁ (θύρα), το τμήμα έξω από την πόρτα, είσοδος, προθάλαμος· Λατ. *vestibulum*, σε Σοφ.

θῦρωρέω, είμαι φύλακας της πόρτας, σε Λουκ.

θῦρ-ωρός, Επικ. θυραωρός, ὁ, ἡ (ῥωρα ή οῦρος), φύλακας της πόρτας, θυρωρός, πορτιέρης, Λατ. *janitor*, σε Ηρόδ., Αττ.

θυρωτός, ὄν (θυρώ), αυτός που έχει πόρτα ή άνοιγμα, σε Βάβρ.

θῦσαι[ῦ], απαρ. αορ. α' του *θύω*

Α.

θῦσανόεις, Επικ. θυσσανόεις, -εσσα, -εν, αυτός που έχει φούντες ή κρόσσια, λέγεται για την αιγίδα, σε Ομήρ. Ιλ.

θύσᾶνος[ῦ], ὁ (θύω Β), φούντα, στον πληθ. φούντες, κρόσσια, σε Ηρόδ.· λέγεται για τις φούντες του χρυσού δέρατος, σε Πίνδ.

θύσᾶνωτός, -ἡ, -όν (όπως από το *θυσανόω*), = *θυσανόεις*, σε Ηρόδ.

θύσθλα, -ων, τά (θύω Α), τα σύνεργα του Βάκχου, οι θυρσοί και οι δαυλοί των Βακχίδων, σε Ομήρ. Ιλ.

θυσία, Ιων. -ιη, ἡ (θύω Α), Ι. 1. προσφορά ή τρόπος προσφοράς, σε Ηρόδ. **2.** στον πληθ., θυσίες, προσφορές, ιερές τελετές, σε Βατραχομ., Ηρόδ., Αττ.·

θυσίησι (Ιων. δοτ. πληθ.) *ιλάσκεσθαι τὸν θεόν*, σε Ηρόδ.· *θυσίας ἔρδειν, ἐπιτελέειν, ἀνάγειν*, στον ίδ.· λέγεται για τους θεούς, *θυσίαν δέχεσθαι*, σε Αισχύλ. **3.** γιορτή, κατά την οποία προσφέρονταν θυσίες, σε Πλάτ. **Π.** το αντικείμενο ή η πράξη της θυσίας, σε Λουκ.

θῦσιάζω, μέλ. -*σω*, προσφέρω θυσία, σε Λυσ.

θυσιαστήριον, τό, βωμός, θυσιαστήριο, σε Κ.Δ.

θύσιμος, -ον (θύω Α), ο κατάλληλος προς θυσία, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

θυσσανόεις, Επικ. αντί *θυσανόεις*.

θυστάς, -άδος, ἡ (θύω Α), θυσιαστικός, σε Αισχύλ., Σοφ.

θυτεῖον, τό (θύω Α), τόπος θυσίας, μέρος για τέλεση θυσιών, σε Αισχίν.

θυτέον, ρημ. επίθ. του *θύω* Α, αυτός που πρέπει να θυσιαστεί, σε Αριστοφ.

θυτήρ, -ῆρος, ὁ (θύω Α), θυσιαστής, σφαγέας, σε Αισχύλ., Σοφ.

θυτήριον, τό, = *θύμα*, σε Ευρ.

θυτικός, -ή, -όν (θύω Α), αυτός που ταιριάζει ή χαρακτηρίζει τη θυσία, σε Λουκ.

θύψαι, απαρ. αορ. α' του *τύφω*· *θύψω*, μέλ.

θύω (Α), Επικ. παρατ. *θύον*· μέλ. *θύσω* [ῥ], Δωρ. *θυσῶ*, αόρ. α' *ἔθῶσα*, Επικ.

θύσα, παρακ. *τέθυκα*· Μέσ., μέλ. *θύσομαι*, επίσης με Παθ. σημασία· αόρ. α' *έθυσάμην*· Παθ., αόρ. β' *έτύθην* [ι], παρακ. *τέθυμαι*, χρησιμ. επίσης με Μέσ. σημασία· **I. 1.** Ενεργ., προσφέρω μέρος γεύματος στο θεό, σε Όμηρ. (ο οποίος χρησιμ. τη λέξη μόνο με τη σημασία της προσφοράς ή της καύσης, ποτε =

σφάζει, σφαγιάζω προς θυσία) *θύω πέλανον, δείπνα*, σε Αισχύλ.· *κριθάς, πυρούς*, σε Αριστοφ.· **2.** θυσιάζω, μέσω της σφαγής θύματος, *τῷ ἡλίῳ θύω ἵππους*, σε Ηρόδ.· *θύω αὐτοῦ παῖδα*, σε Αισχύλ.· *ιερεῖα*, σε Θουκ.· επίσης κοινώς, σφαγιάζω, σφάζω, φονεύω, σκοτώνω, σε Ηρόδ.· Παθ., *τὰ τεθυμένα*, η σάρκα του θύματος, σε Ξεν.· **3.** απολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσία, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.· **4.** γιορτάζω με προσφορές ή θυσίες, με αιτ., σε Ηρόδ., Ξεν.· **5.** με διπλή αιτ., *εὐαγγέλια θύω ἑκατὸν βοῦς*, θυσιάζω εκατό βόδια για να γιορτάσω τα χαρμόσυνα νέα, σε Αριστοφ.· **II.** Μέσ., προκαλώ θυσία, σφαγιάζω θύμα, και επομένως εκλαμβάνω τους οiwονούς, σε Ηρόδ., Αισχύλ., κ.λπ.· σπάνια με απαρ., *θύομαι ἰέναι*, συμβουλευόμαι τους οiwονούς για να φύγω, για να ξέρω αν θα φύγω ή όχι, σε Ξεν.· επίσης, *θύεσθαι ἐπ' ἐξόδῳ*, στον ιδ.· μεταφ., σχίζω σε κομμάτια, κομματιάζω, ξεσχίζω, σε Αισχύλ.

θύω (Β), μέλ. -σω, όπως το *θύνω*, σπεύδω εμπρός, λέγεται για τον ορμητικό άνεμο, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για φουσκωμένο ποτάμι, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τη θάλασσα, σε Ομήρ. Οδ.· *δάπεδον αἷματι θῦεν*, το έδαφος «έβραζε» από το αίμα, στον ιδ.· γενικά, μαίνομαι, οργίζομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

θυ-ώδης, -ες (θύος, ὄζω, πρβλ. [εὐ-ώδης](#), [δυσ-ώδης](#)), αυτός που μυρίζει λιβάνι, ο ευοσμος, αυτός που έχει ένα όμορφο και γλυκό άρωμα, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ.

θύωμα, -ατος, τό (θυώω), αυτό το οποίο καίγεται σαν θυμίαμα· στον πληθ., μπαχαρικά, σε Ηρόδ.

θώ, ὁ, αποκοπτ. αντί *θώραξ*, σε Ανθ. Π.

θωή, Αττ. *θωά*, Ιων. *θωῖήθωιή*, (βλ. [ἄθωος](#)), **ἡ**, ποινή, τιμωρία, σε Όμηρ. (πιθ. από το *τί-θημι*, επιβάλλω).

θωκέω, θῶκος, Ιων. και Δωρ. αντί *θακέω, θακος*.

θῶμα, θωμάζω, θωμάσιος, Ιων. αντί *θαῦμα*, κ.λπ.

θῶμιγξ, -ιγγος, ὁ, χορδή, σχοινί, κορδόνι, σε Ηρόδ.· χορδή τόξου, σε Αισχύλ. (αμφίβ. προέλ.).

θῶμισυ, κράση αντί *τὸ ἥμισυ*.

θωμός, ὁ, = *σωρός*, σωρός, σε Αισχύλ. (όπως το *θημών*, από το *τί-θημι*).

θωπεία, ἡ, κολακεία, υπερβολική περιποίηση, σε Ευρ., Αριστοφ.

θῶπευμα, -ατος, τό, περιποίηση, κολακεία, σε Αριστοφ.· πληθ. «χάδια», σε Ευρ.· υποκορ. *θωπευμάτια, τά*, μικρές κολακείες, σε Αριστοφ.

θωπεύω (θῶψ), μέλ. -σω, κολακεύω, χαϊδεύω, θωπεύω, καλοπιάνω, Λατ. *adulari*, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· *σὺ ταῦτα θώπεν*· ας είναι δικό σου έργο να κολακεύεις έτσι, σε Σοφ.· χαϊδεύω άλογο ή το χτυπώ ελαφρά στην πλάτη, σε Ξεν.

θῶπλα, κράση αντί τὰ ὄπλα.

θώπτω, = θωπεύω, σε Αισχύλ.

θωράκειον, τό, = θώραξ III, εξωτερικό τείχος, σε Αισχύλ.

θωράκίζω, μέλ. -ίσω (θῶραξ), I. οπλίζω με θώρακα πολεμιστή ή ελαφρύτερο θώρακα, σε Ξεν.· Μέσ., φορώ τον θώρακά μου, στον ίδ.· *οἱ τεθωρακισμένοι*, αυτοί που φορούν θώρακα, σε Θουκ., Ξεν. II. γενικά, καλύπτω με αμυντική πανοπλία, *έθωράκισε πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν*, σε Ξεν.

θωράκο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που κατασκευάζει θώρακες, σε Ξεν.

θωράκο-πώλης, -ου, ὁ (πωλέω), έμπορος θωράκων, σε Αριστοφ.

θωράκο-φόρος, Ιων. **θωρηκ-**, -ον (φέρω), αυτός που φοράει θώρακα, ο θωρακοφόρος ιππέας, σε Ηρόδ., Ξεν.

θώραξ, -ἄκος, Ιων. και Επικ. **θῶρηξ**, -ηκος, ὁ (θωρήσσω)· I. θώρακας, το εμπρόσθιο μέρος πανοπλίας, Λατ. *lorica*, σε Ομήρ. Ιλ.· το εμπρόσθιο και οπίσθιο κομμάτι πανοπλίας, τα οποία μαζί, αποτελούσαν τον θώρακα και ονομάζονταν *γύαλα*· δένονταν με πόρπες (όχεις) και από τις δυο πλευρές· II. το τμήμα του σώματος που καλύπτονταν από τον θώρακα, ο κορμός, σε Ευρ., Πλάτ. III. έπαλξη τείχους, το εξωτερικό τείχος, σε Ηρόδ.

θωρηκοφόρος, -ον, Ιων. αντί *θωρακοφόρος*.

θωρηκτής, -ου, ὁ (θωρήσσω), οπλισμένος με θώρακα, σε Ομήρ. Ιλ.

θῶρηξ, -ηκος, ὁ, Ιων. αντί *θώραξ*.

θωρήσσω, Επικ. αόρ. α' *θῶρηξα*, υποτ. *θωρήξομεν* (αντί -ωμεν)· I. 1.

θωρακίζω = εξοπλίζω με θώρακα και γενικά, οπλίζω, καθοπλίζω το στράτευμα, σε Ομήρ. Ιλ. 2. Μέσ. και Παθ., *θωρήσσομαι*, μέλ. -ζομαι, αόρ. α' *έθωρήχθην*· οπλίζομαι, φορώ τον οπλισμό μου, σε Όμηρ.· *τεύχε' ένείκω θωρηχθῆναι*, θα σας φέρω όπλα να οπλισθείτε εξαρχής, σε Ομήρ. Οδ.· *πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι*, σε Αριστοφ. II. μεθώ κάποιον, ζαλίζω με ποτό, διεγείρω, σε Θεόγν.· Μέσ., πίνω άκρατο οίνο, μεθώ, στον ίδ.

θῶς, **θῶδς**, ὁ, ή, τσακάλι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

θωυκτῆρ, -ῆρος, ὁ, αυτός που κραυγάζει, βρυχάται, φωνάζει δυνατά, σε Ανθ. Π.

θωῦμα, **θωυμάζω**, λανθασμένοι τύποι αντί *θῶμα*, *θωμάζω*.

θωύσσω, μέλ. -ζω, 1. κάνω θόρυβο, λέγεται για το κουνούπι, βουίζω, σε Αισχύλ.· λέγεται για ανθρώπους, φωνάζω, κραυγάζω, σε Τραγ. 2. με αιτ. προσ., επικαλούμαι, φωνάζω κάποιον, σε Σοφ.· επίσης, με δοτ., *θωύσσω κυσί*, φωνάζω στα σκυλιά, σε Ευρ. (αμφίβ. προέλ.)

θῶψ, γεν. *θωπός*, ὁ, κόλακας, δουλοπρεπής, ψεύτικος φίλος, σε Ηρόδ.· ως επίθ., *θῶπες λόγοι*, κολακευτικά λόγια, σε Πλάτ.